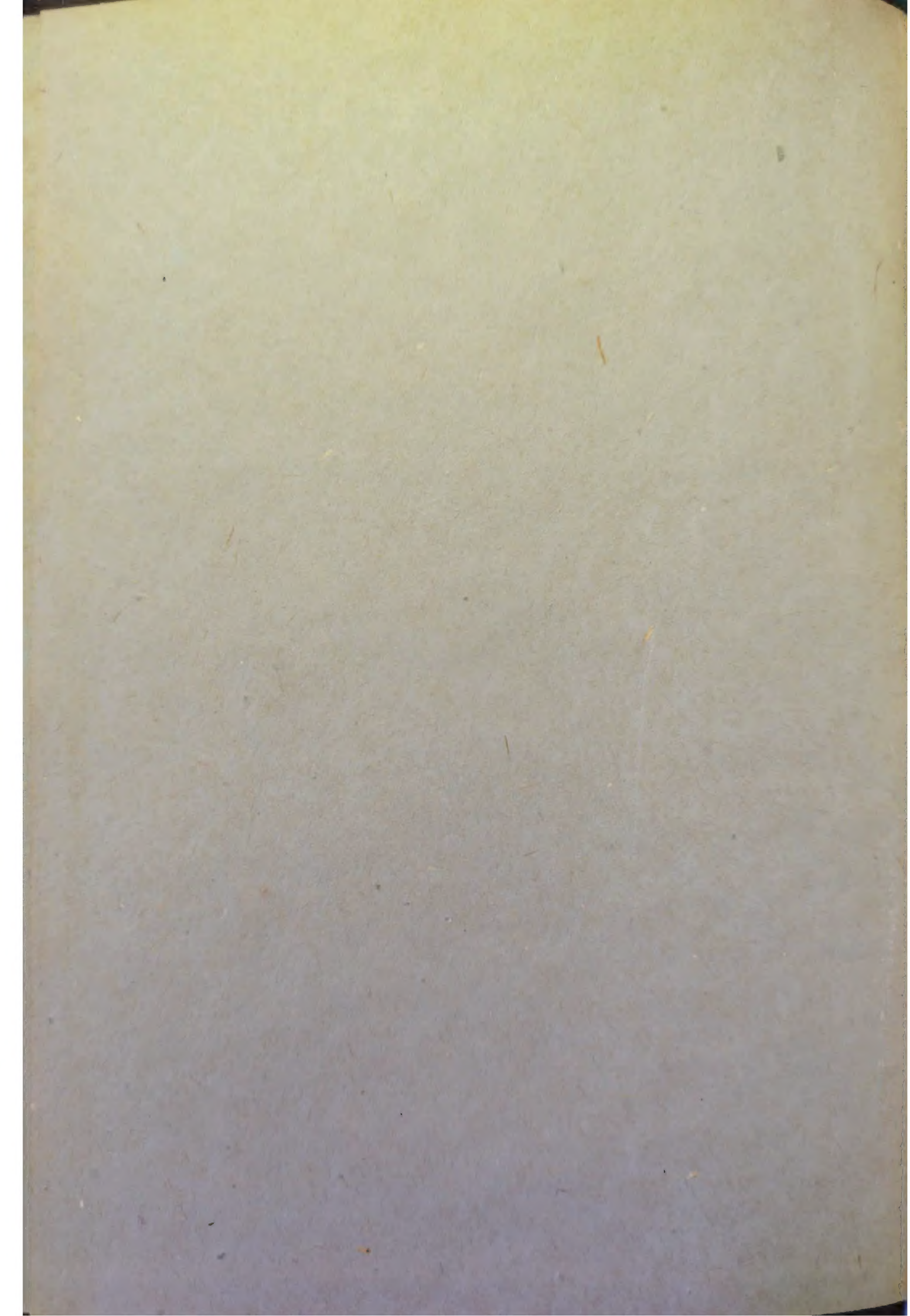

Α.Σ. ΠΥΣΚΙΝ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ «ΚΟΜΥΝΙΣΤΗΣ»
ΚΡΙΜΕΚΑΓΙΑ
1937

Π10
9212

Β. ΒΕΡΕΣΛΕΦ:

Ι ΖΟΙ ΤΥ ΠΥΣΚΙΝ

Β. ΝΤΕΣΝΙΤΣΚΙ:

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΙΣ ΝΕΑΣ ΡΟΣΙΚΙΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Ε. ΓΙΑΡΟΣΛΑΦΣΚΙ:

Ο ΑΘΕΙΣΜΟΣ ΤΥ ΠΥΣΚΙΝ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“
ΚΡΙΜΣΚΑΓΙΑ 1937

101

Μυλωνά

Απο την ικόνα το Κιπρένσκι.

Β. Βερέςαεφ.

Ι ΖΟΙ ΤΥ ΠΥΣΚΙΝ.

(Βιογραφικό σημείωμα)

ΠΕΔΙΚΑ ΚΕ ΕΦΙΒΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ.

Ο Αλεξανδρ Σεργέεβιτς Πύσκιν γενίθικε στι Μόσχα στα 1799 στις 26 το Μάι με το παλιό ημερολόγιο, 6 Ιούνι με το νέο. Ο πατέρας-του, ο Σεργέι Δβόβιτς, ήταν τσιφλίκας απο παλαιο αριστοκρατική οικογένεια, δεν καταγινόταν όμως με το νικοιριό-του κε έπερνε λίγα ισοδίματα απ' τα παρατιμένα τσιφλίκια-του. Ο Σεργέι Δβόβιτς ζύσε γλεντζεδίκοι ζοι, αγαπούσε τις σιναναστροφες κε τις διασκεδάσεις, έγγραφε με μεγάλα ευχέρια στίχους στι γαλίκι κε ρύσικι γλώσσα, ενδιαφερότανε για τι φιλολογία, ίχε πλύσια βιβλιοθήκη, στην οποία πλεόναζαν τα γαλικά σινγράματα κε σχετιζότανε προσοπικά με πολλους εκσέχοντες σινγραφισ το κερύ-του — τον Καραμζιν, το Δμίτριεφ, το Ζυκόφσκι, το Βιαζέμσκι.

Ι μιτέρα το Πύσκιν Ναδέζντα Οσίποβνα ήταν ενκονι το «Αράπι το Μεγάλο Πέτρου», Αβραμ Γανιμπαλ. Ο Γανιμπαλ ήτανε πεδί ενος πρίγκιπα αβισιν, έπεσε σκλάβος στην Κοσταντινούπολι κε απο κε μεταφέρθηκε στι Ροσία. Ο αυτοκράτορας Πέτρος ο Ι τον βάφτισε, τον σπύδαζε κε τον ίχε στα ανάχτορα. Στι μορφι κε στο χαραχτίρα ο Πύσκιν διατίριζε πολλα σιμάδια τις αφρικάνικης καταγογίς-του.

Ι γονις το Πύσκιν πολε λίγο φροντίζανε για την ανατροφι τον πεδιόν-τους. Τα' πεδια μεγάλωσαν σε χέρια γαλίδον πεδαγογον. Στα μαθήματα ο Πύσκιν ήταν αμελίκ, τεμπέλικ κε προπάντον δεν αγαπούσε τα μαθηματικά. Πολε ενορις όμως έδωκε μεγάλο ζίλο στην ανάγνωσι. Κ λιδονόταν απαρατίριτος στι βιβλιοθήκη το πατέρα-του κε όρες ολά-

χερες διάβαζε κάθε-τι, πυ έπεφτε στα χέρια-τυ. Οχτο χρονον άρχιζε πια να γράφι στίχους στι γαλικι. Στο σπίτι τον Πύσκιν, όπως κε τον άλλον εβγενον τυ κερυ εκίνυ, μιλούσαν τι γαλικι, κε ο Πύσκιν στιν πεδικί-τυ ιλιχία μιλούσε τα γαλικα καλίτερα απ' τα ρύσικα. Ο Πύσκιν ήταν πεδι ζοιρο, έκσιπνο κε άταχτο. Ι γονίς-τυ δεν τον αγαπούσαν, δεν τον χείδεβαν κε δεν έδιχναν γι' αφτόνε πολι ενδιαφέρο.

Στα 1811 ο Πύσκιν μπίκε μαθιτις στο λίκιο τυ Τσάρσκοε Σελο (σίμερα «Ντέτσκοε Σελο»),¹ σχολιο προνομιύχο, πυ μόλις τότε ίχε ανίχσι, προοριζμένο για τα πεδια τις αριστοκρατίας. Νά ο επίσιμος χαραχτιριζμος, πυ στο τέλος τις πρώτις χρονιας δόσανε για τον Πύσκιν ι δασχάλι κε ι επιστάτες τυ λικίου: „Εχι περισότερο εκσ-τερικι στιλπνότιτα, παρα σοβαρα προτερίματα, περισότερο σπινθι-ροβόλο κε λεπτο, παρα βαθι πνέβμα... Ικανος μόνο για μαθήματα, πυ χριάζοντε λίγο κόπο, γι' αφτο κε ι πρόοδές-τυ ίνε πολι μικρες... Αμελις στον ιπέρτατο βαθμο... Εχι οκσίτιτα πνέβματος, διστιχος όμος μόνο για αερολογίματα... Ελαφρόμιαλος“.

Τέτια εντίποσι σ' όλι-τυ τι ζοι προχσενύσε ο Πύσκιν στους επι-πόλευς κε σ' εκίνυς, πυ λίγο τον γνόρισαν. Στιν πραγματικότιτα σ' όλο το διάστιμα τις μαθιτίας-τυ στο λίκιο εργαζότανε πολι, διάβαζε, σκεφτότανε. Στο πέρμα-τυ «Ι πολιτιύλα» (1814) αναφέρει τα ονόματα τον αγαπιμένον-τυ σινγραφέον. Απορι χανέννας, πός πεδι δεκαπέντε χρονον πρόφτασε να διαβάσι τόσα πολα. Ι πιο αγαπιμένι-τυ σινγραφισ ίσαν ο Ομιρος, ο Βιργίλιος, ο Οράτιος, ο Τάσος, ο Μολιέρος, ο Ραχίνας, ο Βολτέρος, ο Ρυσο, ο Παρνι κι απ' τυς ρόσυς ο Ντερζάβιν, ο Φονβίζιν, ο Καραμζιν, ο Δμίτριεφ, ο Κριλοφ.

Μερικι απ' τυς σιντρόφους-τυ δεν τον αγαπούσαν, γιατι ίχε τσυ-χτερι* γλώσα. Ιχε όμος κε πολυς φίλυς, πυ τον αγαπούσαν πάρα πολι: τον Ιβαν Πύστσιν (κατοπινα δεκεβριστι), το βαρόνο Ντέλ-βιγ (κατοπινα πιτι) κε τον παράχσενο ενθυσιαστι Βίλι Κιύχελμπε-κερ. Μπροστα στις σχολικες αρχες ο Πύσκιν διατιρύσε ανεχσάρτιτι-στάσι, κε στιν πρώτι χρονια τις μαθιτίας-τυ προχάλεσε σχάνδαλο, πυ γένικε ετία να παφτι ο αντιδιμοτικος επιθεοριτις τυ λικίου Μαρ-τιν Πιλέτσχι.

Ι μαθιτες τυ λικίου βγάζανε χιρόγραφα περιοδικα. Πολι μαθιτες έγγραφαν κε στίχους. Ιδιέτερα αναδίχτικαν ος πιτες διο: ο Ιλιτσέφκι κε ο Πύσκιν. Απο χρόνο σε χρόνο αναγνωριζότανε περισότερο ι ιπε-

¹ Σίμφονα με απόφαι τις ΚΕΕ τις ΕΣΣΔ μετονομάστηκε, πόλι Πύσκιν.

ροχι το Πόσκιν, κε ι φίλι-το με μεγάλι εχτίμις παρακολουθούσαν τιν ανάπτικσι το ταλέντο-το. Μαθιτις το λίκι, ο Πόσκιν, έγγραφε πολι, κε στα πρότα-το δοχίμια ι τεχνοκρίτές έβλεπαν το νεαρο αετο, πυ άπλωνε με πεπίθις τις γερές φτερόγες-το για ιψίλα πε-τάματα.

Στις 8 το Γενάρι 1815 στο λίκιο γένικαν διμόσιες εκσετάσις τον μαθιτον, για να περάσουν απ' τις κατότερες τάκσις στις ανότερες. Στην τελετι, ανάμεσα στους επίσιμους προσκεκλημένους παραβρισκόταν κε ο γερο-πιτις Ντερζάβιν, ένας απ' τους πιο διακεκριμένους ρόσους πιτες το XVIII εόνα. Ιρθε κε ι σιρα το Πόσκιν να εκσετασθι. Στέχοντας διο βίματα μακρια απ' τον Ντερζάβιν, άρχισε να απα-νχέλι το πύμά-το «Αναμνίσις απο το Τσάρσκοε Σελο», γραμένο με το στιλ τον πατριοτικον οδον το Ντερζάβιν. Ι στίχι το Πόσκιν εν-θυσίασαν όλυς τους ακροατες. Ο Ντερζάβιν με δάκρια στα μάτια έτρεχε να φιλήσι τον Πόσκιν. Ο Πόσκιν σινκινιμένος έφιγε κε ο Ντερζάβιν φόναχσε:

— Νά πός θ' αντικαταστήσι τον Ντερζάβιν!

Ο Πόσκιν όλο κε περισσότερο προσέλκιε τιν προσοχή τον εκσε-χόντον σιγγραφέον τις εποχίς. Μεγάλες ελπίδες για το μέλον-το έτρεφαν ο Καραμζιν, ο Ματιυσκοφ, ο Ζυκόφσκι, ο πρίνκιπας Βια-ζέμσκι. Τιν άνιχσι το 1816 ο Καραμζιν επισκέφτικε το λίκιο μαζί με τον πρίνκιπα Βιαζέμσκι κε το θίο το Πόσκιν, τον πιτι Βασίλι Δρόβιτς. Κάλεσε κοντά-το τον Πόσκιν κε το ίπε:

— Να πετας σαν αιτος, να μι σταματας όμος στο πέταμά-συ!

Στις ανότερες τάκσις ο Πόσκιν γνорίστικε με αξιωματικυς τις αφτοκρατορικίς φρυρας το σιντάγματος τον υσάρον, πυ στάθμεβε στο Τσάρσκοε Σελο. Ανάμεσα στους περισσότερους αξιωματικυς εχίνις τις εποχίς ήταν αναπτιγμένο πολι το αντιπολιτεφτικο πνέβμα ενά-ντια στην κιβέρνισι. Μέσον αφτον τον αξιωματικον γνорίστικε ο Πόσκιν με τιν παράνομι φιλολογία εχίνυ το κερυ.

Μεγάλι επιροι ίχε πάνο-το ένας απ' τους αξιωματικυς, ο διά-σιμος αργότερα Π. Γ. Τσααντάεφ, διακεκριμένο πνέβμα κε άνθρο-πος με εκσερετικι μόρφωσι. Αφτος τότε ήταν διατεθιμένος επαναστα-τικα κε έπεκσε σπυδέο ρόλο σтин πολιτικι διαπεδαγόγισι το Πόσκιν. Ο Τσααντάεφ ίχε γενικα μεγάλι επιροι πάνο στι μόρφωσι κε τι διανο-ατικι εκσέλικσι το Πόσκιν. Σίμφονα με τι γνόμι ενος σιγχρόνου-το, ο

Τσααντάεφ απ' τιν άποπει αφτι έδωσε πολι περισότερα στον Πύ-
σκιν, παρα όλο το λίκιο.

Τον Ιόνι το 1817 ο Πύσκιν κε ι φίλι-το τέλιοςάν τις επυ-
δές-τους στο λίκιο.

ΣΤΙΝ ΠΕΤΡΥΠΟΛΙ.

Ο Πύσκιν, σαν φιτιτις με μικρες πρόοδες, πήρε δίπλωμα με το
βαθμο κατότερο γραματέα. (Ι σιμαθιτές-το, πύχαν περισότερες πρόοδες,
πίρανε δίπλωμα με ανότερο τίτλο ιπαλίλυ). Διορίστηκε ιπάλιλος στο
επυργίο τον εκσωτερικον στην Πετρύπολι, με χρονιάτικο μισθο 700
ρόβλια. Στην εποχι εκίνι ι ιπιρεσία τον νεαρον εβγενον κατ' όνομα
μόνο λογαριαζόταν ιπιρεσία: δεν έχαμναν τίποτα, σπανιότατα παρ-
σιάζονταν στο γραφίο κε λογαριάζονταν στην ιπιρεσία, μόνο κε μόνο
για να προβιβαστόνε. Γι' αφτο ο Πύσκιν ίχε όσο ίθελε ελέφθερα
κερο στη διάθεσί-το.

Ι γονίς-το ενκαταστάθιχαν στην Πετρύπολι, στη Φοντάνκα.
κοντα στη γέφιρα Καλίνκιν. Ι σινκενικες σχέσεις κε ι γνωριμίες επέ-
τρεπαν στον Πύσκιν να σιχνάζι στους κίχλυσ τις ανότερις αριστοκρα-
τίας. Γι' αφτο όμος χριαζότανε χρίμα, ο γλίσχρος μισθός-το δεν
έφτανε. Εκτος απ' αφτο, τα ικονομικα τον γονιόν-το βρίσκονταν
πάντα σ' ελεινι κατάστασι. Προσθέστε κοντα σ' αφτα κε τιν μικρο-
πρεπι τσινκυνια το πατέρα-το.

Ο Πύσκιν έπεσε με τα μύτρα στη θοριβόδιχι ζοι τις Πετρύ-
πολις. Χόρεβε, ερότεβότανε, διασκέδαζε, έπινε. Επινε περισότερο
απο παλιχαροσίνι, για να μι μίνι πίσο απ' τους άλυσ, να τους κσε-
περάσι μάλιστα. Απο παλιχαροσίνι πάλι, κρατύσε προκλητικι, στάσι.
Στο θέατρο, λογουχάρι, γίριζε όπος ο Ονέγιν, «ανάμεσα στα καθίζματα
πατόντας τα πόδια τον θεατον», ίτε στεκόταν όρθιος ανάμεσα στις
πολιθρόνες εμποδίζοντας της θεατες να βλέπυν στη σκινι, κε στην
παράκλισι τον τελεφτέον να παραμερίσι, απαντύσε απότομα κε
ιβριστικα. Για το παραμικρο προσκαλύσε σε μονομαχίες, τις περισό-
τερες απ' τις οπίες σιμβίβαζαν ιρινικα ι φίλι-το. Σινάμα περνόσε
ολόκληρες βραδιες στο σπίτι το Τσααντάεφ, πυ ίχε ενκατασταθι στην
Πετρύπολι, κε σιζιτύσε μαζί-το πάνο σε πολί σπουδέα θέματα, ίτε
πίγενε στο σαλόνι το Καραμζιν. Όλι θαμάζανε το νυ κε τιν πο-
λιμάδια το Πύσκιν.

Κι αλήθεια, ήτανε ν' απορι κανεις, πός πρόφτανε να γράφει τόσα ποία. Το ένα μετά το άλλο τέλειοναν τα κεφάλαια το πύματος «Ρωξλάν κε Λιυδμίλα» κε πολλα λιρικα πύματά. Γ ιλιχιόμενι εν-γραφεις παρακολυθόσανε με θαβμαζιμο τι γοργι ανάπτεισι το ταλέντο-το. Ο Ζουκόφσκι έγγραφε στον πρίνκιπα Βιαζέμσκι. «Αξιοθάλαστο ταλέντο, περίριμι στίχι! Με κάνι να ξιέρτομε. Αφτο το ρωσικο δόρο μου φένετε σαν κάτι το υπερφισικο!»..

Το Μάρτι το 1820, ο Πύσκιν τέλιωσε το έργο «Ρωξλάν κε Λιυδμίλα». Γ εμφάνισι-το στον τίπο ήταν ένα πολε μεγάλο φιλολο-γικο γεγονος. Ο ανάλαφρος κε κομπρος στίχος το πύματος, ι κα-λιτεχνικές ικόνες, ι καθαρι χαραχτιρίζι, ι απλι, χορις δεκανήλια γλώσσα, πυ χρισμοπι θαραλέα τις πιο απλύστερες εκφράσεις, όλ' απτα ήταν κάτι το ολότελα ασινίθιστο στι ρωσικι πύσι.

Στο αναμετακσι μπόρες σορεβόντανε γίρο στον Πύσκιν. Γ πο-λιτικι το Αλεξσάνδρου το Γ καταντύσε απο μέρα σε μέρα περισότε-ρο αντιδραστικι επικεφαλις τις εσωτερικις διίκισις το κράτους ήταν ο Αρακςέεφ, πυ όνιρο κε πόθο-το ίχε να μετατρέψει τί Ρωσία σε στρα-τόνα. Γ χώρα φτόχενε απ' τως αδιάνοπυς πολέμυς. Γ νέι ακαιο-ματικι, πυ πύραν μέρος στις εκστρατίες το εκσωτερικυ κε προπά-ντον στι Γαλία, όπου νοπα ήταν ακόμα τα τραντάγματα τις μεγάλις αστικις επανάστασις, ίχαν τιν εφκερία να παρακολυθίσουν το περισό-τερο φιλελέφθερο διτικο-εβρωπαικο πολιτικο σίστιμα. Όλα απτα προκάλεσαν τιν απότομα εχθρικι στάσι απέναντι στην κιβέρνισι. Ανάμεσα στι φιλελέφθερι αριστοκρατία σχηματίζονταν μιστικι είλογι, με σκοπο τον περιορίζιμο τις απολιταρχίας. Ο Πύσκιν αποτελούσε τιν εβέσθιτι ιχο, πυ ανταναχλύσε τις αντιπολιτεψτικες διαθέσις τις κινονίας, βομβαρδίζοντας με καρστικα επιγράματα τον Αλέκσανδρου κε τως βοιθύς-το. Στο πύμά-το «Οδι στιν ελεφθερία» αποτίνετε στως βασιλις, πυ λογάριαζαν τον εαφτό-τους κιρίαρχυς «ελέο θευ»:

Κιρίαρχι! το στέμα κε το θρόνο
σας τα δίνι ο νόμος — κι όχι ι φύσι —
στέχεστε πσιλότερα απ' το λαο,
οστύσο πιο πσιλα απο σας στέχι ο νόμος ο εόνιος.

Στο πύμα «Το χοριο» περιγράφι με ζοιρα χρώματα τιν ελεινι θέσι τον δουλοπάριχον χορικον. Σε άλλο-το πύμα αποτινόμενος στον Τσανταεφ, έγγραφε:

Πίστεψε, σίντροφε, θα χαράξει
ι αβγί τις εφτιχίας, πω γιτέβι,
ι Ροσία θα κσιπνίσι απο τον ίπνο
κε πάνο στα σιντρίμια τις απολιταρχίας
θα γράψει τα ονόματά-μας.

Ι στίχι αφτι σε χιρόγραφα κιλοφορούσαν σ'όλη τι Ροσία κε τος
αποστίθιζε κι ο πιο κατότερος αξιωματικός τω στρατώ, πω ίκσερε
λίγα γράματα.

Όταν ι ελεφθερόφρονες αφτι στίχι φτάσανε κε, στ' αφτια τις
κιβέρνις, ο στρατιοτικός δικιτις τις Πετρώπολις, κόμης Μιλοράντο-
βιτς, προσκάλεσε τον Πόσκιν στο γραφίο-τω. Ο Πόσκιν παρυσιάσθη-
κε. Ο Μιλοράντοβιτς, επι παρυσία-τω, διάταξε το διεφθιντι τις αστι-
νομίας να πάι να κάνι έρεβνα στο σπίτι τω Πόσκιν. Ο τελευταίος
κατάλαβε περι τίνος πρόκιτε κε λέγι.

— Κόμι, τω κάκω κυράζεσθε! Στο σπίτι-μυ δε θα βρίτε κίνο.
πω ζιτάτε. Καλίτερα διατάχστε να φέρυν χαρτι κε μελάνι να σας
τα γράψο ο ίδιος.

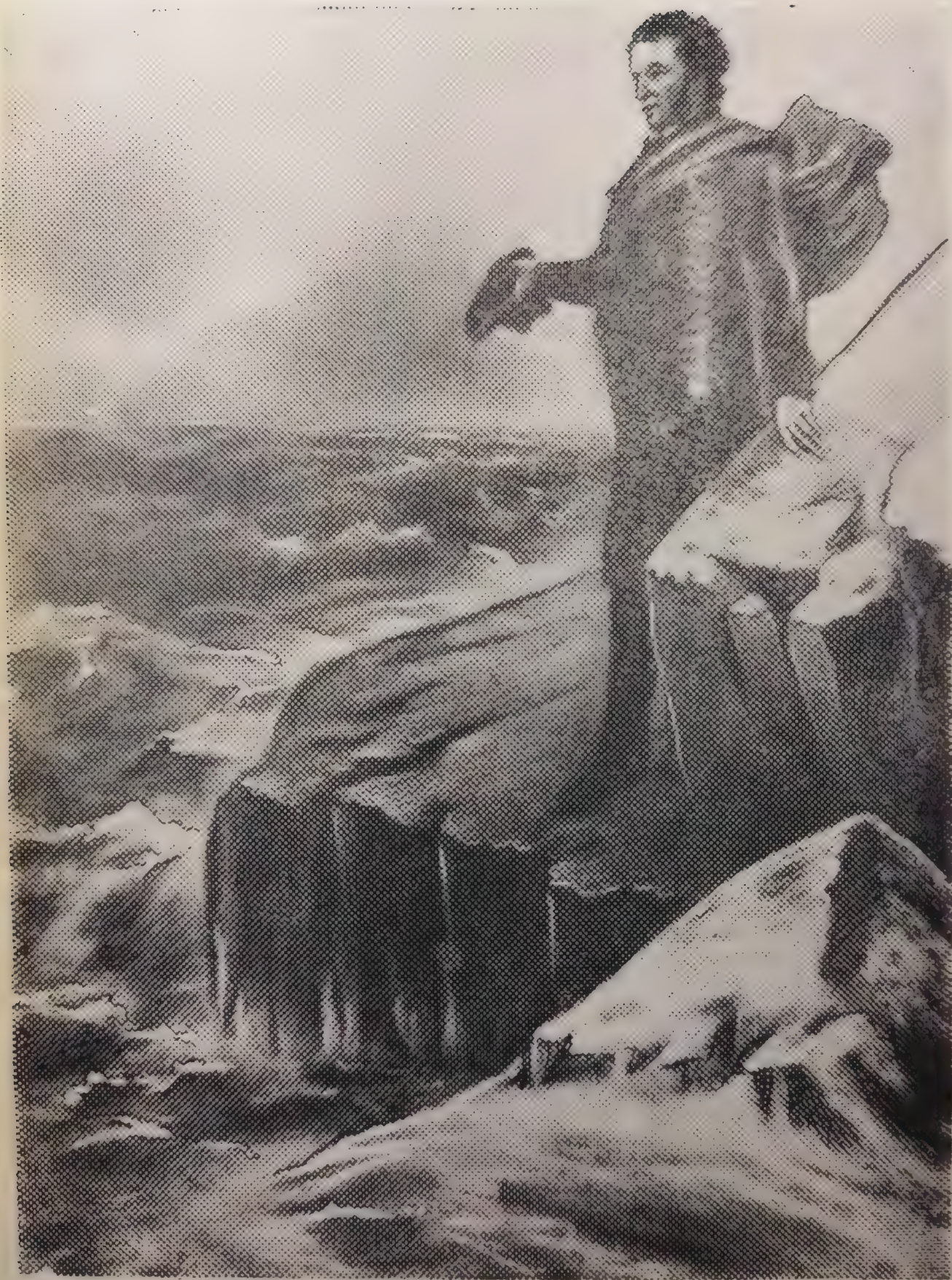
Ο Πόσκιν κάθισε κ' έγγραψε όλος τος παράνομος στίχος-τω.

Ι υπόθεσι πήρε σοβαρο χαραχτίρα. Ο αφτοκράτορας Αλέξαν-
δρος αποφάσισε να εκσορίσι τον Πόσκιν στι Σιβιρία, ίτε να τον κλί-
σι στο μοναστήρι τω Σολοφκι. Ι πολιάριθμι φίλι-τω γενίκαν άνο-
κάτω. Μεσιτέψανε ο Καραμζιν κι ο Ζυκόφσκι, κι αντι να εκσορι-
σι ο Πόσκιν στι Σιβιρία, ίτε να κλίστι στο μοναστήρι, στάλιξε στο
Εκατερινοςλαβ (το τορινο Δνεπροπετροφσκι) για νά ιπιρετίσι στο
γραφίο τω στρατιγώ Ινζοφ, γενικω επόπτι τον απέχον τις Νότιας
Ροσίας.

Στις 6 τω Μάι 1820 ο Πόσκιν έφυγε απ' τιν Πετρώπολι.

ΣΤΟ ΝΟΤΟ.

Ο στρατιγός τω ιπινω Νικ. Νικολ. Ραέφσκι, διακεκριμένος στρα-
τιλάτις στους πολέμους ενάντια στο Ναπολέοντα, ταχσίδεψε απ' τιν
Πετρώπολι για τα μεταλιχα νερα Κασκάς με τις διο μικρότερες κό-
ρες-τω κε το μικρότερο γιό-τω Νικολάι, αξιωματικο τις αφτοκρα-
τορικis φρουρας. Ο Πόσκιν γνωρίζοτανε με τος Ραέφσκι απ' τιν
Πετρώπολι, κ' ίχε σχέσις με το Νικολάι απ' τον κερο τις φιτιτι-

Ο Πόρσκιν στην παραλία τις Μάβρις θάλασσας.

Απο ικόνα τυ Ρέπιν κε Αιβάζόφσκι.

λίσ-το ζοίς στο Τσάρσκοε Σελό, όπου στάθμεζε το σύνταγμα τις αυτοκρατορικής φρουράς. I ταξιδιώτες έμειναν λίγον κερó στο Εκατερινόσλαβ, για να κρεκωραστούν. Ο Νικολάι έξερε, ότι ο Πόσκιν βρισκότανε εκσúριστος στο Εκατερινόσλαβ κε βρήκε γι' αναζήτις το φίλο-το. Τον βρήκε σε μια φτοχική εβραϊκή καλύβα στα προάστια. ακσúριστο, χλόμο κε καταβλιμένο. Ιπόφερε απο παροικέζιμους πιρετο κρεπλούμενος πάνω σ' έναν κανιθόνο πάγκο. Ι κατάρταρι το Πόσκιν προκάλεσε φρικιαστική αντίποσι στο Νικολάι. Ο Πόσκιν απ' τι χαρά-το δάκρινε.

Με την άδεια το Ινζούφ ο στρατιγός Ραέφσκι πήρε τον Πόσκιν μαζί-το στον Κάφκασο.

Το καλοχέρι ο Πόσκιν το πέρασε εκεί, κάνοντας τα λουτρά-το. κε στις αρχές το Αβγύστου πήγε με τους Ραέφσκι στο Γουρζούφ τις Κριμέας, όπου πέρασε τρις εφτιχιζόμενες βδομάδες, ακσέχαστες σ' όλι-το τι ζοί.

Στις αρχές το Σεπτέβρι ο Πόσκιν έφυγε απ' το Γουρζούφ μαζί με το στρατιγό Ραέφσκι. Σ' αφτο το αναμετακκι το γραφίó το στρατιγού Ινζούφ μεταφέρθηκε απ' το Εκατερινόσλαβ στο Κίσινεφ τις Βεσσαραβίας, όπου πήγε κι ο Πόσκιν. Στο δρόμο κρεναρόστικε. Τον έπιασε πιρετος. Αροστος ολότελα, επισκέφτικε το Μπαχτσι-σαράι, εεργιάνισε τα ανάχτορα το Χαν, το κρεαλúζμένο «σιντριβάνι τον θα-κρίον» κε στις 21 το Σεπτέβρι έφτασε στο Κίσινεφ.

Εδó βρισκότανε το επιτελίό μιας μεραρχίας τις Νότιας στρα-τιας. Αρχιγός τις μεραρχίας αφτις ήταν ο στρατιγός Μιχ. Φεδόρο-βιτς Ορλόφ, μέλος το μιστικó σιλόγου «Σίνδεζιμος εβιμερίας». Ο Ορλόφ οργάνωσε στα σιντάγματα το στρατύ-το, για τους στρατιóτες, μορρωτικά σχολία, σύμφωνα με τι μέθοδο το Λάνκαστερ κε έδωκε μεγάλη ενεργητικóτητα για την κατάργισι τον σωματικον πινον. Λίγες μέρες ιστερότερα απ' τον ερχομο το Πόσκιν στο Κίσινεφ, ο Ορλόφ παντρέφτικε τι μεγαλύτερι κόρι το στρατιγού Ραέφσκι, την Εκατερί-να Νικολάεβνα, γινέκα εκκερετικι, κατα τι γνώμι το Πόσκιν. Στο σπίτι τον Ορλόφ, πú τον υποδεχόντανε σε δικό-τους, ο Πόσκιν γνωρίστηκε με τους ακσιωματικους τις μεραρχίας το Ορλόφ, ανάμεσα στους οπίους βρισκόντανε νέι με μιαλα κε με ταλέντο.

Ο «Σίνδεζιμος εβιμερίας» ίχε διο τμίματα. Το ένα ίχε κέντρο την Πετρόπολι, το άλλο βρισκόταν στο Νότο, στο Τουλτσιν, όπου έδρεβε κε το γενικο επιτελίό τις Νότιας στρατιας. Το τμίμα

της Πετρούπολης θέλε είνταγμα. πού να διαπεί τα δικεόματα του χριστοκρατον κε τι γεοχημοσίνη τον τσιφλικάδον. Ι ριζοσπαστικότερη, όττι απετόσαν δημοκρατία με πλήρη κατάρχει τον προνομίον τον εθνε-
ων κε με εκείσοι τον πολιτικον δικεομάτον για όλως τος πολίτες.

Αρχηγος τον νοτίον ήταν ο είνταγματάρχης Πέστελ, με τον οποίον συναντώνταν ο Πόσκιν, όταν ερχότανε στο Κίσινεφ. Στις 9 του Απρίλι 1821 ο Πόσκιν έγγραφσε στο ημερολόγιό-του: «Το πρωί το πέρασα με τον Πέστελ. Πνέβμα με μεγάλη προτοτυπία, ανότερα απ' όλως, όσως γνώρισα ός τόρα».

Στο διάστημα τις διαμονής-του στο Κίσινεφ ο Πόσκιν επισκεύτηκε πολλές φορές στο χωριο Κάμενχα τις διήκεις Κιέβου, τον πλάνα εκσοχηκι έπαβλι τις μιτέρας του στρατιγυ Ραέφσκι, όπου ζώε ο γιός-τις, απο δεύτερο γάμο, Βασίλι Αβόβιτς Νταβίντοφ, ένας απο τα δραστήρια μέλι του Νοτίου σιλόγυ. Στα τέλι Νοέβρι κάθε χρονιάς, με την πρόφασι γιορταζμου τον γενεθλίον τις μιτέρας του Νταβίντοφ, μαζέβονταν στην Κάμενχα για είσχεπσι τα μέλι του μιστικυ σιλόγυ. Σε μια τέτια είσχεπσι παραβρέθηκε τιχέα ο Πόσκιν, κε ανανέωσε τι γνωριμία-του με τον Ι. Δ. Γιανύσκιν, που γνώριζε προτίτερα στην Πετρούπολη. Ο Γιανύσκιν ήταν επίσης ένα απ' τα δραστηριότερα μέλι του σιλόγυ.

Ι γνωριμία μ' όλες αφτες τις εκσέχουσες επαναστατικες προσο-
πικότιτες του κερυ εχίνυ εκσάσκιζε μεγάλη επίδρασι στην πολιτικη ανάπτυξι του Πόσκιν. Ι αντιπολιτεφτικές-του διαθέσις δινάμοσαν. Σ' αφτο συντέλεσαν κε τα γεγονότα τις Εβρόπικς εχίνυ του κερυ. Στην Ισπανία κε στη Νεάπολη κόχλαζε ι επανάστασι. Ι Ελλάδα ίχεν εκσεγερθε ενάντια στην Τυρκία. Ο Πόσκιν παρακολυθύσε με ενθουσιαζμο την ελληνικη επανάστασι κε το όνιρό-του ήταν να πάρη μέρος σ' αφτιν.

Ποτε δεν ήτανε τόσο επαναστατικα διατεθιμένος ο Πόσκιν, όσω αφτι την εποχι. Σ' ένα-του πίμα έγγραφσε:

Ανεμι κε θίελες, αναταράκστε τα νερα,
Νκρεμίστε τ' ολέθριο φράγμα.
Πό ίσε μπόρα, σίμβολο τις λεφτεριτας,
χιμικσε μ' όρμυ πάνο απ' το θύλο το θάλτο τις τυχλαθιας.

Τον κερυ που έμινε στο Κίσινεφ, ο Πόσκιν έγγραφσε το επαναστατι-
χο πίμα «Σπιλέτο», το τρυχτερο επίγραμμα για τον Αλέξανδρο τον Ι.
με τον τίτλο «Ο τρώφιμος του ταμπύρλυ», κατέστρωσε σχέδιο δρά-
ματος, στο οποίο το αφεντικο χάνι στα χαρτια το γέρο πίστο ιπερέα-

του, και άρχισε πύμα για το Βαδύρι, το θριλικό αγονιστί για την απελευθέρωση του μεγάλου Νόβγοροντ. Κ' εδω, όπως και στην Πετρώπολη, ο Πύσκιν εκτέφραζε, χωρίς επιφύλαξη, τις πολιτικές-του διαθέσεις. Η μιστική κατάσχεση τον παρακολουθούσαν καταπόνη ε' ιδιοπύσαν στην Πετρώπολη: «ο Πύσκιν ιβρίζει δημοσία και στα καρφύλα όχι μόνο τις στρατιοτικές αρχες, αλα και την κυβέρνηση».

Μολονότι στις απόψεις και στις διαθέσεις συμφωνούσε ο Πύσκιν με το «Μιστικό εϊλόγο», όμως δεν ήταν μέλος-του. Κανένας απ' τους εϊνομότες, που περάσανε στην ιστορία, τις επανάστατικές κινήσεις με τον τίτλο «Δεσεβριστες», δεν εμίμισε τον Πύσκιν στα μιστικά του Σιλόγο, απ' τι μια μερια γιατί φοβόνταν, μήπως στην έκταψη τις εϊζίτις εκςοτερικέψει τα μιστικά, και απ' την άλι γιατί θέλωνε να τον προφιλάχουν για το μεγάλο-του το ταλέντο. Εβρισχαν, ότι με την πένα-του εργάζεστε αρκετα για το σκοπό-τους.

Η φίλι του Πύσκιν, που έμεναν στην Πετρώπολη, φροντίζανε με κάθε τρόπο να τον μεταφέρουν απ' το Κίσινεφ σε κάποιο άλλο περισότερο πολιτιζμένο κέντρο. Ακριβος εκίνες τις μέρες ίχε διοριστι γενικός ουκίτις τις Οδισς ο κόμισ Μ. Σ. Βοροντςοφ, άνθρωπος με εβροπαικι μόρφωσι. Με τις φροντίδες του Αλ. Ιβ. Τυργένιεφ, ο ιπουργος τον εκςοτερικον μετάθεσε τον Πύσκιν απ' το Κίσινεφ στην Οδισς και ο Βοροντςοφ ιποςχέθηκε να τον έχι ιπο την προστασία-του και να του παρέχι εβνοικυς όρους για την ανάπτυξις του ταλέντου-του.

Με μεγάλη-του εφχαρίστισι άφισε ο Πύσκιν το Κίσινεφ και πέρασε στην Οδισς. Ο κόμισ Βοροντςοφ τον ιποδέχτικε θερμα, τον προσκάλεσε σπίτι και τονε γνώρισε με τι γνωστι για την καλονί-τις γινέκα-του, Ελισαβέτα Κςαβέριεβνα. Μπροστα στον Πύσκιν ανίχτικαν διάπλατα τα σαλόνια τις ιψιλίς κινονίας, ι ειναναστροφες τις οπίας του άρεζαν ανέκαθεν.

Η ικονομικι θέσι-του δεν ήταν καθόλου εφχάριστι. Σαν ιπάλλιος του γραφίου του Βοροντςοφ έπερνε μινιάτικο μισθο μόνο 58 ρύβλια και κάτι καπίκια. Με την ανιχτοχερια και την πολιεκςοδι ζοί-του ο μισθος αψτος, βέβεα, δεν του έφτανε.

Η ίδιες περιστάσεις ανάνηκσαν τον Πύσκιν να καταφίγι σε μέσα χριματιζμυ ολότελα νέα και κςένα για της αριστοκρατικίς καταγογίς εινγραφίς εκίνις τις εποχίς. Στον κίχλο αψτο τον αριστοκρατον, στον οπίο ανίχε και ο Πύσκιν, θεωρότανε ταπινοτικο να πέρνουν χρίματα για φιολογοικι εργασία, γιατί αψτο «εϊμένε εμπορίο έμπνεφςις».

(1) Πόρκιν πύγε ενάντια ε' αφτι τιν αφεντάδικι πρόλιπσι. «Δεν
πυλιέτε ι έμπνεφαι, μπορι όμως να πυλιθι το χιρόγραφο», ήταν ι
ενιθιζμένι φράσι το Πόρκιν.

Τον κερο τις διαμονίς-το στο Νότο ο Πόρκιν έγγραφσε πάρα πολα.
Αφτον τον κερο, όπως ο ίδιος ομολογι, «τρελενότανε για το Μπάι-
ρον». Τα πάματα: „Ο εχμάλοτος το Καφκάς». «Τοι εντριβάνι το
Μπαχτσι-σαράι» «Ι λιστες αδελφι», γραμένα κάτο απ' τιν επίδρασι το
Μπάιρον. έχον ίροες σκοτινυς, απογοιτεμένυς τίπυς, με άκρατα πάθι κε
βαθια ενεσθίματα. Ι λατρία το Μπάιρον εκίνα τα χρόνια ίτανε γενικι.
Τα έργα το Πόρκιν, γραμένα σε στίχυς μεγαλόπρεπυς, με ζοιρες
καλιτεχνικες ικόνες, ίχανε μεγάλη διάδοσι. ο λαος τ' αποστήθιζε κε
ι δημοτικότητα το πιτι μεγάλονε κάθε χρόνο. Στην Οδισο ο Πόρκιν
αρχισε ένα απο τα σπουδεότερα έργα-το, τον «Εβγένι Ονέγιν».

Ι φίλι-το απ' το Κίσινεφ, πυ τον επισκέπτονταν στην Οδισο,
παρاتیριζαν, ότι απο μίνα σε μίνα μεγάλονε ι μελανχολία-το κ'
ερεθιζότανε για το παρामीρο. Ι σχέσις-το με τον κόμι Βοροντσοφ
δεν πύγεναν καλα. Ο κόμις Βοροντσοφ, πυ διακρινότανε ανάμεσα
στους ενιχρόνυς-το ρόζυς κιβερνίτες για τι μόρφωσι, τιν ενεργητικότητα
κε τι δραστηριότητα, ίτανε ενάμα κε ραδιόργος, εγοιστις, ασινκύντος,
παράσπονδος, μικροπρεπις φίλαφτος κε αγαπύσε τυς κόλακες κε τυς
χαμερπις. Ο Πόρκιν ίταν απλος ιπάλιλος το Βοροντσοφ, διατιρύσε
όμος όλι-το τιν ανεκχαρτισία κε απετύσε να φέρνοντε μαζί-το ος
προς ίσον. δεν κολάκεβε τον Βοροντσοφ, δεν τον χαμάρονε, όπως
ι άλι ιπάλιλι. όλι-τυς ένας κ' ένας με τι λεπτι κε εκσεξιτιμένι ε-
μπεριφορά-τυς. Κ' έτσι μέρα με τι μέρα μεγάλονε ι πειχρότητα κε
ι ιπσιλοφροσίνι το Βοροντσοφ απέναντι στον Πόρκιν.

Το Μάι το 1824 ο Βοροντσοφ ανάθεσε στον Πόρκιν, ος ιπά-
λιλο το γραφίυ-το, να κάνι περιοδία στην επαρχία, να μαζέπει
πληροφορίες για τιν ακρίδα, πυ μάστιζε τι χώρα, καθος κε για τα
μέτρα, πυ παρθίκανε για τιν εκμιδένισί-τις. Ο Πόρκιν λίσαχσε απο
το κακό-το γι' αφτι τιν εντολι, πυ φανερα απόδιχνε, ότι ο Βορον-
τσοφ θέλι να τον μεταχιρισθι σαν απλο ιπάλιλο, κε αποφάσισε να
μιν ιπαχύσι. Ι φίλι-το όμως τον συμβόλεψαν να μιν προβι σε
τέτιο διάβημα. Ο Πόρκιν επίγε στην περιοδία, κε μετα τιν
επιστροφί-το έκανε, όπως διηγόντε, τύτι τιν αναφορά στο
Βοροντσοφ:

Πέταξε ι ακρίδα, πέταξε
κε κάθισε.
κίταξε προς όλες τις μεριες, τ'άφαγε όλα
κε πάλι πέταξε.

Ο Πόσκιν υπόβαλε αμέσως έτσι ζιτόντας παρέτις κε αποφάσισε να ζι με τι ζινγραφική-το εργασία.

Ι ελπίς ελευθερίας, σαν εκδόριτος πν ήταν, τα εμπόδια εκ μερως το Βοροντσοφ, το αδίνατο τις ελέφθερις διμυργίας, εκκετίας, το ανιπόφορο ζιγν τις λογοκρισίας, όλα αρτα οδήρσαν τον Πόσκιν στην απόφασι να φύγι απο τι Ρωσία. Επιδραζότανε να φύγι με ένα καράβι, πν έφεβγε για την Κοσταντινούπολι. Τον βουθόσανε σ' αρτα κε μερικί-το φίλι. Μα ι φυγί-το ματεόθηκε άγνωστα για πίες ετίες.

Επειδ ο Πόσκιν λογαριαζότανε υπάλιλος το ιπουργίον του εκροτε- ρικον, ι έτιςί-το για παρέτιςι στάλιχε στην Πετρόπολι. Στο αναμεταχει κι ο Βοροντσοφ δεν χιμότανε. Εστελνε εκθέσις στην Πε- τρούπολι τι μια κατόπι στην άλι, ενάντια στον Πόσκιν, προσπαθόντας να καταπίσι την κιβέρνισι, ότι ι κινονία τις Οδισυ ήταν επικίνδυνη για τον Πόσκιν, γιατί μπορούσε να τόν διαφθίρι «με λανθαζμένες κ' επικίνδυνες ιδέες», κι ότι θάταν πολι οφελιμότερο γι' αρτον, να βρίσκε- τέ μακρια απο τις κολαχίες τον θαβμαστόν-το, πν το στειρογορίζαν τα μιάλα κε τον κάναν να σχηματίζι την ιδέα, νέος κε άπιρος ακόμα, ότι ίνε μεγάλος ζινγραφέας, «ενο είναι πραγματικότητα δεν ίνε τίποτε άλλο, παρα αδίνατος μιμιτις το λόρδου Μπάιρον, πν κ' εκίνος δεν ίνε κάπια εκσέχρως φυσιογνωμία».

Γειγως ο Πόσκιν περίμενε την παρέτιςί-το, ενο απιλιτικά νεφί ζικεντρώνονταν γίρο-το. Ι αστινομία τις Μόσχας έπιασε γραμα-το σ' ένα φίλο, στο οπίο υποστήριζε, ότι ίνε αβάσιμα τα επιχιρίματα για την έπαρχει το θευ κε την αθανασία τις πσιχίς. Στο αναμετα- χει ο Βοροντσοφ πήρε απ' την Πετρόπολι διαταγι ν' απομακρίνι απ' την ιπηρεσία-το τον Πόσκιν, για την ανάρμοστο διαγογί-το, κε να τον εκρορίσι αμέσως στο πατρικό-το κτίμα, στο κιβερνίο Πσκοβ, ιπο την επίβλεψι τις τοπικίς αστινομίας. Ο Πόσκιν έμινε κεραβνόπλιχτος, όταν το διλόθηκε ι τσαρικι απόφασι. Οχι λιγότερο απόριζαν κε ι φίλι-το κε αγανάχτισαν για την αφστιρότητα τις τιμορίας. Στις 30 το Ιούλι 1824 ο πολιτικος δικιτις τις Οδισυ έστιλε τον Πόσκιν στο κιβερνίο το Πσκοβ.

ΣΤΟ ΜΙΧΑΙΛΟΦΣΚΟΕ.

Ο Πύσκιν ταξίδεψε χωρίς να σταματά πουθενά, σύμφωνα με χειρωνακτική διαταγή. Στις 9 Αβγύστου έφτασε στο χωριό Μιχαϊλόφσκοε, στο πατρικό-το κτίμα.

Σχεδόν δυο χρόνια πέρασε σ' αυτό το χωριό, απομονωμένος ολό-τελα, με μόνο σύντροφο τι γρια παραμάννα-το. Αρτίνα Ροδόνοβνα. Κάθε πρωί έκανε ψιχρολουσία και έστερα καθότανε στο γράψιμο. Γεβμάτιζε αρχά κ' έβγαλενε έστερα περίπατο καβάλα. Τις βραδιές, για να διασκεδάζι την πλίκσι-το, έπεζε μπιλιάρδο ο ίδιος με τον εαυτό-το. Έτε άκουγε τα παραμύθια τις παραμάννας-το. «Αριστουργήματα αυτά τα παραμύθια, — έγραφε στους φίλους-το. Το καθένα και ολό-κληρο πύμα!.. Ι παραμάννα-μου — πρότιπο παράμυνας τις Τατιά-νας, — ίνε ¹ ο μοναδικός-μου ' φίλος και μόνο μ' αυτήνα δε στενα-χοριέμε».

Στις γιορτές ο Πύσκιν φορούσε κάποτε την κόκκινη ροσικι μπλόζα-το, δεμένη στι μέσι με λυρί, και πήγενε στο γιτονικο μοναστήρι Σβιατο-γούρσκ, στιν εμποροπανίγυρι. Εκι καθότανε με τους τυφλούς ζιτιάνους, άκουε και κατάγραφε τα τραγύδια-τους για το Λάζαρο και για τον Αλέ-κσιο, τον άνθρωπο του Θεού.

Τους γίρο τσιφλικάδες - δεν τους επισκεφτόταν κ' ίχε γνωριμίες μόνο με την Πρασκόβια Αλεκσάνδροβνα Οσίποβα, τσιφλικάδενα του γιτονικου χωριου Τριγόρσκοε. Ι Οσίποβα, ιλιχιομένη πια γινέκα, διακρι-νότανε για τι μόρφωσι και το πνέβμα-τις. Ο Πύσκιν την αγαπούσε πολύ και έκαμε το τέλος τις ζοίς-το διατηρούσε φιλικές σχέσεις μαζί-τις.

Ο Πύσκιν, σινιθιζμένος στο θόριβο, στιν κίνισι, στις σιναναστρο-φές, στιν εντατικι πνευματικι δράσι, στεναχοριότανε και ιπόφερνε στι μοναχσία του χωριου. Στιν αλιλογραφία-το απ' το Μιχαϊλόφσκοε, συναντάμε συχνά τέτιες φράσεις: «Νιόθο βάρος στο κεφάλι-μου, το μαλό-μου δε δουλέβι». «Το Μιχαϊλόφσκοε ίνε πλιχτικο για μένα». «Εδουπέρα και ι βρογύλα θοριβι πολι... ο άνεμος θοριβι, το δάσος θοριβι. Παντο θόριβος και όμος πλίτο»... κτλ. Ενωθε μεγάλη οργη για τις ακατάπαρτες καταδιώξεις τις κιβέρνις, που τον έριχνε απ' τόνα μέρος στ' άλλο και το στερούσε κάθε δυνατότητα ίσιχισ εργασίας. Και κσανα μόνι διέκκοδο απ' αυτή την ανιπόφορο κατάσταση, το φε-νότανε ι φιγι στο εκσωτερικο. Μα το σχέδιο αυτό δεν επέτιχε πάλι.

Το Γενάρι του 1825 ήρθε στο Μιχαϊλόφσκοε να τον επισκεφτι

ο παλιός φίλος-του απ' τα φιλικια χρόνια, ο Ιβάν Ιβάνοβιτς Πότσιν. Εφτασε το προί ενορίς. Ο Πότσιν τον ίδε απ' το παράθυρο κε γυμνος, με μια μόνο νυχτικι ποναρίσα, πετάχτηκε ένσο στην παχονια, να σιναντίσι το φίλο-του. Ι ανάντισι χαροπύσε κε τος διο. Ο Πότσιν το έφερε για όδρο τιν κομοδία το Γκριμποβέντοφ «Σιφορα απ' το πολεμιαλό», που κικλοφορούσε τότε σε χιρόγραφα. Ιστερ' απ' το γέβμα κάθισαν να το διαβάσουν.

Μιλίσανε κε για το «Μυστικο είλογο». Ο Πότσιν, που ήταν δραστήριο μέλος το Βορίν τμήματος κε ίσαρε τότε έκριβε απο τον Πότσιν τι σιμετοχί-του, τόρα με ιπενιγμος τόνανε να καταλάρι, ότι ένα μέλος-του. Ο Πότσιν πετάχτηκε πάνο με σινάισι. Θιμήθηκε το φίλο-του απ' το Κίσινοφ, τον ταγματάρχι Ραέφσκι, που πέντε τόρα χρόνια τον κρατόςαν φιλακιζμένο στο φρόριο Τιρασπολ, χωρίς να κατορθόσουν να πάρουν απ' το στόμα-του καμια ομολογία.

— Αλίθια, αφτα σχετίζοντε με τον ταγματάρχι Ραέφσκι, — αναφόνισε ο Πότσιν. Ισίχασε λιγάκι κε κσακολύθισε. — Ας ίνε, δε θα ε' ανανκάσο, αγαπιτε Πότσιν, να μιλίσις. Ισος νάχις κε όίκιο, που δε μ' εμπιστέβεσε. Ινε αλίθια, προς με τις πολες τρέλες-μυ δεν ίμε άξιος εμπιστοςίνις.

Κάθισαν ός αργα τι νίχτα. Τα άλογα το Πότσιν ίσαν έτιμα. Ι διο φίλι αναλιαστίχανε, φιλιθίχανε κε αποχορίστικαν για πάντα. Τιν ίδια χρονια, τέλι το 1825, ίστερ' απ' τιν εκσέγερσι τις 14 το Δεκέβρι, τον Πότσιν τον πιάσανε κε τον εκσορίσανε στα κάτερχα.

Τα χρόνια τις μοναχσίας, τις φτοχίς σε εντιπόσις ζοίς το χοριου, επανέρχισαν πολι εβνοικα στην πνεβματικι παραγογι το Πότσιν. Σ' αφτο το διάστημα έγγραφσε πολα κε ι απετίσις στον εαφτό-του μεγάλοναν. «Εξθάνομε, — έγγραφε, — ότι ι πνεβματικες δινάμις-μυ ορίμασαν εντέλος, κε μπορο να διμυργο».

Τον Οχτόβρι το 1824 τέλιωσε στο Μιχαιλόφσκοε το πύμα «Ι πανάγι», που τ' άρχισε, όταν βρισκότανε στη Νότιο Ροσία. Εχι επίσης έγγραφσε άλλο μεγάλο έργο, πάνο στο οπιο δούλεπτε πολι κε με μεγάλο είλο. Το έργο αφτο ίνε ι ιστορικι τραγοδία «Μπορις Γοντυνοφ». Το ροσιλο θέατρο ίτανε παραφορτομένο με τα προιόντα τον ρόσον μιμιτον το Ραχίνα κε τα ανεπιτιχι δοχίμια τον πσεβδοκλασικον γαλικον προτίπον, που δεν ίχανε καμια καλιτεχνικι ακσία. Ο Πότσιν βάλθηκε να στρέψει το θέατρο στο όρόμο, που χάραχσε ο Σέκσπιρ. Εγγραφε: — «Οντας σταθερα βέβεος, ότι ι παλιομένες

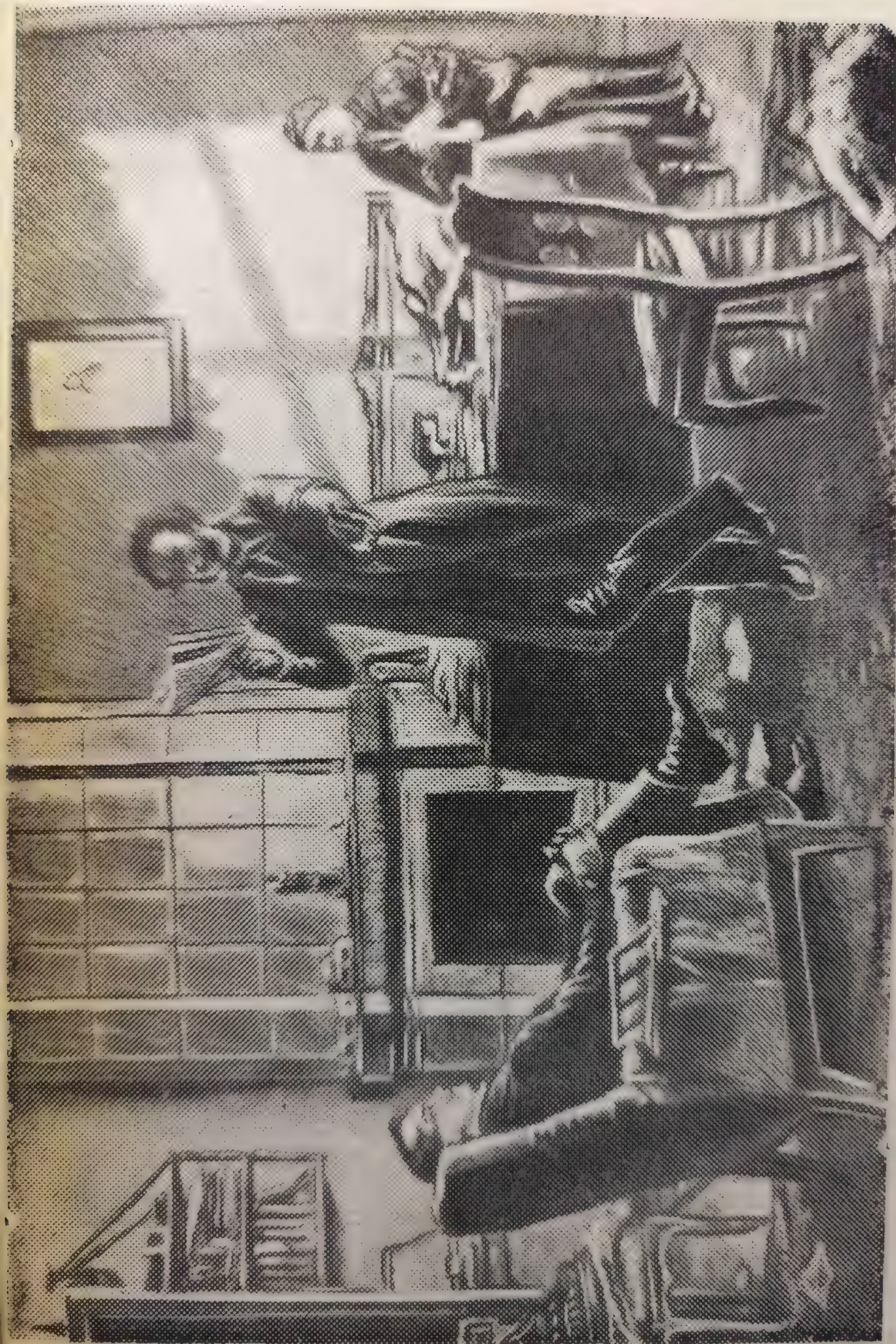
φόρμες το θέατρο-μας απετον μεταριθμίσεις, κατάρταξα την τραγο-
δία-μν. Σύμφωνα με το είδος το πατέρα-μας Σέξσπιρ... Το Σέξ-
σπιρ μερίθνα ειν ελευθερι κα πλατια απιόνει τον χαρακτήρον,
στον ασινίδιστο σχηματισμο τον τίπον κα ειν απλότιτα... Εχο τι
επιδεικνυται, ότι για το θέατρό-μας τεριάζον ι λαικες αρχες
το Σέξσπιρ κα δραματικο κα όχι τα αβλικα καλότια τις τραγωδίας
το Ρακιν. Το πνεύμα τις εποχης απει μεγάλες μεταβολες κα ειν
δραματικι εσινι».

Το φινόμοιο το 1825 ο Πόσκιν τέλιωσε το «Μπορις Γουτο-
νοβι», το διάβασε μεγαλόφωνα μόνος-το, χειροκρότησε κα φόνταξε
μ' ενθουσιασμο. «Μπράβο-σο Πόσκιν, μπράβο-σο λεβέντι!»

Στο Μιχαήλοφσκιε ο Πόσκιν εκσακολούθισε τον «Εξέρνι Ολέ-
μν», που τον ίχε αρχινιμένο ειν Οδισο. Τέλιωσε το τρίτο κερακε
κα εγραψε το τέταρτο κα το πέμπτο. Στα μέσα το Δεκέβρι 1825,
διδόνοντας μόνο τις προινες ώρες, μέσα σε ίδιο μέρες εγραψε το
πύμα «Ο κόμης Νόλιν».

Στις 19 το Νοέμβρι (π. ι.) 1825 πέθανε κςαφνικα ο αυτο-
κράτορας Αλέξανδρος ο Ι. Διάδοχός-το θεωρούνταν ο αδελφός-το
Κοσταντίνος, αφτος όμως προπολυ ίχε παρετιθι απ' τα δικεόματά-
το πάνω στο θρόνο. Μα αφτο, άγνωστο γιατί, φιλαγότανε μιστικο.
Τον αυτοκρατορικο θρόνο έπρεπε να τον καταλάβι ο ακόλυθος κατα-
ερα αδελφος, ο Νικόλαος. Στιν αρχι ο στρατος, όπως κα ο Νικόλαος
ο ίδιος, ορκισθήκανε για τον Κοσταντίνο, έπιτα τους έβαλαν να ορ-
κωθον για το Νικόλαο. Τα μέλι το «Μιστικο σιλόγυ» αποφάσισαν
να επωρελίδον αφτι την παρανόισι κα με στρατιοτικο πρακτικόπειμα
να επιτήγν τον περιορίζμο, ίτε ακόμα κα την ανατροπι τις μοναρ-
χίας. Γι αφτοι τον σκοπο διέδοσαν στο στρατο, ότι ο Κοσταντίνος
παρετίθικε απ' τα δικεόματά-το πάνω στο θρόνο, υποχίπτοντας ετι βίη.
Στις 14 το Δεκέβρι έβγαλαν το στρατο ειν πλατία Σενάτςκαγια,
ενάντια στο Νικόλαο. Την εκσέργισι την κατεπνικσαν τα κανόνια το
Νικόλαου.

Γ αλλαρι το αυτοκράτορα γένισε ειν πειχι το Πόσκιν μεγάλες
ελπίδες να αποφάσισε να προβι σε διαβήματα για την απελευθε-
ροσί-το. Πιο ακατάληλι στιγμα για παρόμιες ενέργιες δεν ήτανε δυνατο
να βρεθι. Βέβαια, ο Πόσκιν δεν ήταν μέλος το «Μιστικο σιλόγυ»,
μα σε όλος σχεδον, όπως έπιαναν, έβρισκαν επαναστατικά-το πύ-
ματα κα επιτιβάσι όλον τον στιχίον ι κιβέρνισι σχιμάτισε ακριβι

Ἡ επίσκεψις τοῦ Πόρτερν στο Μιχαλόφρακτο.

Ἀπὸ τὴν ἰκὼνα τοῦ Ν. Ν. Χέλι.

ικόνα τις μεγάλες επιδράσεις το Πόσκιν στην προετοιμασία τις εκδό-
γερσις.

Ο Πόσκιν δεν πήρε απάντις στην έτισί-το... Τέλειος : ανάκρισι.
Πέντε δεκεβριστες κρεμάσανε, περισσότερος απο εκατο εκερόσανε στα
κάτεργα τις Σιβιρίας. Ο Πόσκιν ήταν προσωπικα γνωστός με τους
περισσότερους απ' αφτους κε γνώριζε πολλούς απ' τους εκερόριστες. Ι δι-
ριοδιές ενάντιά-τους προκρόνισαν ε' αφτον ενταραχτικι εντίποσι. «Ος
κρεμάστικαν, κρεμάστικαν, — έγραφε, — τα κάτεργα όμος για τους εκα-
τον ίχοσι φίλους, αδελφους, εντρόφους ίνε κάτι το φριχτό». Για πολλο
κερο κε αργότερα ο Πόσκιν ζωγράφιζε στα πρόχειρά-το κρεμάλες με
πέντε πτόματα κε σιμίονε. «Κ' εγω θα μπορώσα, όπως εδω...» «Κ' εγω
θα μπορώσα...»

Στις 3 το Σεπτέβρι 1826 ο Πόσκιν πέρασε τι βραδιά-το στο
Τριγόρσκοε. Ο κερος ήταν περίφομος. Ο Πόσκιν βρισκότανε στα κέ-
φια-το. Εκανε γίρους με τις δεσπινίδες. Στις 11 το βράδι τον κρε-
προβόδισαν στο όρόμο το Μιχαλόφσκοε κε τα κσιμερόματα έφτασε
βιαστικα ι για παραμάνα-το, Αρίνα Ροδιόνοβνα, αναμαλιάρα, τρο-
μαγμένι κε με κλάματα. Διγίδικε, προς αφτι τι νίχτα ίρθε στο
Μιχαλόφσκοε κάποιος σαν ακσιωματικος κε σαν στρατιότης, που πήρε
τον Πόσκιν κε κάπου τον πίγε.

Στο αναμετακσι το αμάκσι με τον τσαρικο αποσταλμένο κυβα-
λόςε βιαστικα τον Πόσκιν στι Μόσχα. Τακσιδέβανε νίχτα-μέρα. Φτά-
σανε στις 8 το Σεπτέβρι. Τον Πόσκιν, χορις να τον αφίσουν μια
στιγμι να κσεκουραστι, ν' αλάκσι ρύχα, να κσυριστι, να ζεσταθι, λα-
στομένον, κσεπαμαζμένον, όπως ίτανε, τον οδίγισαν αμέσος στα ανά-
κτορα κε τον παρούσαν στο Νικόλαο.

Ο Νικόλαος τον υποδέχτικε με μεγάλι εβμένια. Επακολούθισε
μεγάλος διάλογος. Ο τσάρος ρότιζε:

— Πόσκιν, θάπερνες μέρος στο κίνιμα τις 14 το Δεκέβρι, αν
ίσυνα στην Πετρώπολι;

Ο Πόσκιν απάντισε με θάρος:

— Ασφαλός, μεγαλιότατε. Όλι ι φίλι-μου ίσαν ανάκατεμένι στι
ενομοσία κε γο δε μπορώσα να μιν πάρω μέρος. Μόνο ι απουσία-
μου μ' έσοσε.

Ο Νικόλαος τονε ρότιζε, αν άλακσε ιδέες κι αν δίνι το λόγο-
το, ότι θα κσέφτετε κε θα δρα αλιότικα, αν τυ δοθι ι ελεφθερία...

Επιτα ο τσάρος ρότιζε:

— Τί γράφεις τώρα;

— Σχεδόν τίποτε, η λογοκρισία ίνε πολύ αψεστiri.

— Κε γιατί γράφεις τέτια πράματα, που δεν τα επιτρέπει η λογοκρισία;

— Η λογοκρισία δεν επιτρέπει να τα αθώτερα έργα.

— Καλά, εγώ ο ίδιος θα ίμε λογοκριτής-ςυ. Στείλε-μυ κάθις-τι που γράφεις.

Ο Νικόλαος πιάνοντάς-τον απ' το χέρι, ενγίζμένο τον έβγαλε απ' το γραφείο στο διάδρομο και ίπε στους μαζεμένους εκεί αξίλους, διηγώντας τον Πύσκιν.

— Κίρι! Ίδω ο νέος Πύσκιν, ως κσεχάσαμε τον παλίο.

Λόγια μοναχά. Η όλη διαγογι που Πύσκιν έδινε στον τσάρο καθάρα, ότι ο Ύπιτις δεν άλλαξε καθόλου.

Καίτερα και κσάστερα φενόταν, ότι ο Πύσκιν δε θα γίη ποτε Ντερζάβιν. Καραμζιν ίτε Ζουκόφσκι και ότι ο τσάρος δε θα μπορεί ποτε να βασίζετε σ' αψτον.

ΚΑΤΟ ΑΠ' ΤΙΝ ΚΙΔΕΜΟΝΙΑ ΤΥ ΤΣΑΡΥ ΚΕ ΤΟΝ ΧΟΡΟΦΙΛΑΚΟΝ.

Ελέφθερος πια ο Πύσκιν εγκαταστάθηκε στη Μόσχα. Η Μόσχα τον υποδεχτηκε μ' ενθουσιαζμο. Όταν φάνικε πρότι φορά στο θέατρο, ακούστηκε ασυνήθιστος θόριβος στις σιρες τον θεατον και τ' όνομα-τι ακούτανε παντω μέσα στην έθυσα του θεάτρου. Όλα τα βλέματα, όλα τα κιάλια προσιλόθηκαν απάνο-τω και κανένας δεν χίταζε τί γινόντανε πάνω στη σκηνή. Στις σιναναστροφες, στους χορούς τι γενική προσοχή συνέντρυνε ο Πύσκιν, η ντάρες τον πολιορκούσανε απ' όλες τις μεριες κι αδιάκοπα τον ελλέγανε για καβαλιέρο στο κοτιλιον και στη μαζόρκα. Κάθε πρωι η έθυσα τις υποδοχίς του Πύσκιν ίτανε γεματή απο επισκέπτες, τονε γνώριζε όλη η Μόσχα, όλη ενδιαφερονταν γι' αψτον. Η διαπρεπισ άνθρωπι το θεωρούσαν τιμή-τως να γνωριςτον με τον Πύσκιν.

Τις ακόλουθες χρονιες ο Πύσκιν ζύσε πότε στη Μόσχα, πότε στην Πετρώπολι, απολαμβάνοντας μ' ευχαρίστισι τα θέλγιτρα τον μεγαλυπόλεον. Οστόσο δύλεβε πάραπολι. Το ένα μετα το άλλο τελιόνανε τα κεφάλια του «Εβγένι Ονέγιν». Στις ιγρες, φθινοπορινες

μέρες το 1828 μέσα σε δυο-τρεις βδομάδες έγραψε την «Πολτάβα». Κι αλήθεια την έγραψε „σε πολιτάραχες στιγμες, σε αρμονίες ίχον“. Έγραφε ολόκληρες μέρες κατα σιρα χωρίς διακοπες. Ι στίχι το κατέβεναν κε στον ίπνο, πετιόταν απ' το κρεβάτι κε της σιμίονε βιαστικά. Τις ιδέες, πυ δεν πρόφτενε να σιναρμόσι σε στίχους, τις εκσέθετε στο πεζο. Τις επεκσεργαζότανε έστερα μ' επιμέλεια, έζβινε, τις έγραφε εκνέν, κσανάζβινε. Γενικά ο Πύσκιν καλοδύλεβε τα έργα-του. Τα πρόχιρά-του αποτελούν διχτιοτο απο σιρες κε λέξεις, ι μια πάνω στην αλή, κσαναγραμένες, κσαναζβιζμένες, κσαναδιοριθομένες.

Μετα την επιστροφή-του απ' την εκσορία ο Πύσκιν κρατύσε απέναντι στον τσάρο κε στην κιβέρνισι τέτια στάσι, πυ δε μπορούσαν να τον κατιγορίσουν.

Οπιαδίποτε κι αν ήταν τότε ι πραγματικι στάσι το Πύσκιν απέναντι στην απολιταρχία, δεν έδινε αφορμι να τον υποπτέβουντε για έλιπσι πολιτικis νομιμοφροσίνis. Κε όμως ο Νικόλαος εκσακολουθύσε να φερετε μαζί-του με πολι μεγάλι διςπιστία. Ι «χάριτες», με τις οπίες τον παραφόρτονε ο αφτοκράτορας, στην πραγματικότητα το αφερύσαν κε τα δικέοματα το απλυ πολίτι.

Μεσάζοντας μετακσι Πύσκιν κε τσάρου ήταν ο στρατιγος τις χοροφίλακis Μπένκενδορφ, αρχιγος το διαβόιτυ «τρίτυ τρίματος» το ιδιέτερυ γραφίυ τις αφτυ μεγαλιότιτος, κε πλισιέστερος στον τσάρο άνθρωπος. Στι Μόσχά, σε κίνλο φίλον-του, ο Πύσκιν διάβασε τον «Μπορις Γοντυνοφ». Ο Μπένκενδορφ το υποδixσε αμέσος, ότι χορις προκαταρκτικι εκσέτασι απο τον τσάρο δεν έχι δικέομα να «διαδίδη» τα έργα-του με κανέναν τρόπο. Έτσι ο Πύσκιν, πυ ίχε τάχα ιδιέτερα προνόμια σχετικα με της άλλis, δε μπορούσε ύτε κε να διαδώζι τα έργα-του στις φίλous-του χορις προιγύμενι άδία!

Όταν αποφάσιζε να τιπόσι το «Μπορις Γοντυνοφ», έστειλε το χειρόγραφο για λογοκρισία στον τσάρο. Δεν πέρασε πολiς κερος κι ο Μπενκενδορφ τον υποπύζε, ότι ο αφτοκράτορας με μεγάλη εφχαρίστisι διάβασε το έργο κε εβαραεστίθixε να σιμιοσι τα εκsισ: «Νομίζο, ότι ο Πύσκιν θα πετίχενε το σκοπό-του, αν έστερα απο την απετύμενι κσεκαθάρισι, μετέτρεπε την χομοδία-του σε ιστορικο διήγiμα, ίτε σε μιθιστόριμα, σαν το Βάλτερ Σχοτ». Ο αμαθις αφτοκράτορας σίστενε στον πιτι ν' αλάκσι ριζικα το μεγαλύργιμά-του σίμφωνα με δικές-του υποδixsis. Όλι την χομικότητα αφtis τις ανότισι σίστασις τι νιόθυμε, όταν φάρυμε υποπίσι, ότι ο Πύσκιν,

γράφοντας το «Μπορίς Γοντουνάφ», κυριότερο σκοπο' είχε τι μετα-
ρίθμισε το θεάτρου-μας. Με καυστική ιρωνία ο Πόσκιν απάντησε στον
Μπένχενδορφ: «Συμφωνο, ότι το δραματικό-μυ' πύμα περισσότερο απο-
κλίνει σε ιστορικό μυθιστόρημα, παρα σε τραγωδία, όπως εβδόκιζε να
παρατιρίσει ι αφ'τυ μεγαλιότις. Λιπόμε, πω δε μπορο να μεταλλάξω
κίνο, πω έγραψα μια φορα». Ι συμβολι το τσάρν' ήταν κε διαταγι
κε γι' αφ'το ι εχτίποσι το έργυ αναβλήθηκε.

Έτσι άρχισε ι κιδεμονία το χοροφίλακα κε το μοχθίρο κίρνο-το
πάνο στο μεγαλοφυ' πιτι, κιδεμονία πω βάρενε τον Πόσκιν ε'όκι-
το τι ζοι κε τον παρακολυθόσε όχι μόνο στι λογοτεχνική-το δράση,
αλα κε σε κάθε βίμα τις ζοίς-το.

Σε διο ακαιοματικος βρεθίκανε απάγορεμένα απ' τι λογοκρισία
αποσπάξματα απ' το πύμα «Αντρε Σενιε» με τιν επιγραφι «Στις
14 το Δεκέβρι». Στιν υπόθεσι ανακατέψανε κε τον Πόσκιν, κε τον
ιποβάλανε σε ανακρίσεις. Ι δουλια αφ'τι βάστακε διο χρόνια. (1) Πό-
σκιν επιτέλως κατόρθωσε ν' αποδείξει, ότι ι περιχοπες το πύματος δεν
έχυν καμια σχέσι με τα δεκεβριανα γεγονότα κε γράφικαν πολι
προτίτερα απ' τις 14 το Δεκέβρι. Το αποτέλεζμα ήταν να το απα-
γορευθι αφ'στιρα να «κίνοπι» τα έργα-το, χορις τιν προκαταρ-
κτικι άδεια τις λογοκρισίας κε ο ίδιος τέθηκε υπο μιστικι αστυνομικι
επίβλεπσι.

Πριν τελίόσι αφ'τι ι υπόθεσι, βγήκε στο μέσο εναντίον το Πό-
σκιν άλι κατηγορία, πολι σοβαρότερι. Στα χέρια τις κιβέρνις επεσε ι
«Γαβριλιάδα», αντιθρισκεφτικο πύμα το Πόσκιν, γραμένο στο Κίενοφ,
όπου γελιοπι τον εβανκελικο μίθο για τιν άσπορο σίλιπει το Χριστο.
Για τέτια αζέβια τον πιτι τον απιλόσαν ισόβια δεζμα σε μια απ'
τις φριχτότερες μοναστιριακες φιλακες. Στις πολιάριθμες ανακρίσεις
ο Πόσκιν αρνόνταν επίμονα, ότι ήταν σιγραφρέας τις «Γαβριλιάδας»,
πειχικα όμως ήταν πολι ταραγμένος. Στο πύμά-το «Προέσθις»
μπορι να δι κανις, πόσο ίχε κυραστι τότε απ' τις αδιάχοπες κα-
τοδιόσεις.

Κε πάλι μάβρα, σίνεφα
απο παντο πλακόνυν,
κ' ι φθονερι ι μίρα-μυ
πάντα με κίνιγα...

κε θα μπορούσα άραγες
αντίκρι-τις να βγο
μ' υπομονι, περίφανα
σαν τότε πῶμυν νιος;
Κυραζμένος απ' τις αντάρες τις ζοις
Περιμένο αδιάφορος τι μπόρα.

Επιτέλους για λόγους, που δεν εξακριβώθηκαν σταμάτησε αυτή
ιπόθεση.

ΤΟ ΤΑΚΣΙΔΙ ΣΤΟΝ ΚΑΦΚΑΣΟ.

Στα τέλι τις τρίτης δεκαετίας το 19-ο αῖνα, ι πλειεστέρι φίλι
του Πύσκιν άρχισαν να παρατιρουν κάπια μεταβολι στο χαραχτίρα-το.
Σίχναζε με λιγότερι προδιμία στις σιναναστροφες, τον τραβῶζε πε-
ρισσότερο ι μοναχεια το γραφίυ κε ι ισιχία τις ικογενειακις ζοις.

Στα 1828 ε' ένα χορο, στι Μόσχα, γνωρίστηκε με τι δεκα-
εξαχρονη νέα Νατάλια Νικολάεβνα Γοντσαρόβα, ελαφρόμιαλι μο-
εκοβίτικα δεσπινίδα, που μόνι μόρφοςι ίχε τιν άπτεστο γαλικι προσφωρα
κε τιν τέχνη-τις στως χορους. Ιταν όμος πάρα πολι όμορφι. Ο
Πύσκιν τιν εροτέφθηκε, ειστίθικε με τως γονίς-τις κε σίχναζε στο
επίτι-τους. Διγόντε, ότι ι Νατάλια Νικολάεβνα ίσαμε τότε δεν ίχε
διαβάσι κανένα έργο το Πύσκιν, γενικα ε' όλι-τις τι ζοι δεν εσθα-
νότανε κανένα ενδιαφέρο για τιν πύσι κε δε μπορούσε να ιπάρχι
καμια πνεύματικι επικινονία μετακσι αφτις κε το Πύσκιν. Τιν χίταζε
σαν «άγια αγίον καλονις, με θεικι λατρία», φλεγόταν απο έρωτα, εσθά-
νοταν όμος, ότι το αντικείμενο τις λατρίας-το φερότανε με αδια-
φορία, ότι δε μπορούσε με κανένα τρόπο να τις κινίσι το ενδιαφέρο.
Κ' ίτανε μπροστά-τις ντροπαλος σαν παιδι, εροτεμένο για πρότι
φωρα. Γενικα στο σπίτι τον Γοντσαροφ ένιοθε ψίχρα κε στεναχώρια.
Τις μιτέρας, τις Νατάλιας Ιβάνοβνας, ο Πύσκιν δεν άρεζε. Παρ'όλ'
αφτα στα τέλι το Απρίλι το 1829 ο Πύσκιν ζίτιζε σε γάμο τι
Νατάλια Νικολάεβνα. Χορις να το αρνιθουν ανιχτα, το απάντισαν, ότι
ι Νατάσα ίνε ακόμα μικρι κε ότι πρεπι να περιμένουν κε να δυν.

Τιν ίδια νίχτα ο Πύσκιν έφυγε για τον Κάφκασο, στο στρατο,
που πολεμούσε. Αφτιν τιν εποχι γινόταν πόλεμος μετακσι Ροσίας κε
Τουρκίας. Ο γενικος αρχιστράτιγος στο μέτοπο το Καφκάσου Πασκέβιτς
πέρασε τα τουρκικα σίνορα κε έχαμνε επίθεσι ενάντια στο φρούριο το Ερζε-
ρουν. Στο στρατο το Πασκέβιτς ιπιρετύσε ος δικιτις το σιντάγματος τον

δραχόνον το Νίζνι Νόβγοροντ, ο παλιος φίλος του Πόσκιν Νικ. Νικ. Ραέφ-
σκι, ο νεότερος, με ιπασπιστι το μικρότερο αδελφο του Πόσκιν Λιοβ.
Στα τέλη του Μάι ο Πόσκιν έφτασε στην Τιφλίδα, κάθισε δυο βδομάδες
κε πήγε να συναντήσει το στρατο. Όταν έφτασε, παρουσιάστηκε στον
Πασκέβιτς κε ενυπαστάθηκε στη συνή του Ραέφσκι.

Γλοι το στρατοπέδου άρεσε πολι στον Πόσκιν.

«Το κανόνι — γράφι — μας κοιπνύσε την άβη. Ο ίππος στη
σκήνι ιμνιστάτος. Στο γέβμα τρώγαμε αματωιο παιο τις εόβλας κε
πίνουμε ενυλίζου μπίρα κε σαρκάνια, παγομένη στα χύθια το
Τάβρου»...

Ο Πόσκιν εγίριζε καβάλα πάνω σε καζάχιλο άλογο με ένα μα-
στιγι στο χερι. Πολιτικά ντιμένος, με μάβρο σερτόνιο κε ταιλίτρο
στο κεφάλι. Ήταν ανάμεσα στους στρατιοτικούς χσινίθιστο θέαμα. Ι
στρατιοτες τον πέρνανε για γερμανο παπα.

Ο στρατος έφτασε στο Ερζερουμ κε στις 27 του Ιούλι 1829
κατέλαβε το φρύριο, χορις χαμιαν αντίσταςι. Αφτο όμως δεν εμπό-
δισε τον Πασκέβιτς να παρასτείσι την κατάλιπσι του Ερζερουμ εκ-
κάπια μεγάλη νίκι. Ο Πόσκιν έζισε στο Ερζερουμ περισσότερο απο
τρεις βδομάδες. Στην πολιτία παρουσιάστικαν χρώζματα πανύχλας κε
ο Πόσκιν αποφάσισε να φύγι. Ο Πασκέβιτς τον κρατύσε, θέλοντας
να τον έχι μάρτιρα τον κατοπινόν-του επιχιρίσειον. Φένετε όμως
ότι ο Πόσκιν σχιμάτισε πια σαφι ιδέα αφτον τον «επιχιρίσειον» κε
αφου αποχερέτισε τον Πασκέβιτς, επέστρεψε στη Ροσία.

Όσο περισσότερο ανδρονόταν ι διμιοργιχότιτα του Πόσκιν, όσο προ-
χορύσε μπροστα, τόσο λιγότερο τον ενούσε ι κριτικι, τόσο πειχρο-
τερα υποδεχότανε τα έργα-του το αναγνωστικο κινο.

Την «Πολτάβα» την υποδέχτικαν ι αναγνώστες με πειχροτίτα
κε ι «Σέβερναγια πτσελα», όργανο του Μπουλγάριν, έγγραψε με χε-
ρεκάκια. «Ι πειχροτίτα, με την οπία ο λαος υποδέχτικε την «Πολτά-
βα», αποτελεί καθαρι απόδειξι, ότι ι γαιτία τον ονομάτον εκσα-
φανίστικε».

Με αδιαφορία υποδέχτικαν κε το «Μπορις Γοντυνοφ», που στα
1830 κατόρθωσε επιτέλους να τιποδι. Γι' αφτο το έργο, γράψανε:
«Πίσι σιμένι διμιοργία, ενος' αφτο το έργο δε βλέπουμε τίποτα
το προτότιπο. Ο Μπορις κε ο Σόισκι μεταφερθήκανε απλύστατα σε

επίχου απ' τι μελοδίκι πρόζα το Καραμζίν». Για το έβδομο κεφάλαιο το «Ονέγκιν», ένα απ' τα πιο καλότερα κεφάλαια το πύματος, λέγανε: «Πλέρια κατάπτους».

Διπλομανταλομένος στην χριερί κε ειοπικί μονακιά-το. ο Πόσχιν έγραφε:

Το κόσμου τιν αγάπι μι λογαριάζις, πιυτι.
Ο ετιγμιέος θόριδος ολόθερμον επένον, κέρε, θε να περάει
θ' ακόσις τι γνόμι το ανόιτο κε το πεντρο το όγκο το γέλιο,
εσι όμος μίνε σταθερος, γαλίνιος κε αιτράνταχτος.

Ι μεταβολί στην κινονικί κοζμοθεορία το Πόσχιν, πύ άρχισε ακόμα πριν απ' τι δεκεβριανί εκσέχερσι, με τον κερσ δυνάμονε περισότερο.

Οπος κε πριν λιπότανε κατάχαρδα τος εκσόριστος στα κάτερρα δεκεβριστες, βεν έχανε τις ελπίδες, ότι θα τος δοθι χάρι, τος έστελνε στι Σιβιρία θερμους χερετιζμους κε πρόλεγε τον ερχομο τις ποιητικής ιμέρας:

Θα σπάσουν τα βαρια δεζμα, αδέρφια-μου!
ι μάβρες φιλακες θα σοριαστουν σιντρίμια,
ι λεφτερια ετιν έκσοδο χαρούμενι θα σας δεχτι
κε τα πιστα τ' αδέρφια-σας θε να σας δόσουν τα σπαθιά-σας.

Παράβαλε τον εαφτό-το με τον αιδο Αρίονα, πύ ίχε εσθι απ' το γενικο ναβάγιο:

Πίρ' ι φορτόνα όλος-τους' νάφτες, τιμονιέρι!
Κε μόν' εμένα μιστικο το τραγουδι τεχνίτι,
στο ακρογιάλι μ' έρικε ι μπόρα μέσ' τα φίχι.
Κε πσάλο παλευς σκοπυς κε κάτο απ' το βράχο,
ο ήλιος ο περιλαμπρος το ρύχο-μου στεγνόνι,
πυ μύσκεμα μυ τόκανε το χριο θαλασονέρι.

ΣΤΙ ΜΟΣΧΑ ΚΕ ΣΤΟ ΜΠΟΛΑΝΤΙΝΟ.

Τιν άνικσι τρ '1830 ένας απ' τος мосχοβίτες φίλος το Πόσχιν μίλιζε στο χορο με τι Νατάλια Νικφλάεβνα Γοντσαρόβα κε με τι μιτέρα-τις για τον Πόσχιν. Μιτέρα κε χόρι εκφράστικαν εβνοικα για

τον πιτι κε παρακάλεσαν το σινομιλιτί-τους να το μεταδόσι της χειρετιζμός-τους. Ο Πύσκιν πέταξε απ' τι χαρά-το, επιμάστιξε αμέσως κε τράβηξε για τι Μόσχα. Επισκέφτηκε της Γοντσαροφ. Το χάνανε καλι υποδοχι. Κε ανάρχιζε τις επισκέψεις-το κε στις 6 το Απρίλι έκαμε νέα πρότασι.

Ι πρότασι έγινε δεχτι.

Στις 6 το Μάι 1830 γένικαν ι επίσημι αρabόνες το Πύσκιν με τι Νατάλια Νικολάεβνα Γοντσαρόβα. Ο πατέρας-το, απ' αρabο-μι το γάμο-το, το κσεχώριζε απ' τα κτίματα το Νίζνι Νόβγοροντ ανιποθήκερτες 200 «αγροτικες πειχες» το χωριυ Κιστένεβο. Στις αρχες το φθινόπορου ο Πύσκιν πίγε στο κυβερνίο το Νίζνι Νόβγοροντ, για να πάρι υπο τιν κατοχί-το το κτίμα κε να ταχτοπίσι τις υποθέσεις το νικοκiriύ-το. Λογάριαζε να μένι εκιπέρα λίγο μόνο κερο. Στο αναμετακσι φάνικε ι χολέρα στο Βόλγα. Στο δεύτερο σταθμο απ' τι Μόσχα ο Πύσκιν έμαθε, ότι ι επιδημία έφταζε στο Νίζνι. Όταν έφταζε στο Μπόλντινο (πατρικο κτίμα), τα γίρο χωρια περι-κικλόθικαν απο φίλακες κε παντυ οργανόθικαν καραντίνες. Ο λαος γόνκιζε, εδο κ' εκι κσεσπύσαν ετάσεις.

Περνύσαν βδομάδες, περνύσαν μίνες κι ο Πύσκιν όλο τον κερο καθότανε στο Μπόλντινο. Ι χολέρα κσεπλόθικε, πλυσιάζε στι Μόσχα, ι καραντίνες ίχανε πιαζμένους όλους της δρόμους, ι Μόσχα ήταν πε-ρικικλομένη απο στρατιοτικα τρίματα. Διγύνταν, ότι ι αρόστια πέ-ρασε κε στι Μόσχα. Ο Πύσκιν ανισιχύσε φοβερα για τιν αρabονι-στικιά-το, για τιν ιγία-τις, για τιν ασφάλιά-τις. Στιν ανισιχία-το σιντελύσαν κε ι διαδόσεις, ότι ι γάμο-το εναβάγισαν, ότι ι Νατάλια Νικολάεβνα παντρέβετε με άλλον. Τον τραβύσε φοβερα ι Μόσχα, διο φορές βγήκε απ' το Μπόλντινο με τιν ελπίδα να περάσι απ' τιν καραντίνα, μα κε τις διο φορές ανανκάστικε να γιρίσι πίσο.

Το φθινόπορο αφτο, που ο Πύσκιν έμενε στο Μπόλντινο, ήταν παραγογιχότατο για τι δημιουργία-το. Σε τρις μίνες έγγραψε τις «Μι-κρες τραγοδιές», το «Σπιτάκι στιν Κολόμνα», τις «Διγίσεις το Μπέλκιν», τα διο τελεφετέα κεφάλεα το «Ονέγιν», καμια τριαντα-ρια λιρικα πύματα. «Γόνιμο φθινόπορο», ονόμαζε αφτο το φθινό-πορο ο Πύσκιν.

Ακσιοθάμαστι ίνε όχι μόνο ι ποσότιτα κε ι ανότερι πιότιτα τον έργον, που γραφίχανε κίνι τιν εποχι, αλα κε ι εφχέρια με τιν οπία ο Πύσκιν περνύσε απο ένα ίδος¹ πύσις σε άλλο, ολότελα διαφορετι-

Ο Γνέντις, ο Ζυκόφσκι, ο Πόσκιν και ο Κριλεφ.

Απο την ικόνα του Τσερνέτσοφ.

τη. Διάρρηξη. έφθιμα διγίματα, όπως «Ι δεσπινις χορικι», «Ι θιέ-
λα», το «Σπιτάκι στην Κολόμνα», ακολουθύσαν πολυ σοβαρα δράμα-
τα, όπως «Ο φιλάργιρος ιπότις», «Ο Μότσαρτ κε ο Σαλιέρι», «Φα-
γοπότι στον κερσ τις πανύχλας». Τα λιριζα πύματα αφτου τυ φθι-
νόπορου τα χαραχτιρίζουν ι πιο πικιλόμορφες κε αντίθετες ι μια με
τιν άλι διαθέσεις.

Μόλις το Δεκέβρι ο Πύσκιν κατόρθωσε επιτέλους να κσεκολίσει
απ' το Μπόλντινο. Στις 5 τυ Δεκέβρι βρισκότανε στι Μόσχα.

Ι γάμι-τυ έγιναν στις 18 τυ Φλεβάρι 1831 στιν εκκλησία τις
μεγάλης Ανάληψις, στιν οδο Μπολσάγια Νικίτσκαγια (τόρα οδος
Γέρτσεν). Ο Πύσκιν, αντίθετα με τις τελεφετές μέρες, ήταν έφθι-
μος, χαρούμενος, περιπιτυτικός στους φίλους, με το γέλιο στα χίλι-τυ.

ΙΣΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΟ ΓΑΜΟ.

Ο Πύσκιν λογάριαζε να μίνι με τι γινέκα-τυ στι Μόσχα. Νικιά-
σανε μια κατάλιλι επιπλομένι κατιχία στο Αρμπατ. «Παντρέφτικα,
ίμε εφτυχισ, — έγγραφε ο Πύσκιν στον Πλετνεφ. — Ο μόνος-μυ
πόθος ίνε να 'μι γίνι καμια μεταβολι στι ζού-μυ. Καλίτερο τίπο-
τε δε μυ χριάζετε. Ι κατάστασι αφτι ίνε για μένα τόσο νέα, πυ
μυ φένετε σε να κσαναγενίδιχα». Μα ι τσαχομι με την πεθερά-τυ
δινάμοναν. Ι Νατάλια Ιβάνοβνα ιποδάβλιζε την κόρι-τις ενάντια
στον Πύσκιν κε τον ταπίνονε με κάθε τρόπο. Αρχισαν τόσο ανιπό-
φορες γκρίνιες αναμετακσί-τους, πυ ο Πύσκιν δε μπορούσε να υποφέρει
πια. Κσέχανε το σπίτι, πυ ίχε στι Μόσχα, κε στα μέσα τυ Μάι
έφυγε με τι γινέκα-τυ στιν Πετρώπολι, όπου κε αποφάσισαν να ενκα-
τασταθουν. Γιά το καλοχέρι νίκιασε μιαν εκσοχικι έπαβλι στο Τσάρ-
εκοε Σελο, κοντα στιν Πετρώπολι.

Ο Πύσκιν αγαπούσε τι γινέκα-τυ, αφτι όμος ενδιαφερότανε κι-
ρίως για τα λύσα κε τις σιναναστροφες. Ιταν ανίκανι να πάρι μέρος,
στιν εντατικι διμιουργικότητα κε στιν πνεβματικι ζοι τυ ζιζίγου-τις.
Κι όταν ο Πύσκιν, γεμάτος ακόμα διμιουργικο ενθουσιαζμο, ερχότανε
να τις απανχίλι κανένα-τυ νέο πύμα, αφτι αναφονύσε: Αχ, πόσο
σε βαρέδιχα μ' αφτους τυς στίχους.

Ι χολέρα, πυ βρισκότανε σε ίφεςι το χιμόνα, την άνιχε κσέ-
σπασε με περισότερι δίναμι κε πλίσιασε κε στιν Πετρώπολι. Ο τσάρος

με την αβλί-του πέρασε στο Τσάρσκο Σελο. «Το Τσάρσκο Σελο χοχλάζι, μεταβάλετε σε προτέβυσα», — έγραψε ο Πύσκιν στον Πλετνεφ.

Μια μέρα στο πάρκο του Τσάρσκο Σελο ο Πύσκιν συναντίθηκε με τον αυτοκράτορα. Ο Νικόλαος του φέρθηκε πολύ μελίχλια, τον ρώτησε για τις υποθέσεις-του και μεταχει τον άλλον γιατί δεν αναλαμβάνει βερνικιτική υπηρεσία. Ο Πύσκιν απάντησε, ότι ίνα πρόθυμος για υπηρεσία, δυστυχώς όμως εκτός από φιλολογία δεν ίνα ικανός για άλλη εργασία. Ο τσάρος του πρότεινε τότε να γράψει την ιστορία του Πέτρου του Ι.

Ι όμορφη γυνίκα του Πύσκιν άρεσε πολύ τις αυτοκρατορίες. Ο ίδιος ο αυτοκράτορας προτίτερα κατά τι διαμονή-του στη Μόσχα. Συναντούσε στις γιορτές τη Νατάλια Νικολάεβνα, ανίπαντρι ακόμα, και την έβρισκε πολύ νόστιμη. Ι αυτοκρατορία ίχεν εκφράσει την επιθυμία να καταταχθεί ι Νατάλια Νικολάεβνα ανάμεσα στις κυρίες τις αβλίες.

Το φθινόπωρο του 1831 ο Πύσκιν πέρασε από το Τσάρσκο Σελο στην Πετρούπολη. Λογαριαζόταν επίσιμα ιπάλλιος του ιπουργίου των εξωτερικών και προβιβάστηκε σε ανότερο βαθμο. Του ορίστηκε μισθος πέντε χιλιάδες ρύβλια, ποσο ασίμαντο για τα έξοδα του Πύσκιν σ' είχαν τον κερο.

Ι Νατάλια Νικολάεβνα περνύσε τον κερό-της σε αδιάκοπες διασκεδάσεις, γιορτές και χορους. Επέστρεψε σπίτι στις τέσσερις, στις πέντε το πρωι και κοιπνύσε αργα. Γεβματίζανε στις οχτο το βράδι και μετα το γέβμα ι Νατάλια Νικολάεβνα ντινότανε και κσανάβγαγε. Την ακολουθύσε ο άντρας-της. Ο Πύσκιν προπολυ έπαψε να ενδιαφέρειτε για τους χορους, δεν τέριαζε όμως και ν' αφίει μόνι τι γυνίκα-του. Αναγκαζόταν να τι συνοδέβει κάθε βράδι στις χορους. Είχι έστειλε ακουμπιζμένους σε κανένα τίχο, χίταζε αδιάφορα τους χορευτές, έτρωγε παχυτο και χαζιμουρόταν. Μια μέρα αναστενάζοντας ίπε σε μια γνωστή-του.

Σιλαβια σοστι το άρχοντα το σπίτι κ' ι αβλι!
τρώγεις στο πόδι στεκοντας, κιμάς στο σαμνι.

Ι φίλι με μεγάλη λίπι-τους έβλεπαν σε τί φριχτές για τι δι-μυργικότητα συνθίκες ζύσε τώρα ο Πύσκιν. Ο ίδιος με πόνο πειχίς γράφει σ' ένα φίλο-του: «Πάι, δεν ιπάρχι πια για μένα ι ελευθερία

τις ανίπαντρες ζοις. ι τόσο αναγκέα για το γράψιμο. Στριγογρίζο εδο κ' ει, ι γινέκα-μυ τα λύσα-τις, — όλα αρτα χριάζοντε χρίματα. χρίματα τα δίνι ι εργασία κ' ι εργασία θελι μονακσια». Για νέες εργασίες δεν ίχε τιν απετόμενι ισιχία κε μονακσια. Για το τίπομα τις τελιομένις εργασίας παρσιιάζονταν εμπόδια, προσερχόμενα απ' τιν παρεχόμενι στον Πόσκιν ιπσιλότατι «έβνια», δηλαδή απ' το δικέομα να παρσιιάξι τα έργα-τυ στον αρτοκράτορα για λογοκρισία.

Ο Πόσκιν ίχε τιν ιδέα, ότι αρτο ήταν δικέο μ' ά-τ υ, αποδί-χτικε όμως, ότι ήταν ι π ο χ ρ έ ο σ ί - τ υ κε έγραψε στον Μπένγκεν-δορφ: «Τόλμο να σας ζιτίσο μια χάρη. Για τα μικρα έργα-μυ, ν' άρχο το δικέομα αποδο κε πέρα ν' αποτίνομε στι ανθιζόμενι λογοκρισία». Νά τί χάριτες κατάντισε να -ζιτα ο Πόσκιν!

Ο Πόσκιν δούλεβε αδιάκοπα στα αρχία, για να μαζέψει το απε-τόμενο ιλικό, πω χριαζότανε για τι εινγραφι τις ιστορίας του Πέτρου του Πρώτου. Μα απ' τιν προπαρασκευαστικι δουλια για τιν ιστορία αρτι τον αποτραβύσε άλλι εργασία. Τον ενδιαφερα ο Πυγατσιοφ, ο αρχι-γος τις καζαχο-αγροτικις εκσέγερσις το XVIII εονα. Σινάμα λογά-ριαζε να γράψει μιθιστόριμα σχετικο μ' αρτι τιν εκσέγερσι. Γι' αρτον το σκοπο έπρεπε να επισκεφθι τα μέρι τις Ανατολικις Ροσίας, όπου έδρασε ο Πυγατσιοφ. Πίρε άδια, για τέσερις μίνες κε στις 17 του Ιούλι 1833 έφυγε απ' τιν Πετρώπολι. Σταλίκαν το κατόπι-τυ στις δικιτες τον κυβερνίον, τα οπία επρόχιτο να επισκεφθι, μιστικες δια-ταγες για να οργανόσουν τιν απετόμενι μιστικι αστινομικι επίβλεπει πάνω στον Πόσκιν, για τον τρόπο τις ζοις κε τις διαγογίς-τυ κατα το χρόνο τις διαμονις στα μέρι αρτα.

Ο Πόσκιν επισκέφθηκε το Καζαν, το Ορεμπουργ, το Γραλεχ. Ροτύσε τως ντόπιους για τον Πυγατσιοφ, εκσέταζε τα μέρι, όπου γε-νιχαν ι μάχες. Απ' το Ορεμπουργ πέρασε στι στανίτια Μπέρντι, πω ήταν προτέβουσα το Πυγατσιοφ.

Στο Μπέρντι ο Πόσκιν ζίτιζε κε βρίκε μια εβδομινταπέντε χρονον καζάκενα, πω γνώριζε προσοπικα τον Πυγατσιοφ. Κάθιζε μαζί-τις ός το μεσιμέρι, τις έκανε διάφορες ερωτίσις, άκουσε τα σχετικα τραγύδια-τις κε αποχερετόντας-τιν τις πρόσφερε χρικο τσερβόνετς.

Ο Πόσκιν έφυγε. Ι μπερντινιότες μπίκανε σε μεγάλη σιλογι: γιατί ίρθε αρτος ο άνθρωπος, γιατί με τόσο προθυμία ρότιζε για το λισταντάρτι, γιατί έδωσε στι γρια το χρικο τσερβόνετς; Ι δουλια δεν

ένε παστρικά κα μπορεί να βγάλει μπελάδες. Επείμασαν έναν αρ-
μπα, κάθισαν τι γρια με το τσερβόνετς, τιν έστειλαν στο Ορεμπουργ,
τιν παρυσίασαν στις αρχές κα διλόσανε τα εκεί:

— Χθες ήρθε σ' εμας κάποιος κσένος κίριος. Τα χαρχαχτιστικά-
του: όχι κα πολι παίλος, μάβρα μαλία, κατσαρα, μελαχρινος, ρότισε
για τον Πυγατσιοφ κα χάρισε κα χρισό τσερβόνετς. Ηάιε ασφαλός
αντίχριστος. αφ' κα τα νίχια-του ήνε γαρπσα κα δε μιάζον ανθρώπου
νίχια. (Οπος ήνε γνωστό, ο Πύσκιν φίλαγε πολι μαγρια νίχια).

Τιν 1 Οχτόβρι 1833 ο Πύσκιν ήρθε στο χωριό-το Μπόλντινο
κα άρχισε να γράφι. Ι περίστασι ήτανε λίγο-πολι κατάληλη κα
διανοητικότα-το ανάβλιζε σαν αστίρεφτι πιγι. «Μόλις καταπιάστηκα
με το γραψιμο, κ' έγραψα ένα σορο», — έγγραφε στι γυνίκα-του.
Σ' ενάμισι μίνα διαμονι στο Μπόλντινο έγγραψε το «Παραμύθι για
τον παρα κα το παάρι», το «Παραμύθι για τι νεκρη βασιλοπούλα»,
— τον «Αντζέλο», μετάφρασε διο μπαλάντες του Μιτσκέβιτς, τέλει-
σε τιν ιστορία του Πυγατσιοφ κα έγγραψε τα διο σπουδεότερα έργα του:
το πήμα «Ο χάλκινος καβαλάρης» κα το διίγισμα «Ι ντάμα πίκα».

Στα μέσα Νοέβρι 1833 ο Πύσκιν επέστρεψε στην Πετρούπολι.

ΕΧΜΑΔΟΤΟΣ ΤΙΣ ΑΒΛΙΣ.

Στα ανάχτορα Ανίτσκοφ οργανόνονταν τσαρικές ιχογενιαχες βραδίες,
όπου, κατα τα συνήθιζμένα, ι προσκεκλημένοι έπρεπε να έχουν αβλικο τίτλο.
Ο Νικόλαος, θέλοντας να βλέπει τι Νατάλια Νικολάεβνα σ' αρτες
τις εσπερίδες, τιν παραμονι τις προτοχρονιας του 1834 υπόγραψε
το εκεί διάζιο: „Ις τον ιππερετόντα παρα το ιπουργίο τον εκστοτε-
ριου Αλέξανδρον Πύσκιν, αφτοκρατορικι εβμενία, παραχορόμεν τον
τίτλον του θαλαμιπόλυ τις ιμιτέρας αβλις“. Με το διορίζμο του Πύ-
σκιν ως θαλαμιπόλυ τις αβλις, ο Νικόλαος επέτιχε διπλο σκοπο.
Απ' τι μια μέρια μπορούσε να σιναντα σιχνα τι Νατάλια Νικολάεβνα,
κα απο τιν άλι ταπίνονε σε μεγάλο βαθμο τον Πύσκιν, τον οπίο
μισύσε κατάρδια. Θαλαμιπόλυ διορίζονταν σινίδος έφιβι κα ο τρια-
νταπεντάρις Πύσκιν, π' αρχίσανε ν' ασπρίζον τα μαλιά-του, θα προ-
κσενόσε κομικι εντίποσι αναμεταχσι στα νέα πεδια.

Όταν ο Πόσκιν έμαθε το διορισμό, λίσσαξε κυριολεκτικά, γενικέ εκκοφρενον, ήθελε να πάι στ' ανάχτορα κε να βρείι κατα πρόσωπο το Νικόλαο. Τιν ετία το διορισμό-το τιν κατάλαβε πολι καλά.

Αθιμία κε μελανχολία τον κυρίεπει. Αν κε δεν παραπονούνταν κε κανένα για τι ζοι, πο το κατάντιζε βαρετι, ι φίλι-το σιχνα βλέπανε στιν έκφρασι το προσόπου-το τι σιχηρι μελανχολία, πο τον βασάνιζε. Πιγενοερχότανε μέσα στο δοράτιο με τα χέρια χομένα στις τσέπες το φαρδου παντελονου κε επαναλάβανε με πικρία:

— Στεναχόρια. Πλίικσι.

Τόρα σχεδον ποτε δεν τον έβλεπαν κσέγνιαστο. Πολι σπάνια κοιπνώζε τόρα μέσα-το ο άλλοτε χορατατζις κε εφισλόγος Πόσκιν.

Μεγάλονε σινάμα κε ι φιλολογικί-το απομόνοσι. Ι αψστιρι κε σταθερι απλότιτα τις πίσις-το, ι σιμπικνομένη γλαφιρότιτα το πεζού λόγου-το, δεν ικανοπιύσαν το αναγνωστικο κινου, πο ρυφύζε αχόρταχα τος μεγαλόστομους στίχους το Μπενεντίκτοφ, τι φαμφαρόνικι πρόζα το Μαυρίνσκι κ' έβλέπε με αδιαφορία τα έργα το Πόσκιν. Ι κριτικι υπολογίζοντας τι στάσι αφτι το κινου, άρχιζε πολι πιο ανεπιφίλαχτα να επιτίθετε ενάντια στον Πόσκιν.

Ο Πόσκιν έγραφε λίγα, ίτανε πολι αψστιρος απέναντι στα γραπτά-το κε γι' αφτο τα περισότερα δεν τα τίπονε. Πολα απαγόρευε κ' ι λογοκρισία. Στα τελεφετέα έκσι χρόνια τις ζοις το Πόσκιν, ο αναγνώστις μπορύζε να γνωρισθι μονάχα με διο απ' τα μεγάλα λογοτεχνικα έργα-το, τιν «Ντάμα πίκια» κε τιν «Κόρι το λοχαγου».

Ι κινονία δεν τον αγαπύζε, γιατι φοβόνταν όλι τα τρυχτερα, τα κεραβισβόλια-το επιγράματα, στα οπία δεν ίταν καθόλου φιόδοιος κε για τα οπία απόκτιζε στους κίχλους τις «ιπσιλις κινονίας» αδιάλαχτους εχθρους.

Τιν εβδομάδα τις τρινις το 1834 ι Νατάλια Νικολάεβνα αρόστιζε απο χορεφτικι υπερκόποσι κι άμα ανάλαβε, πίγε με τα πεδία στον αδελφό-τις, στο κυβερνίο Καλύγαζ, όπου έμινε ός το φθινόπωρο. Ο Πόσκιν έμινε στιν Πετρόπολι, για να επιβλέπει τιν εχτίποσι τις «Ιστορίας τις ανταρσίας το Πουγάτσιεφ». Είχεσφνα πέρνι απ' το Τσάρσκοε Σελο εκ μέρος το Ζουκόφσκι ενα διςάρεστο γράμα, πο έλεγε, ότι κάπια επιστολί-το έπεσε στα χέρια το αψτοκράτορα, ο οπίος διαβάζοντάς-τιν εθίμοσε πολι. Αποδίχτικε, ότι το ταχιδρομίο τις

Μόσχας άνιξε ένα γράμα τν Πύσκιν στ γενάκα-τν κε τ΄όστειλε στο τρίτο τρίμα. Στο γράμα ατν έγραφε ο Πύσκιν, ότι σκοπέβι να μιν παρυσιαστν στον πανηγυρικο γιορταζόμο τις ενιλικίους τν διαδόχν τν θρόνν κε εκφραζόταν αρκετα περιφρονιτικα για τι θέσι-τν σς θαλαμιπόλν. Ο Ζουκόφσκι κατόρθωσε να συμβιβάζι ατν τιν υπόθεσι.

Ο Πύσκιν αποφάσισε να δραπετέψι απ' το κλνβι, όπν τον έχε περιοριζόμνν ν κιβέρνισι. Στις 25 Ιύνι 1834 έδωσε στον Μπένκεν-δωρ έτσι. ζιτόντας να παραιτθι. Ι έτσι ατν διασάρεστικε τον τρά-ρν σε επέρτατο βαθμό. Ο Ζουκόφσκι έγινε άνο-κάτν κε άρχισε να συμπαροδίζι απ' το Τσάρσκοε Σελο μ' επιστολες τον Πύσκιν, κατι-γρονότας-τον, ότι ίνε ανόιτος κε δεν κσέρι να φέρετε, όπνς πρεπι. Κάτν απο τιν πίεςι τν Ζουκόφσκι ο Πύσκιν απέσιρε τν επισί-τν.

Γιατί ν στάσι τις κιβέρνισις απέναντι στον Πύσκιν ίτανε τόσο εχθρικι κε γιατί ατν τον υποπτεβόταν τόσο; Ατνς καθαρτος ο Πύσκιν δεν ίταν εφπρόζδεχτος στιν απολιταρχία. Τί κε αν τιν «αναγννρίζε»: Επρεπε όχι μόνο να τιν αναγννρίζι, αλα κε να τν αγαπα ενθυσιόδικα, να τιν ενχομιάζι, χορις κριτικι, χορις αμφιβο-λίες, χορις οπισθοβυλίες. Με τις οδές-τν «Στνς σικοφάντες τις Ρο-σίας» κε τιν «Επετιρίδα τν Μποροντίνν», ο Πύσκιν σα να μπίκε σ' ατν το δρόμο, αμέσος όμος τον παράτισε κε δεν επέστρεψε πια. Κε τν Νικόλνν τί τν χριαζότανε ένας «απλύστατα» μεγαλοφυι πντις. τν δημιουργι «απλύστατα» μεγαλοφυι έργα; Ο Πύσκιν δε χο-ρύσε μέσα στα πλέσια τις νικολάικις απολιταρχίας όχι ος εχθρός-τις, αλα ος γιγαντιό εκπολιτιστικν φενόμννο, πν έβγενε έξω απ' ατν τα πλέσια. Έτσι δε χορύσε ο Πύσκιν κε στα πλέσια τις αβλοκο-ζμικις ζνσις, πάλι όχι γιατι αρνιότανε ατν τι ζοι, αλα γιατι ίταν άνθρωπος εκσερετικα πολιτιζόμννος, πολι άκσιωπρεπις, οργανικα ανίκα-νος να γίνι αβλοκόλακας.

Ο Νικόλνς κατόρθωσε να τον γονατίσι, αλα κε στα γόνατα ο Πύσκιν στεκότανε χορις να γέρνι το περίφανα ιπσομννο κεφάλι-τν. Ο αυτοκράτορας τ'άβλεπε ατν κ' ένιοθε, ότι ο Πύσκιν ίνε «κσένος» κε ικανος για το παν.

Μα ίσαν κε πολλα, πν δεν τα ίκσερε ο αυτοκράτορας. Ακόμα κε στα 1827, όταν ο Πύσκιν γίρισε τα νότα στον «όχλο», σ' ένα αδύλεφτο πρόχιρν σιμιόνι σκέφτικα τνς ακόλυθνς στίχους:

Καλότιχος μές' το χρισό τον χίχλο τον μεγιστάνον
ο πιυτις, πυ τον ακυν ι τσάρι!

Κατέχοντας το μυστικό να προχάι το γέλιο κε τα δάκρια,
αρτίζοντας το πσέμα με τι μάθρι, τιν πικρι αλίθια
γαργαλίζει το στομομένο γύστο
κε κεντρίζι τις αποθιμιες τον εβγενόνε,
στολίζει τα πλύσια φαγοπότια-τους
κι ακύι έκσιπνυς επένυς...

Σ' αφτο το μετακσι, πίσο απ' τις βαριες τις πόρτες,
στριμογιμένος κοντα στο μάβρο εκσόςτι
ο λαος, πυ τότε σπρόχνυν ι ιπιρέτες,
ακύι απο μακρια το τραγύδι.

Ο λαος αφτος, πυ ι δύλι τον τραγον τον σπρόχνυν προς τα
πίσο κι αφτος ακύι απο μακρια με ζέβας τον πιυτι. τόρα ορθό-
νετε μπροστα στον Πύσκιν νέος, πιο επιθιμιτος ακροατις. Εκσι μίνες
πριν απ' το θάνατό-τυ, ο Πύσκιν γράφι το «Μνιμίο» — ιπέροχο ος
προς τιν ολότελα νέα για γί'αφτον στάσι απέναντι στα προβλήματα τι
πικρις κε ος προς τιν εχτίμις τον πιυτικον ιπερεσιόν-τυ. Στι φόρμα
το πύμα αφτο αποτελεί απομίμις το ομονίμυ πύματος τυ Ντερ-
ζάβιν. Ο Ντερζάβιν στο «Μνιμίο»-τυ απαριθμι τις ιπιρεσίες, πυ
κατα τι γνώμι-τυ, δίνυν το δικέομα σ' αφτον γ'απετι να τον
μνιμονέβυν ι απόγονι. Τις ιπιρεσίες αφτες, ο τραγυδιστις τις
«θεόμορφις Φελίτας» (Δέρφτερις Εκατερίνας) τις έβλεπε στο ότι.

Πρότος εγώ ετόλμισα στι ρύσιχι τι γλώσα τι μελένια,
να εκσιμνίζο τις καλις Φελίτας τα χαρίζματα,
να πο κυβέντες στο θεο με νκαρδιαχι απλότι
κε με χαμόγελο να πο στως τσάρος τιν αλίθια

Ο Πύσκιν, αντιπαραθέτοντας έντονα τον εαυτό-τυ στο Ντερζά-
βιν, νά πύ σπρίζι τα δικέοματά-τυ για τι δόκσα: Περιφανεβόταν, ότι
δε θα χορταριάει το λαο το μονοπάτι, πυ οδιγι στο μνιμίο-τυ κι
ότι το μνιμίο αφτο με πσιλα το κεφάλι ιπζόνετε πάνω απο κάθε
τσαρικο μνιμίο. Κε για πύό λόγο περιμένι εχτίμις απ' το λαο;

Κε θάμε γο αγαπιτος για χρόνια στο λαο,
γιατι με το τραγύδι-μυ εσθίματα κσίπνισα καλα,
γιατι στο μάβρο εόνα-μυ τι λεφτερια τραγύδισα
κε τι σιμπόνια στο φτοχο μέσα στα στίθια κσίπνισα.

Μεγάλη απορία γεννά : συμπεραζματική στρόφι το «Μνημόν» :

Στι θεική προσταγή, ό Μύσα, νάσε υπάκου
χωρίς να φοβάσε τον κατατρεγμό, χωρίς να ζήτας στέμα,
δέχσο αδιάφορα τον έπαινο κε τι ριχοφαντία
κε μι δίνης προσοχή στα λόγια τυ ανόιτυ.

Ι στρόφι αφτι γίνετε κατανόησι χ' έχι πληρέστερα τι θέσι-τις.
αν στο πύμα θα ζιτίσουμε όχι μόνο το γενικό εκσαγόμενο, πυ χάνι ο
Πόσκιν για τιν προηγόμενι πυτική δράσι-τυ, αλα κε τι θαυαλέα-τυ
όίλοσι για το πέραζμά-τυ σε ολότελα νέυς πυτικής δρόμυς. Το
«κρίπνιμα αγνον εσθιμάτον», : «εκρίννισι τις ελευθερίας», : απέτισι
«σιμπόνιας στως φτοχως», νά τί περισσότερο αρχίζι να εκτιμά τόρα
ο Πόσκιν απ' τιν προηγόμενι-τυ δράσι κε νά πυ βλέπει «τι θεική
προσταγή» για τι μελοντική εργασία-τυ. Μπένοντας στο νέο αφτο
δρόμο, ίνε έπιμος να υποφέρει τις κοροϊδίες τον ανόιτον, τις προζέβο-
λες κε τις ριχοφαντίες, χωρίς να απετι στεφάνυς κε επένυς.

Ο Πόσκιν ζιτα τόρα να πλικάσι το Μπελίνσκι, τυ στέλνι μι-
στικά απ' τως αριστοκράτες φίλκς-τυ το περιοδικό-τυ «Σοβρεμένηκ»
κε θέλι να ζιτίσι τι ενεργασία τυ Μπελίνσκι ε' αφτο το περιοδικό.
Έτσι στην πίσσι τυ Πόσκιν αντιχόνε κσανα παλιν, προ πολυ λιζμο-
νιμένι ρκοπι. Το πύμά-τυ με τον προκλητικό τίτλο «Κόζμικι εκυ-
σία» («Όταν το μεγάλόπρεπο γινόταν πανηγίρι...») ίνε γεμάτο απο
βαθια αγανάχτισι πολίτι. Ο Πόσκιν αρχίζι να γράφι δράμα, με
ιπόθεσι παρμένι απ' τιν εποχή τυ φευδαρχικυ υποτιζμυ, με τι με-
γαλεπίβολι πρόθεσι — να δείξει τι εντριβή τον εβγενον υποτον απο
τιν τοτινι δημοκρατία, διλαδι απ' τιν αγροτια κε το αναπτισζόμενο
αστικό στρόμα. Γραφίχανε μόνο : πρότες' ρκινες, διασώθηκε όμως :
περίλιπσι με το πλάνο όλο τυ δράματος κι απ' αφτα φένετε τί
επαναστατικι φλόγα θα ενέπνεε όλο το δράμα.

Ι ικονομικι θέσι τυ Πόσκιν χειροτέρεβε ολοένα κε πιο πολι. Ι
διαμονι στιν Πετρώπολι με τις απετίσις τις αβλικις ζοις κε ι επι-
δείξις τις γινέχας-τυ απετύσαν πολι περισότερα χρίματα απ' όσα διέ-
θετε. Ι πιστοτες πολιορκύσαν κάθε μέρα το σπίτι-τυ κε τον βομ-
βάρδιζαν με γράματα, ζιτόντας εκσόφλινι τον χρεον. Το χαλοχέρι
τυ 1835 δοχίμασε πάλι ν' αφίσι τιν Πετρώπολι χ' έγγραφσε στον
Μπέκενδορφ: «Ιμε ανανχαζμένος να θέσο τέρμα στα έκσοδα, πυ με

βιθίζον σε χρέι κε μν προετιμάζον μέλον γεμάτο ανισιχίες κε δι-
σχολίες, αν όχι φτόχια κε απόγονσι. Τρία-τέσερα χρόνια διαμονις
στο χοριο θα μν δόξον τι δυνατότητα να επιστρέψω πάλι στην
Πετρώπολι κε να καταπιαστο με τις δουλιες, πυ χροστο στην καλο-
είνι τις αφτυ μεγαλιότητας».

Ο τσάρος πάλι αρνίθηκε. Επέτρεπε μόνο να δοθον στον Πύ-
σκιν δανικα τριάντα χιλιάδες ρύβλια, τα οπία να κρατιθον απ' το
μισθό-τυ. Τις τριάντα χιλιάδες τις κσόδεψε για να εξοφλήσι τα
πιο σπουδέα χρέι-τυ. Μισθο πια ο Πύσκιν δεν έπερνε κε μοναδικι
πιγι εξόδον τυ απόμινε ι φιλολογικι εργασία. Ι αδιάκοπες όμος δι-
σχρέςκιες κε σκυτόρες, κάτω απ' τις οπίες ζύσε τόρα, δεν τυ υπε-
τρέπαν να εργάζεστε. «Εδω στην Πετρώπολι, — έγραψε στον πατέ-
ρα-τυ. — δεν κάνο τίποτε. Ερεθίζομε μονάχα κε χολοςχάνο».

Μα κε στο χοριο, όπου ο Πύσκιν σινίθιζε να πιγένι κάθε φθι-
νόπορο για εργασία, ι δουλια δεν προχορούσε. Το φθινόπορο τυ 1835
πίγε στο Μιχαιλόφσχοε, όπου κάθισε ένα μίνα. Απο κι έγραψε στι
γινέχα-τυ: «Τέτιο άγονο φθινόπορο δεν έτιχα, αρότυ γενίθικα. Γρά-
φω, μα δε βγένι τίποτα. Για τιν έμπνεφσι χριάζετε ψιχιικι ιρεμία,
εγω όμος δεν ίμε καθόλυ ίσιχος».

Κερος τόρα, πυ ονιρέδυμε μια μέρα αναπαμένι,
κερος, πυ κυραζμένος δούλος σχεδιάζο τιν απόδρασι
μέσα στην απόμακρι γονια τις δουλιες κε τον τριφερον
εσθιμάτον.

Μα ι Νατάλια Νικολάεβνα δεν τι σιμπαθύσε καθόλυ αφτι
τυ «απόμακρι γονια». Δεν το ιπόφερνε το χοριο κε σ' όλι τι ζοί-τις
με τον Πύσκιν δεν επισκέφτικε καθόλυ ύτε το Μιχαιλόφσχοε, ύτε
το Μπόλντινο. Το καλοχέρι ενίκιαζαν μιαν άκριβι εκσοχικι έπαθλι
σε κάπιο απ' τα πετρουπολίτικα νισια τις μόδας, όπου μπορούσαν να
περνουν έφθιμι κε θοριβόδικο ζοι, όπος το χιμόνα στο κέντρο.
Ι επιτιχίες τις Νατάλιας Νικολάεβνας στις σιναναστροφες μεγάλου-
ναν αδιάκοπα. Τόρα πια δε φότιζε ο Πύσκιν με τι δόχσα-τυ αφτιν,
αλλα αφτι, ι πρότι καλονι, πυ όλι τι θαμάζανε, φότιζε τον Πύσκιν,
τον άξιμο κίβερνιτικο ιπάλιλο κε «καλαμαρα».

Στα 1834 ήρθε στην Πετρώπολι ένας νεος γάλος, ο βαρόνος
Ζορζ Νταντες, οπαδός τις «νόμιμις» δυναστίας τον Βυρβόνον.
Ιστερα απ' τιν Ιουλιανι επανάστασι τυ 1830, πυ εκθρόνισε τυς
Βυρβόνους, ο Νταντες δε θέλιζε να ιπιρετίσι στι Γαλία. Στην Πε-
3 Α. Σ. Ήδσκιν.

τρόπολι, χάρι στις γνωριμίες-του, μπίκε αξιοματικός στο εκλεχτό-
τερο απ' όλα τα άλλα συντάγματα το ιπικό τις αριστοκρατικές φρου-
ρας και κατέλαβε αμέσως Ξιλαφτι θέσι στους κίλους τις επίσεις αρι-
στοκρατίας. Ιππικό αναστήματος, ομορφου μορ, με πεπνίχη στον εαυτό-
του, εφθίμος, οκάνος, γινότανε παντο δέχτος με μεγάλη προθυμία.

Ο Πόσκιν γνорίστηκε μαζί-του τις πρώτες μέρες το εργοφό-του
στην Πετρόπολι. Η γαλήνη ζοφότητα, ο εφθίμος χαραχτήρας και ιονεί-
νια το Νταντες άφισανε στον Πόσκιν. Ο Νταντες άρχισε να τον
επισκέπτεται στο σπίτι μ' εφχαρίστησι τον δέχονταν χ' η πρώτη με-
την Πόσκιν ανήλικος Καρχμζιν, Βιαζέμζιν. Συναντώνταν πολεμ-
χια. Ο Νταντες ερώταφθικε τι γινέκα το Πόσκιν. Κ' εκείνος τις άρεσε
ε νέες. Ο Νταντες ακολουθόσε κατά βίμα τι Νατάλια Νικολάεβνα.
γινότανε παντο, όπου χ' εκείνη, και στους χορούς χόρεβε μονάχα μ' ε-
κείνη. Το καλοκαίρι το 1837, έστερα απο μια-διο χοροεσπερίδες στα
ισοματικά λούτρα τις μόδας (στο νισι Ελάγιν) όλος ο κόσμος άρχισε
να μιλά για τα κόρτε το Νταντες με τι γινέκα το Πόσκιν. Ο Πό-
σκιν έβλεπε εκεινίς απ' τι Νατάλια Νικολάεβνα χ' έπαπσε να δεχτε
στο σπίτι-του τον Νταντες. Η ερωτεμένη όμος εκσακολουθόσαν να
βλεποντε στα σπίτια τον γνорίμον και στους αριστοκρατικούς χορούς.

Προ στο κεφάλι το Πόσκιν, σαν φθινοπορινι ενοχλιτικη μίχα
στριφογύριζε όλο και φορτικότερη η φριχτι λέκσι «κερατας». Σε
κάποιον χορό ειναι βρομόπεδο, ο στραβοπόδις πρίνκιπας Π. Β. Ντολ-
γορουν, άλχνοντας με νέβματα στους φίλους-του τον Νταντες, εικοσε
πίσω απ' το κεφάλι το Πόσκιν τα δάχτυλα σε σχίμα κεράτων.

Ι ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ.

Το όρμα ορίμαζε γοργα.

Ο Πόσκιν έχεν εμπιστοσύνη στη γινέκα του και δεν αμρεβόλε, ότι
εκσακολουθα να το μένι πιστι. Τον έκανε όμως να λιστα ο ρόλος
το «κερατα», που με κακεντρέχια το τον απεδόδε ο κόσμος. Και δε
μιλάσαν μόνο για τον Νταντες. Ο Πόσκιν διγίδικε στο φίλο-του
Ναστσόκιν, ότι ο Νικόλαος, σαν αξιοματάκος κορτάρι με τι γινεκα-του.
Κάθε προι και επίτιδες βόλτες μπροστα απ' τα παράθιρά-τις και
το βράδι στους χορούς τι ροτα, γιατί η κυρτίνες στα παράθιρά-τις ένε
πάντα κατεβαζόμενες.

Το πρωί στις 4 το Νοέμβρι 1836, ο Πύσκιν πήρε ταχυδρομικός εναν ανιπόγραφο, με παραπιμένο χαραχτίρα, λίβελο, όπου έγραφε: «Ι μεγάλη καρβαλιέρι, ι κομάντορι κε ι ιπότες το φουινότατο τάγματος τον κερατάδον σε γενική-της ανέλεφρι. Ιπο την προεδρία το μεγάλο μαχίστρο το τάγματος, το εκκοχούατο Δ. Α. Ναρίσκιν παμπριφί εκσέλεχσαν τον Αλεξανδρ Πύσκιν αντικαταστάτι το μεγάλο μαχίστρο το τάγματος τον κερατάδον κε ιστοριογράφο το τάγματος».

Παρόμοιες επιστολες σταλίνανε κε σε πολυς γνώριμος το Πύσκιν. Ο Δ. Α. Ναρίσκιν ήταν ξίγιος τις περίφιρις για την καλότη- τις Μαρίας Αντόνοβνας, πυ επι πολυα χρόνια κατα ανέχια έχε στενες σχέσις με τον αφοτοκράτορα Αλέξανδρο τον Ι. Χαραχτιρί- ζοντας τον Πύσκιν ως αντικαταστάτι το Ναρίσκιν, ο λίβελος έκανε κσεκάθαρο ιπενιγμο, πως ι θέσι το Πύσκιν απέναντι στο Νικόλαο ίνε ίδια με τι θέσι το Ναρίσκιν απέναντι στον Αλέξανδρο. Οπως τελευτέα αποδίχτικε, ο λίβελος ήταν έργο το Π. Β. Ντολγορόκοφ, πίσο απ' τον οπίο κριβότανε ολόκληρι σπύρα εχθρον το Πύσκιν, απ' την ιπειλι κινονία. Ένας απ' αυτους, όπως φένετε, ήταν κε ο Γβάροφ, ιπουργος τις πεδιάς, τον οπίο ο Πύσκιν γελιοπίσε με τι σάτιρα «Στιν ανάρσι το Λυκούλυ». Ο Πύσκιν όμως, άγνωστο γιατί, ιποπτέφθηκε για το λίβελο τον πρέζβι τις Ολανδίας Χέκερν. Ο Χέκερν ήταν άνθρωπος διεφθαρμένος κε μοχθιρος ραδιούργος, αγαπούσε με πάθος τον Νταντες, πυ πριν έχει μίνες τον ίχε ιοθετίσι κε έτσι ο Νταντες ονομαζότανε τότε βαρόνος Χέκερν. Για να προσκαλέσι σε μονομαχία τον πρέζβι, το θεόρισε άτοπο ο Πύσκιν κε γι' αφοτο έστειλε πρόσ- κλισι στον Νταντες.

Ο γερο-Χέκερν φοβίθηκε πολυ για τις σινέπιες, πυ μπορούσε ν'αχι αφοτι ι μονομαχία για τι δικί-το την καριέρα κε για την καριέρα το θετο γιό-το. Μάζι με τον Νταντες σοφίστικαν τότε τι διεκσοδρ. Με τον Νταντες προπολυ ήταν εροτεμένοι ι μεγαλίτερι αδελφι τις Να- τάλιας Νικολάεβνας, Εκατερίνα Γοντσαρόβα. Τόρα για να βγυν απ' τι άίσκολι θέσι, στιν οπία της έφερε ι πρόσκλισι το Πύσκιν σε μο- νομαχία, ι Χέκερν δίλοσαν, ότι ο Νταντες δεν εροτοτροπούσε με τι Νατάλια Νικολάεβνα, αλα με την αδελφί-τις, την οπία ίνε έτιμος να στεφανοθι. Ο Πύσκιν απέσιρε την πρόσκλισί-το κε στις 10 το Γενάρι 1837 γενίχανε ι γάμι το Νταντες με τι Γοντσαρόβα. Έτσι ο Νταντες σινκένεψε με τον Πύσκιν κ' ίρθε να το χάμι επίσκεψι.

Ο Πύσκιν όμως δεν τον δέχτηκε και παράνκιλε να του πουν, ότι δε θέλει νά'χι μαζί-του καμία σχέση.

Οστόσο, σιναντόντανε σχεδόν κάθε μέρα στους χορούς τις αριστοκρατίας και στα σπίτια των γνωστών-τους. Ο Νταντες εκσαχολούθηκε τα χόρτε-το με τη Νατάλια Νικολάεβνα με μεγαλύτερη επιμονή, που έφτανε μέχρι αδιαντροπίας. Η λίσσα του Πύσκιν τονε διασκέδαζε, και επί παρουσία-του εροτοτροπούσε με τη Νατάλια Νικολάεβνα με ιδιό-τερο ζήλο.

Ο Πύσκιν κόντεβε να τρελαθί απ' το κακό-το.

Στις 26 του Γενάρη 1837 έστειλε στο γέρο Χέκερν επιστολή με τις πιο χιρότερες βρισιές.

Ιςτερ' απ' α'φο το γράμα η μονομαχία έγινε αναπόφευκτη. Α'φο ζιτούσε ίσα-ίσα και ο Πύσκιν, γιατί άλλι διέκδοχο απ' τη μπερ-δεμένη θέσι-του δεν έβλεπε. Σίμφωνα με σινενοίσι το Χέκερν με τον Νταντες, πρόσχλissi για μονομαχία έστειλε ο Νταντες. Α'μα πήρε την πρόσχλissi, ο Πύσκιν ισίχασε αμέσως.

Το προηο ο Πύσκιν κσίπνισε νορίς. Όπως και την προηγούμενη μέρα, ήταν έφθιμος και ίσιχος. Πιε τσάι κ' έχασσε στο γράψιμο. Στο αναμετακσι πήρε γράμα απ' το μάρτιρα του Νταντες, τον ντ' Αρσακ, με το οποίο ο τελευταίος παρακαλούσε τον Πύσκιν να στίλι το μάρτιρά-του για σινενοίσις. Ο Πύσκιν βγίκε να ζιτίσι μάρτιρα. Στην οδο Παντε-λειμονόφσκαγια απάντισε τιχέα τον αντισινταγματάρχη Κ. Κ. Νταν-ζας, γνωστό-του απ' το λίκιο, και τον παρακάλεσε να του χρισιμέπει ος μάρτιρας. Ο Ντανζας δέχτηκε με προθυμία, βρίκε τον ντ' Αρσακ, κανόνισαν μαζί τους όρους τις μονομαχίας και γραμένους τους έφερε στον Πύσκιν, που σιμφόνισε σε όλα, χωρίς να διαβάσι το χαρτί έστειλε το Ντανζας ν' αγοράσι πιστόλια και ο ίδιος έφθιμος κάθισε να ταχτοπούσι τις υποθέσις του περιοδικό-του «Σοβρεμένικ». Άνικσε το βιβλίο τις Ισίοθας «Ιστορία τις Ροσίας σε διγίματα για τα πεδία» και βιθίστηκε στην ανάγνωσι.

Την οριζμένη ώρα ανταμόθικε με τον Ντανζας στο Ξαχαροπλά-στίο του Βολφ στη γονία τις λεοφόρου Νέφσκαγια. Απο και κάθισαν στο έλκιθρο και τράβικσαν για την έπαβλι Κομεντάντσκαγια κοντά στο ποταμάκι Τσόρναγια, όπου αποφασίστηκε να γίνι η σινάντισι. Φτάσα-νε ταφτόχρονα με τους αντίπαλους. Μπίκανε στο δασάκι, διαλεχσανε ένα ίσιο μέρος, σκεπαζμένο απο σorous χιόνι. Η διο μάρτιρες και ο Νταντες πατίσανε το χιόνι κ' έχαναν έτσι ένα μονοπάτι, πάνω στο

Ἡ μονομαχία το Πόρκιν με το Νταντες.

Ἀπο τὴν εἰκόνα τοῦ Π. Παβλίκοφ.

ο πιο θα σιναντόνταν : αντίπαλι. Ο Πύσκιν, τiliγμένος σε αρχυδίσια γύνα, καθότανε πάνω σ' ένα σορο χιόνι κε περίμενε ανιπόμονα. I μάρτιρες μετρίσανε πάνω στο μονοπάτι τα βίματα, έβαλαν για σιμάδια πάνω στο χιόνι τις γόνες-τους κι άρχισαν να γεμίζουν τα πιστόλια.

Ο Πύσκιν ρότιζε μ' ανιπομονισία.

— Λιπον; Τελιόσατε;

Όλα ίσαν έτιμα. Εβάλανε τους αντίπαλους στις θέσεις-τους κε τους έδοσαν τα πιστόλια. Ο Ντανζας έδοσε το σίνιμα μ' ένα γρίγορο κύνιμα τυ καπέλυ-τυ προς τα κάτω.

Ο Πύσκιν έφτασε γρίγορα στην οριζμένη γι' αυτόνε θέση κι άρχισε να σιμαδέβι με το πιστόλι. Μα σ' αυτό το αναμετακσι ο Νταντες, ένα βίμα πριν να φτάσι στη θέση-τυ, πυροβόλισε. Ο Πύσκιν έπεσε μπρύνιτα ακίνιτος πάνω στο μανήια, πυ χρισίμεβε για σιμάδι. I μάρτιρες κι ο Νταντες έτρεχσαν κοντά-τυ. Ο Πύσκιν σινίλθε, σίχοσε το κεφάλι κε ίπε.

— Σταθήτε! Νιόθο μέσα-μυ αρχετι δίνامي να πυροβολίσο.

Ο Νταντες κσαναπίγε στη θέση-τυ, στάθηκε στραμένος λοκσα κρατόντας το δεκσι χέρι πάνω στο στίθος.

Ο Πύσκιν σιχόθηκε στα γόνατα κε μισοπλαγιαζμένος άρχισε να σιμαδέβι. Σιμάδεπσε αργετο κερο, πυροβόλισε. Ο Νταντες έπεσε. Ο Πύσκιν πέτακσε το πιστόλι κε φόνακσε: — Μπράβο!

Κε κσανάπεσε ανέσθιτος πάνω στο χιόνι. Μα i πτόσι τυ Νταντες προίλθε απο ελαφρο τράβμα. Το βόλι διαπέρασε το ψαχνο μέρος τυ χεριυ κε χτίπιζε στο κυμπι τυ παντελονιού-τυ. Το κυμπι αυτό έσοσε τι ζοί-τυ.

Όταν κσανάρθε στον εαυτό-τυ ο Πύσκιν, ρότιζε το ντ' Αρσακ.

— Τον σκότοσα;

— Όχι, τον πλιγόσατε.

— Παράκσενο, — ίπε ο Πύσκιν. — Πίστεβα, πως θάχο τιν ευχαρίστισι να τονε δο σκοτομένον, τόρα όμος καταλαβένο, πως όχι... Αλοστε το ίδιο κάνι. Μόλις αναλάβδ θα κσαναχτιπιθόμε.

Μαζι κ' i διο μάρτιρες έβαλαν τον Πύσκιν απάνο στο έλκιθρο. Στην έπαβλι Κομεντάντσχαγια βρίχανε το αμάκσι, πυ ίχε στίλι ο Χέκερν, για κάθε ενδεχόμενο. Ο Νταντες κι ο ντ' Αρσακ επρότιναν στον Ντανζας να τι χρισιμοπιίσι για τον Πύσκιν. Ο Ντανζας δέχτικε κε

χωρίς να πι στον Πύσκιν πιανό ίνε τ' αρμάζει, τον κάθισε πάνω κε τον πύγε στην πόλι.

Η Νατάλια Νικολάεβνα έχε γυρίει απ' τον περίπατό-τις πριν απο λίγο κε μαζί με την αδελφή-τις Αλεξανδρίνα περίμενε τον Πύσκιν στο γέφυρα. Ακασφια μπήκε χωρίς να προδοπιεί ο Ντανζας κε προσπαθώντας να φανεί παύχρεμος. Ίπε πως ο Πύσκιν χτυπήθηκε με τον Νταντες κε πλιγώθηκε· πλιγώθηκε όμως ελαφρα. Η Νατάλια Νικολάεβνα έτρεχε στο διάδρομο, όπου έχαν φέρι πάνω στα χερια τον Πύσκιν κι άρα τον ίδε, λιποθύμισε. Τον Πύσκιν τον κεντρίσανε στον καναπε το γραφύ-το. Η γυνέκα-το κεντρίσθηκε κι ήθελε να μπι μέσα, μα ο Πύσκιν φώναζε δυνατα: Μην έρχεσαι! Δεν ήθελε να δι την πλιγί-το η Νατάλια Νικολάεβνα κε τις επέ-τρειπε να μπι, όταν πια τον κεντρίσανε κε τον βάλανε στο κρεβάτι.

Ο ένας μετα τον άλλο μπενόβγεναν η γιατρι κι η φίλι το Πύσκιν — ο Ζουκόφσκι, ο Πλετνεφ, ο Βιαζέμσκι, ο Α. Τυργένιεφ.

ΣΤΙ ΝΕΚΡΙΚΙ ΚΛΙΝΙ.

Ο Πύσκιν υπόφερε φριχτα κε σιχνα ροτύζε για τι γυνέκα-το.

— Αφτι, αθόα η καιμένι, υποφέρει κι έχι να υποφέρει ακόμα απ' την κακογλοσια το κόζμου. Κε στην ίδια ίπε:

— Μην κατιγορις τον εαυτό-συ για το θανάτό-μυ. Αφτι ίνε υπόθεσι, πυ αφορούσε μονάχα εμένα.

Το χειρόργο τις αβλις Αρεντ, τον παρακάλεσε να πι στον αυτοκράτορα να μι καταδιόκει τον Ντανζας, γιατι πύρε μέρος στι μονομαχία. Ο Ντανζας δεν τον άφινε στιγμα. Το ίπε, ότι θέλι να προσπαλέσι τον Νταντες σε μονομαχία, για να εκδικιθι. Ο Πύσκιν κατσούφιασε.

— Οχι, όχι! Ιρίνι, ιρίνι!

Η λίσα κε η καλία, πυ βράζανε μέσα-το της τελευταύς μίνες, κοπάσανε τόρα. Γένικε πράος, ήρεμος, ιρινικός. Μερικι φιλι-το σχιματίσανε την ιδέα, ότι ο Πύσκιν ζιτόζε το θάνατο, χερότανε για τον ερχομό-το. πυ τον γλίτονε απ' την αδιέκδοδο θέσι-το.

Ο Πύσκιν έχε πλιγώθι στην κιλια. Το βόλι το έσπασε το κόχα-λο τις λεχάνις. Στην κιλιαχι χώρα, τα κομάτια το κοχάλυ πιέζανε τα έντερά-το. Σε τέτιες περιπτώσις η πρότι ιατρικι επέμβασε

απετι πλήρι ιερέμια το εντερικόν ευστήρατος, στάσι τον κινέσον με
όπιω, ενο για ολότελα αιατανότο εμπο. ο χειρουργος Αρετ διέταξε
κλίζματα. Τα αποτελεζματα αφτις τις θεραπίας ήταν φοβερα. Τα
μάτια του Πύσκιν αγριέπεσαν. Η βολή εν εβλεπαν να κσεπιδίσεν
απ' τις κόχες του. το πρόσωπο ανεπάστανε απο κρίσι υδρότα, πα-
γοσανε τα χερια. Μ' όλη τι δύναμι τις θύλακες δε μπόρεσε να βρ-
στάσει ν' εβγάλε τευες αγριες φωνες, πο προφάνεταν όλος του γίρο-
το. Με φρίκη ο θαλαμικόλος ιδοπήκε τον Ντανόζα. ότι ο Πύσκιν
τον προεταξε να το δόσι το εριτόρι το γραφύ-το όπο μια βρι-
σχόντανε τα πιστόλια. Ο Ντανόζας έτρεκε, πήρε τα πιστόλια. πο
ο Πύσκιν προεταξε να κρίπει κάτο απο το πάπλωμα. Ο Πύσκιν
ομολόγησε, ότι ήθελε ν' αφτοκτονίσι, επιδι ι πόνι-το κατάστικτο ακ-
πόφορι.

Κατα το προι ι πόνι λιγοστεψανε κι ο Πύσκιν έγρανε κρίσις το
εαυτό-το. Απο τότε ίσαμε το θάνατό-το δεν ήχε πια ελσπεριζεπει
της πόνους, πο τον εβασάνιζαν ότε μ' έναν αναστεναγμα. ότε
με μια κραβγι.

Στα πρόθιρα τις κατιχίας-το φοβερος εινοςτίζμος. Γνωστι κε
άγνωστι. στριμογμένι πάνο στην ίσοδο, ροτύσαν αδιάκοπα: «Τί και
ο Πύσκιν: Καλίτερα ίνε τόρα; Ιπάρχουν ελπίδες;»

Πικνα πλίδι εινοςτίζονταν στο δρόμο, μπροστα στην κατικια.
Με μεγάλες δυσκολίες μπορύσε κανις να πλσιάζει στα πρόθιρα.
Ανθρώπος όμος τις ιψίλις κινονίας εκι δεν έβλεπες.

Απο όρα σε όρα ο Πύσκιν αδινάτιζε περισότερο. Ο θάνατος
πλσιάζε κι αφτος τόνιοθε καθαρα. Η φίλι το λέγανε.

— Όλι-μας ελπίζουμε, μιν απελπίζεσε κε ει.

Ο Πύσκιν απαντύσε:

— Όχι, δεν ήμε πια για ζοι. Θα πεθάνοι άλλοτε ετσι κε
πρέπι.

Στις 29 το Γενάρι, κατα το μεσημέρι, ο Πύσκιν ζίτιζε καθρέ-
φτι, ήταξε τι φρειογνωμία-το κ' ένεπσε απελπιστικα. Ο εριγμός-το
αδινάτιζε κε σε λίγο σταμάτιζε ολότελα. Τα χερια-το κελιάσανε.

Η αναπνοή-το αρέυνε ολοένα κε περισότερο. Ανάσενε για τε-
λεφτέα φορα. Η ζοι τον ενκατέλιψε. Η γίρο-το ε' όλι-τους τι ζοι
δεν κσεχνύσαν τι μεγαλόπρεπι, τι μαχάρια ιερέμια, πο ήχε κσεχιθι
στο πρόσωπο το νεκρου Πύσκιν.

Ι ΚΙΔΙΑ.

Στιν όχθι τις Μόικας, μπροστα στο σπίτι, όπου ίχε πεθάνι ο Πύσκιν, γινότανε κάτι το ολότελα αεινίδιστο για κίνι τιν εποχή. Σαν κίματα παλίριας σορέβονταν πλίθι λαο, όλι εκείνι, που ίθελαν ν' αποχερετίσουν το νεκρο Πύσκιν. Αφτόπτες μάρτυρες διγόνταν, ότι το σορο τυ Πύσκιν ίχαν επισκεφθι τριάντα ός πενίντα χιλιάδες άνθρωπι. Απ' όλες τις γονιες τις πόλεις τραβύσαν για τι Μόικα. Νικιάζανε τ' αμάξια όλι με τι φράσι „στο Πύσκιν“.

Ι ιπσιλι αριστοκρατία απυσίαζε. Γίρο στο φέρετρο σινοςτίζονταν φιτιτες, άνθρωπι ελέφθερον επανκελμάτον, κατότερι κυβερνιτικι ιπά- λιλι, „εθνικόφρονες έμπορι“, «απλος λαος», στρόματα τις ριζοσπα- στικis μικρις μπυρζουαζίας, που μόλις άρχισαν να κσεφιτρώνουν κε που ίστερ' απο λίγο ίχαν πάρι τιν ονομασία «ραζνοτσίντσι». Στιν κιδιά τυ Πύσκιν για πρότι φορα ι ραζνοτσίντσι εμφανίστικαν πάνο στον κινονικο στίβο κε έδосαν στον κόσμο να καταλάβι, ότι αποτελουν κινονικι δίναμι.

Τα τελεφτέα χρόνια ο Πύσκιν ζύσε μέσα σε κλιο φριχτις μοναχσίας: κινονικis, ιθικis, εκπολιτιστικis, φιλολογικis. „Ζίσε ολομό- ναχος“, έλεγε με πιχρία για τον εαφτό-τυ. Κε δεν ιποπτεβόταν. πόσες χιλιάδες θερμυς κε ιλικρινis φίλυς ίχεν έχσο απο τον κλιο, μέσα στον οπίο αφτος βασανιζότανε κε ιπόφερε. Οσο ζύσε ο Πύσκιν, ι άγνωστι αφτι φίλι μπορούσαν να μι τυ σιchorέσουν πολα. Ο θάνα- τος τυς έδосε να καταλάβουν τι μεγάλι, τι δισαναπλήροτι ακσία κε χρисиμότιτα τυ Πύσκιν. Κε όλι-τυς μεγαλόφωνα, όχι μόνο με λόγια, αλα κε με τι δράσι-τυς ομολόγισαν κε ίπαν: Ο Πύσκιν, δικό σ- μας ίνε! -

Εμφανίστικε το γεμάτο απο αγανάχτισι πίμα τυ άγνωστο σχε- δον ίσαμε τότε πιτι Λέρμοντοφ, πίνι πιιτικι προχίρικσι. Ι στίχι με αστραπιέα ταχύτιτα διαδόθικαν παντυ σε χιρόγραφα κε όλι επαναλά- βεναν τυς στίχους τυ Λέρμοντοφ.

Εβις, ανίμερα θερια, που κάθεστε στους θρόνους,
τις λεφτεριας ι δίμμι, τις δόκας κε τυ νυ!
Πο απο πίσ' απ' τι σκια κριθόσαστε τυ νόμο
κε δίκεό-σας έχετε τι λέκσι «Σιοπι!»

Διεφθαρμένοι! Μάθετε ιπάρχι θία δίκι
κε φοβερος κε δίκεος, αδέκαστος κριτις,
πυ τυ χριςυ δεν τον τραβα κε τ' ασιμιυ ο ίχος,
πυ κσέρι τί φαντάζεστε, τί έχετε στο νο.
Πάνε. Κε ι καχογλοσιες δε βοιθάνε πια
κι ύτε κανένα όφελος σας δίνυν ι πρεφτιες,
κε με το μάθρο έμα-σας δε θα κσεπλίνετε ποτε
το πάναγνο έμα τυ πιτι.

Ι θιελόδιχι έκρισι τις αγανάχτισις τυ κινυ εκσέπλιζε κε φό-
βισε το Νικόλαο. Στην αρχι έδιχε αδιαφορία για το θάνατο τυ
Πύσκιν κε δικεολόγησε πλιρέστατα τι διαγογι τυ Νταντες. Ι πίεςι εκ
τον κάτο τον έκαμε να καταλάβι, ότι εδο δεν πρόνιτε για κάποιο
τιποτένιο «καλαμαρα», άτιτλο θαλαμιπόλο τις αβλίσ-τυ, αλα για
άνθρωπο, πυ τον εχτιμούσαν πολι εβρίτατι κίχλι τις χόρας.

Κ' έτσι ο Νικόλαος, θέλοντας κε μι, - ανανχάστηκε ν' αλάξει
πολιτικι να υποκριθι, ότι το θάνατο τυ Πύσκιν τον θεωρι κε ο ίδιος
σα μεγάλι εθνικι απόλια. Ο Νταντες υποβιβάστηκε σε απλο στρα-
τιότι κι ος κσένος ιπίχους εκσορίστηκε απ' τι Ροσία. Ο Χέκερν ανα-
κλίθηκε απ' τιν κιβέρνισι τον Κάτο Χορον απ' τιν πρεζβεφτικι θέσι-τυ.

Απ' τιν άλι μερια ο Νικόλαος έσπεφσε να κλίσι τα κανάλια τις
φουρτυναζμένις γενικις κινονικις κατακραβγισ. Στις εφιμερίδες δόθηκε
αφστιρότατι διαταγι, όταν γράφυν για το θάνατο τυ Πύσκιν, «να
τιρυν τιν πρέπυσα διάλαχτικότιτα κε λεπτότιτα». Αφστιρα επιτι-
μίδιχε μια εφιμερίδα, πυ έγγραψε, ότι «ο ίλιος τις πίκισι-μας έδιζε»
κε ότι «ο Πύσκιν πέθανε στο μέσο τις μεγάλις σταδιοδρομίας-τυ».
Στα γιτονικα με τιν κατικία τυ Πύσκιν σπίτια ίχαν τοποθετιθι στρα-
τιοτικες φρυρες, στιν ίσοδο κε στυς διαδρόμους τυ σπιτιυ πιγενοέρ-
χονταν κατάσκοπι. Τι νίχτα τις παραμονις τις εκφοράς τυ λιπσάνυ,
30—31 τυ Γενάρι, όταν το πλίθος διασκορπίστηκε κε στο σπίτι
ίχαν απομίνι μόνο μερικι απ' τυς πλισιέστερους φίλους τυ Πύσκιν,
παρουσιάστηκαν χοροφίλακες μ' επικεφαλις το στρατιγο Ντόπελτ τον
αρχιγο τυ επιτελίυ τυ σόματος Χοροφιλακισ κε μετέφεραν το νεκρο
τυ πιτι όχι στι μιτροπολιτικι εκκλησία Ισαάκεφσκι, όπου ίχεν αποφα-
σισθι να γίνι τιν άλι μέρα ι νεκρικι ακολουθία, αλα στιν εκκλησία τις
Κονύςναχιας. Τιν ιμέρα τις νεκρόσιμις ακολουθίας, ι εκκλησία περικι-
κλόδιχε απο όργανα τις αστινομίας κε ι έσοδος επιτρέπονταν μονάχα
στυς προσκεκλημένους με ιδιέτερα ισιτίρια. Αφυ πσάλιχε ι ακολου-
θία, κλίσανε το φέρετρο στα ιπόγια τις εκκλησίας.

Τα μεσάνυχτα τις 2 με 3 Φλεβάρη σταματίσανε κοντά στην εκκλησία δύο αράκια κι ένα κάρφ. Στο ένα αράκι κάθισε ο ακριματικός τις χοροφίλακες, στο άλλο ο φίλος το Πύσκιν Α. Ι. Τουργέ-νιεφ, στον οποίο ανατίθεται να συνοδεύει το λίκνιστο το πατή στο νιφερνίο Πύσκοφ, στο μοναστήρι Σβυατοφροζ. Όχι μακριά απ' το χορικό το Πύσκιν Μιχαήλοφ. Στο μοναστήρι αυτό αποφασίστηκε να ταφεί το σώμα το Πύσκιν. Εβάλαν το φέρετρό στο κάρφ να βγίκανε βιαστικά απ' την πόλη. Στο δαιδί το Πύσκοφ είχε σταλεί εκτοπρωτέρων αρεστέρι αυτοκρατορική διαταγή, να μην επιτρέπεται, κατά τι διάβαζε το φέρετρό μέσον τις επαρχίας, «καμία ιδιέταρι εκδήλωση, καμία υποδοχή, καμία τελετή».

Η παράκρυσιν νεκρική πομπή διάβανε γοργά, νύχτα-μέρα, τις χιονισμένες πεδιάδες, με άλογα το ταχυδρομίου. Λες κι' ήταν χαλάρη, που βιάζοντανε μυστικά απ' όλους ν' αποτελειώσουν το απεπαι-
στό-τους.

Σ' ένα ταχυδρομικό σταθμό η γυνέκα ενός καθιγιτι, εκεί που τα-
κιδεβει. Ίδε τους χοροφίλακες, που βιάζαν τους αρμακιάδες να ξέπεσαν
τι' άλογα στο κάρφ, πάνω στο οποίο κινώτανε φέρετρο τιλιγμένο σε
πιάδες με χομένο στ' άχिरα. Ίότιζα κάπιονα, που βρισκόταν εκιπέρα,
τί τρέγι.

— Ήσος το κσέρι. Νά, κάποιος Πύσκιν σκοτόθηκε με τον κυ-
βαλάνε άρον-άρον με τ' άλογα μέσα σε πιάδες κι άχिरα σε
εκίλι.

Πέρασαν εκατο χρόνια απ' τα μέρα το θανάτου το Πύσκιν. Έπεσε
η απολιταρχία, που βασάνισε με σκοτόσε τον Πύσκιν, έπεσε το απε-
παι σίστιμα, στο οποίο άλι δουλέβανε με υποφέρανε κι άλι περνούσαν
«ζωι χαρισάμεν», χωρίς να εργάζοντε. Όταν τι σκινι τις ιστορίες
κατέκλισε ο νικηφόρος «όγλος», η «γνίσιν» εκτιμητές το Πύσκιν εδή-
λωσαν με πίκρα, ότι έφθασε το τέλος τις ιπσιλιν τέχνιν κι ότι
ς' αφτους τους φορές το «γνίσιν πολιτιζμυ», απομένι να αποσιρθυν
σε άγια τον αγίον κι' έχει να τελώνε τα μυστήρια τις λατρείας το
Πύσκιν, τον οποίο θα διαγράψει η σύγχρονη εποχή.

Τί έγινε όμως;

Κάποτε, ο Πύσκιν απιβδιζμένος απ' την άκρα μοναχσία έγγραφει:

Ανότατος κριτής το εαυτό-σου εσι' ο ίδιος ίξε,
απ' όλους αφστιρότερα εσι' μπορείς το έργο-σου να εχτιμήςεις.
Ίξε ικανοπιιμένος απ' αφτο, τεχνίτι δίσκολες;
Ίξε ικανοπιιμένος; ας πα να λεί ο κόσμος
κι ας πα να φτίνι στο βομο, όπου ι φωτιά-σου κεί
κε με πεδιάςτικι απροέκτα να λαφροσράξει το θομό-σου!

Κε νά, ο εΐχρονος πιτις (ο Β. Βασιλένκο) αναγλόντας στι
μνίμι-το αφτος τος πιχρος στιχός το Πόσκιν, ετα απεφθίηστε ε'αφτον:

Απιρες δόχες πέσανε ρα θαριζμένο αστάχι,
άπιρος θρόνος νκρέμνιζαν τσανόρια κε μπαλτάδες,
κε μοναχα ένα θομο, μονάχα το θομό-σου
ο „όχλος“ δαν τονε νκρέμιζε, αν κε νκρεμνίη κόσμος!

Ο βομος το πιτι δε θα ραλεφθι. -Στέχετε πιο ετέρια εΐμερα
παρα ποτε. Ι αγάπι το λαο στον Πόσκιν κάθε χρόνο κε μεγάλον.
Ι κρεσχυλαβομένι λαι τις Σοβιετικis χώρας βλέπουνε ε' αφτον το με-
γάλο πιτι τις Ροσίας, το διμυόργο τις ροσικis λογοτεχνικis γλώσσas
κε τον πατέρα τις νέας ροσικis λογοτεχνίας, πυ πλότυνε τιν αν-
θρωπότιτα με τα αθάνατα έργα, πυ μέχρι εΐμερα κειπνάνε επα-
ναστατικες ιδέες κε καλύνε στον αγόνα για τι μεγάλη εφτυχία τις
ανθρωπότιτας. Ο Πόσκιν έγινε για όλους απαρέτιτος κε διςαναπλήρο-
τος χάρι στι μεγαλοφυ πιτικί-το δΐναμι, τον αδάμαστο χαραχτήρα-
το, για το ακύραστο ερεβνιτικό πνέβμα-το, για τι χαρα κε ομορ-
φια, με τιν οπία εμποτίζι τι ζοι, για το βαθι ανθρωπιζμο κε πο-
λιτιζμο, για τιν απαράμιλο μουζικι το λεχτικύ-το, για τιν εβγενι απλό-
τιτα κε διάβγια το λόγου-το.

Το μονοπάτι, για το οπίο ονιροπολύζε ο Πόσκιν, μετατράπηκε
εε πλατι καλοπατιμένο δρόμο. Τα βιβλία το Πόσκιν τιπόνοντε εε
εκατομΐρια αντίτιπα κε αποροφόντε αμέσος απ' τις αναγνωστικες μά-
ζες. Τον Πόσκιν τον γνωρίζουν όλοι. Ο Πόσκιν μεταφράστηκε στις γλώσσες
τον πιο καθιςτεριμένον άλλοτε λαον τις Σοβιετικis Ενωσεις. Ι προφίτιά
το Πόσκιν επαλΐθεψε!

Ι φίμι γίρο απο μένα θα περάσι πάνο απ' όλοι τι μεγάλη Ροσία
κε τ' όνομά-μου θα τ' αναφερι κάθε γλώτα, πυ
ιπάρχι μέσα ε'αφτι:

κι ο περίφανος απόγονος τον ελάβον κε ο φίνος
κε ο τόρσ άγριος τυνκόζος κι ο φίλος τον στεπον καλμΐκος.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΙΣ ΝΕΑΣ ΡΟΣΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ.

· Η ζοι το Πόσκιν εστι ροσικι λογοτεχνία, εαν καθοδιγιτικι αρχι
πυ οργανόνι, αρχίζει απ' τα πρότα βίματα τις πιτιχίς-το δράσις —
απ' τος ελεφθερόφιλος στίχους, απ' το «Ρυεζλαν κε Λιυδμίλα». Ο
πιτις έγινε το κέντρο, ο αρχηγος ολάχερις γραμις λογοτεχνικις κα-
τέφθινσις, όλι ι αντιπρόσοπι τις οπίας πέρασαν τι σχολι το Πόσκιν,
μαθένοντας απ' αφτον τι γλώσσα, νιόθοντας το μιστικο το θελγίτρο
το στίχου κε τις πρόζας-το.

Η επιροι το Πόσκιν εστι λογοτεχνία αναπτίσετε σε πολίμορφες
κατεφθίνσις. Η μεγαλοφία-το ζι μέσα στους στίχους το Λέρμοντοφ,
το Κολτσοφ, το Τιούτσεφ, το Νεχράσοφ.

Στο πύμα-το «Δεχεβρίστριες» ο Νεχράσοφ σινδεί τον Πόσκιν
με τος καλίτεους ανθρώπους, με τις προτοπόρες ιδέες το παρελθό-
ντος. Στο πύμα το Νεχράσοφ ο Πόσκιν λεί στις δεχεβρίστριες:

„Θα πεθάνετε, αλα ι αφίγιζι τον θασάνον-ζας
θα χιτανοιθι απ' τις ζοντανες καρδιες...”

Κατα το Νεχράσοφ ο Πόσκιν ίστερα απ' τον «Πυγατσιοφ»
ονιροπολι να πάι στο Υραλ, εστι Σιβιρία, όπου βασανίζοντε ι δεχε-
βριστες, οστόσο —

„Ο πιτις έγγραφε τον „Πυγατσιοφ”,
Μα δεν έπετε στα απόμακρα χιόνια-μας.
Πός μπορούσε να κρατίσι αφτό-το το λόγο;..“

Στο νέο αναγνόςτι, στον αναγνόςτι τον βγαλμένο μέσα απ' το
λαο, ο πιτις τις επαναστατικις λογοτεχνίας θέλι να εμπνέφρι τα

ίδια εσθίματα αγάπης με σεβαζμo προς τον Πόσκιν, τα οποία έτρεφε ο ίδιος.

Όλι ι καλύτερι πιτες τις προεπαναστατικis εποχis έδoσαν φόρο αγάπis με σεβαζμo στο μεγάλο πιτι στους στίχoς-τoς, ανάλογα με το ταλέντο-τoς με τον ενθουσιαζμo σαν πολίτες, στιγματίσανε τoς εχθρoς τo πιτι, πo διακόπσανε τι θαβμάσια ζoί-τo. Με ι πιτικι μορφι τo Πόσκιν, πo δημιόργισε ι ροσικι λογοτεχνία, περνα μέσα απ' όλο το περαζμένο εóna, σαν ένα ίδoς ιθιχο μέτρο για τον κάθε τίμιο σιγγραφέα, γιατί για τον Πόσκιν μπορι να μιλά κανέναν, μονάχα σαν πιτι-πολίτι. Ι πιτες τον ιμερόν-μας — Μαγιαχόφσκι, Μπαγκρίτςκι, Παστερνακ, εκατοντάδες πιτες, βγαλμένοι μέσα απ' το λαο, πo πάνo στους στίχoς τo Πόσκιν διδάσκoντε με αναπτίςoντε, μιλάνε με τον Πόσκιν, σαν να μιλάνε με ζoντανo, με σίνχρονο, με σιναγωνιστί-μας. Τι ζoι τo Πόσκιν τι διηγóντε στο λαο ι πεζογράφι-μας.

Ο Μ. Γόρκι καθόριζε θαβμάσια τι σιμασία, πo έχι ι γλώσα τo Πόσκιν στιν ιστορία τις ροσικis λογοτεχνίας: «Ο Πόσκιν... πρώτος, — έγραφε ο Μ. Γόρκι, — έδixε πός πρέπι να εποφελύμαστε το λεχτικo ιθιχο τo λαο, πός πρέπι να το επεξεργαζόμαστε...»

Ο Μ. Γόρκι καλύσε τoς σοβιετικoς σιγγραφis να κάνυν το ίδιο. Ο Αλεχσέι Μακσίμοβιτς καταλάβενε θαβμάσια, τί τεράστιo οργανοτικo ρόλο έπεχε ι γλώσα τo Πόσκιν στιν πρότι εποχι τις διμοκρατικοπίσις τις λογοτεχνίας-μας — στιν 7-ι δεκαετία τo 19-ο εóna με στα κατοπινα χρόνια, όταν στι λογοτεχνία πλιμίρισαν ι αντι-πρόσωπι τον διμοκρατικoν, στρομάτον τo λαο, άνθρωπι πo βγίχαν απο διάφορα κινονικα στρόματα, απο διάφορoς τόπoς· τις απέραντις χώρας-μας. Όλι αφτι έφεραν τι γλώσα-τoς με τις ιδιομορφis τον διαλέκτον, τον κινονικoν στρομάτον, τον επανκελμάτον· επλύτισαν τι γλώσα, έβριναν το λεχσικό-τoς, δινάμοσαν τις δυνατότιτες να νió-συν τι λογοτεχνία ι αναγνόστες, πo αρχίζoν να επικινoνυν με τιν κυλτόρα. Σ' αφτιν όμοσ τιν έβρινει ιπέρχε με ο κίνδινoς να ισχορίσoν στι λογοτεχνικι γλώσα κάτω απ' τι σιμέα τι «λαικóτητα» αφτα ίτε ειίνα τα στιχία τις ιπέρμετρις ειθνογραφικóτητας, ο κίνδινoς τις μόλινσις τις γλώσας με περιτoς διαλεκτικizμoς, πo δισκολέβoν τιν όλι κατανóσι. Εδo επίσης ι σοφία τo Πόσκιν χρισίμεπσε σαν δίχτις τo μέτρο με τo ταχτ, πo μέσα στο αφθόρμιτο προ-τσεσ τo πλυτιζμo τις γλώσας· ίταν ι αρχι πo, οργανóνι.

Τὴν ἴδια ἐκδύλεψαι, σύμφωνα με τὴν σχέπαι τοῦ Γόρκι, μποροῦν νὰ περῇ οὗτος Πόσκιν καὶ εἰς λογοτεχνία τὸν ἡμερόν-μας. Καὶ πολλὴ περι-
σότερον μάλιστα, γιὰ τὴν γλῶσσαν τῆς προεπαναστατικῆς λογοτεχνίας εἰ-
σὶν μόλινονταν εἰσιδόμενα ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς πεζογράφους καὶ ποιητῆς. Ἀπὸ
τοῦ Πόσκιν ἀρχίζει τὸ πρῶτον τῶν προσέγκεισιν τῆς λογοτεχνίας με-
τὰ τὴν λαϊκὴν δημιουργίαν. Πάνω εἰς τὴν κατέφθιναι αὐτὴ βρῆσκοντες ἡ ἀνεκστά-
τοιτες πηγὴς τοῦ πλουτισμοῦ-τις. Ὁ Πόσκιν ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους
ποητικὰ καὶ πεζογραφικὰ ἐπιστημονικῶς ἐχτιμητῆς καὶ εἰλέκτες τοῦ μι-
κροῦ τῆς λαϊκῆς δημιουργίας.

Ὁ Β. Μίλερ, πέρνοντας ἀφορμὴν ἀπὸ τὸ πῆμα τοῦ Πόσκιν «Ὁ
ραΐντς», ἔπει: «...Ὁ εἰσδιαιζμός τοῦ «λαϊκοῦ ἱλίκου» εἰς τὴν περίπτωσιν
αὐτῆς, ὅπως καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀναδημιουργίας τοῦ λαϊκοῦ θεμάτων ἀπὸ τὸν
ποιητὴν. Ὅλα μὲν γὰρ πάντα μυστικὸν γὰρ μὰς, εἰς ἐργασίαν δημιουργικῆς
ἐκπαίδευσης μεγαλοφύας· οὐτόν τα ἴδια τα ἱλικά — τὰ θέματα, τὴ γλῶσσαν
— τὰ ἀντὶ τούτου οὗ καλλιτέχνης ἀπὸ τοῦ ἴδιου τοῦ λαοῦ, τὸν ὅπου μελε-
τοῦμε με ἀγάπην καὶ προσοχὴν ἐνθουσιασμοῦ»¹. Τὴν κατανόησιν τοῦ μυστικοῦ
αὐτοῦ ἐπέδωκε πᾶν εἰς τὰ ἐργα τοῦ Πόσκιν ὁ Λέρμοντοφ, ὅταν ἔγραψε
τὸ πῆμα-τοῦ «Τὸ τραγῶδι γὰρ τὸν ἔμπορον Καλάσνικοφ». Στὴ σχολὴ
τοῦ Πόσκιν λεπτοδουλέβει ὁ Κολτσόφ τὸ «λαϊκόν» καὶ ταυτόχρονα τόσο
πρῶτον τὸ τραγῶδι-τοῦ. Δὲν ἵπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι καὶ ὁ Νεκράσοφ
ἔβλεπε εἰς λαϊκότητα τὰς μύσας-τοῦ ὅχι μονάχα ἀπὸ τὴν λαϊκὴν πῆσιν, ἀλλὰ
καὶ ἀπὸ τὴν κατανόησιν τοῦ Πόσκιν ἐκ μέρους-τοῦ. Τὸ χορίσμον τῆς κινή-
σεως πᾶν εἰς αὐτὸν τὸν πυρηνικὸν δρόμον πρὸς τὴν λαϊκότητα ἔνευ ὁ
Μ. Γόρκι. Αὐτὸς δὲν ἐπαναλάμβανε τὰ λαϊκὰ θέματα, δὲν μιμνῶνταν τὴν
γλῶσσαν τῆς λαϊκῆς δημιουργίας, ἀλλὰ ἔνευ γνῆσιον πεδὶ τοῦ λαοῦ: τὴ γλῶσσαν
τοῦ, τὴν σχέπαι-τοῦ, τὰς ἀνεβάλλει εἰς τὸ ἴππος τῆς εἰσίδεισιν, ὁ ἴδιος ἔνευ ὁ
καλλίτερος ἐκφραστὴς τὸν δημιουργικὸν πόθον τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἐλευθερόφιλος εἴχη τοῦ Πόσκιν, εἰς πῶς εἰς καὶ καὶ ἐκκαθάρι,
ἐκδοτικὸν-ὁρατικὴν ἐκδόλως τῆς πολιτικῆς σχέσεως τῆς ἐποχῆς-τοῦ, τῆς
ἐποχῆς τοῦ κινήματος τὸν δεκεβριστὸν, βάλανε τὰ θεμέλια τῆς ρωσικῆς
πῆσιν τοῦ πολίτου. ἔνευ ἐκδοτικόν, ὅτι ὁ Α. Γέρτσεν, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ
πρῶτου ἐλευθέρου τυπογραφίου εἰς τὸ ἐκδοτικόν, δίπλα εἰς τὸ «Τακσίδι» τοῦ
Ραντσίτσεφ δημοσίευσεν εἰς τὴν «Πολιάρναγια Ζβεζντα» τὰ ἀφιερομένα
εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀπαγορευμένα γὰρ τὸ ρώσον ἀναγνῶσθαι πῆματα τοῦ
Πόσκιν, τοῦ Ριλέεφ, τοῦ Λέρμοντοφ. Τὰ πῆματα αὐτὰ μὲν καὶ

¹ Β. Μίλερ. „Ὁ Πόσκιν εἰς ποιητικὴν-ἐνθουσιασμόν“. Μόσχα, 1889 σελ. 47.

στη μυστική πύλη κι ελλογι το Ογαρισφ, κε ε' άλλες ελλογες παρόμοιου τύπου, που εκδιδούνταν στο εκσωτερικό.

Απ' τον Πόσκιν διδάσκοντε τι διάβγια τις πολιτικές σχέσεις, τι φλόγα τις οργής κε αγανάχτης ο Λόρρυτσοφ, ο Ογαρισφ, ο Νεκράσοφ. Τι ελλογι το Πόσκιν — στο επίχο, στη γλώσα, στην ερμηνεία τις εσπερινής περιφρόνησης — σαν την απέριγχε κι ο Ντολπροκουμποφ — ο ελλογι το «Σβέτολι», σαν την απέριγχαν ν' η καλύτερη πύλη τις «Ισχυρές».

Κε αν στην επαναστατική πύλη τον κατωπύλο κατόπυλο, στην πύλη τις θλίψης κε τον βασάνον, στην πύλη τις αδυναμίας κε τις καταπορίες το πνέσματος, στους εστίχους τον συμβολιστον, με τους οποίους μερικά απ' αφτους πλινρόνανε προσωρινά φόρο στις προτοπόρες διαθέσεις τις εποχής-τους, ακούετε κάποτε προφυτική οργή, αφτο το χροστάνε πρότα απ' όλα στον Πόσκιν, σαν δάσκαλό-τους — κι ο Η. Γ. Γιακουμπόβιτς — Μέλσιν) κι ο Νάντσον, κι ο Μπριόσοφ.

Ι «Σχίθες» το Λλ. Μπλοκ ίνε άμεσος αντίλαλος το Πόσκιν, το πύλη τις οδής «Στους εικοφάντες τις Ροσίας». Ο Β. Μαγιακόφσκι ενσάρκωσε σε νέες φόρμες, μετέφερε στη γλώσα το εκσεγερμένο «δρόμο» το πάθος τις πυρκινικής αγανάχτης ενάντια στο δεσποτίζμα, τον κλιζμένο μέσα στους σφιχτοδεμένους εστίχους το «Στιλέτο» κε τις «Ελευθερίας». Τις ικόνες το Γόρκι για το τολμίο γερακι, για τον περίφανο άλπατρο τις αντιλαμβανάμαστε μέσα στο πλάνο κάπως διαλογικότητας με τον πυρκινικό αϊτο, που καλι το «δεξρότι» για τι λεφτερία.

Με ιδιέτερι καταπιστική ενέργεια δέχετε ι νέα ροσικι λογοτεχνία τον πυρκινική επίδρασι στα θέματά-τις, στην παντοτινι καταρσίγι του καλλιτεχρον τις μεταπυρκινικής περιόδου ε' εχίνα τα προβλήματα, που ίτε για πρώτη φορά, ίτε πιο ζοίρα τέθιχαν απ' τον Πόσκιν. Εδο κατά πρώτο λόγο πρέπει να αναφέρουμε το θέμα το «νέο ανθρώπου», που ο Μ. Γόρκι κίριζε σαν οδιγίτικο για όλι την αστική ερροπαική λογοτεχνία τις νέας εποχής.

Στον Πόσκιν το θέμα αφτο, σαν ροσικι εθνική παραλαγι πανεβροπαικού θέματος, που έχει κεφαλεόδικι κινονική σημασία, περνά μέσα απ' όλο το έργο-το, αρχίζοντας απ' τον «Εχμάλτοτο το Καφ-κάς» κε τελιόνοντας στον «Εβγένι Ονέγιν». Ο Πόσκιν βάζι το θέμα αφτο κε το λίνι πάνο στο όδρομο τις κίνις-το απ' το ρομάντιζμο στο ρεαλιζμο, το βάζι σαν πρόβλημα τις ανάπτυξης τις προ-

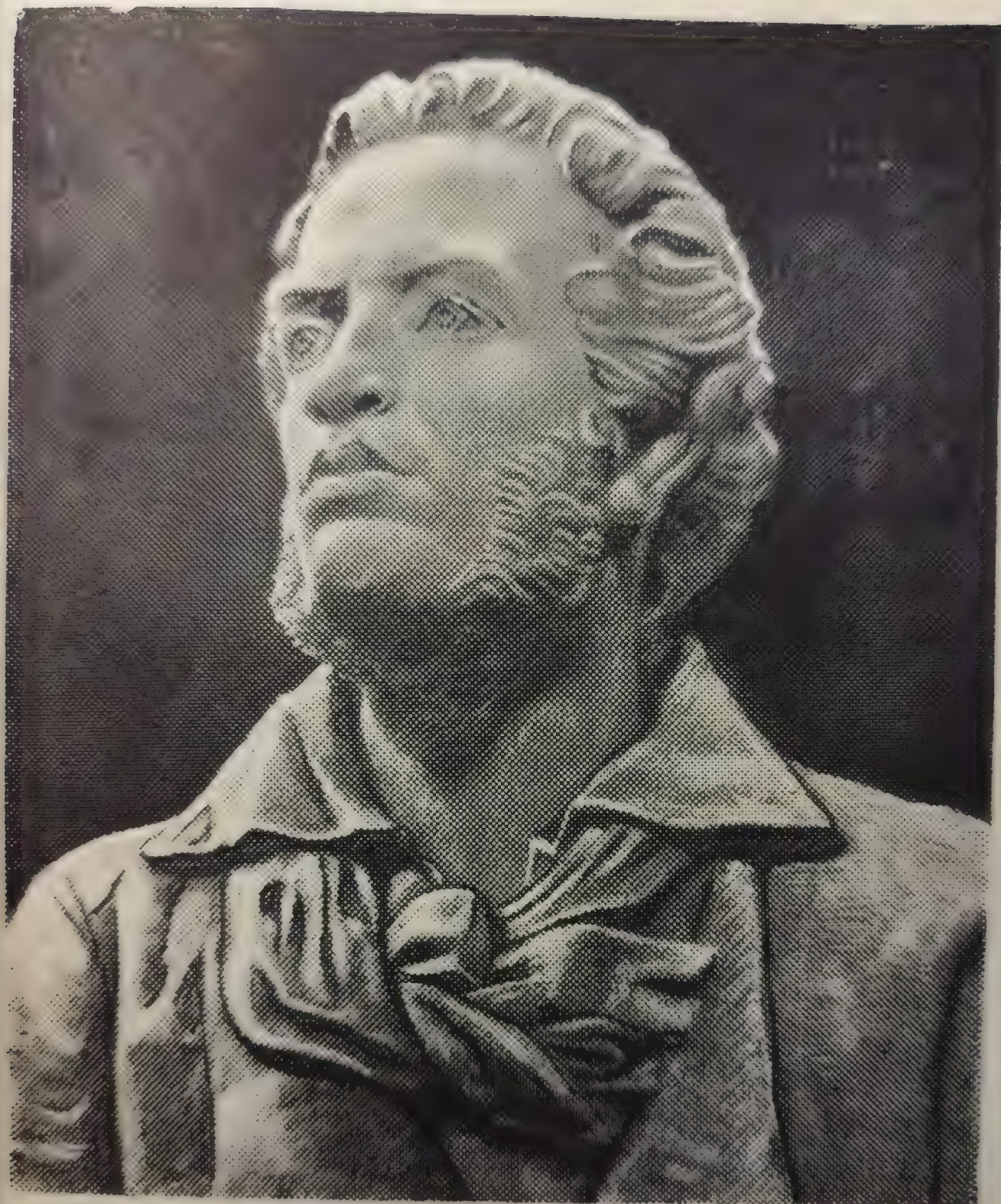
σοπικότητα τις νέας εποχής, μέσα στο πλάνο τις λίσες του ζιτίματος για τις κινητήριες δυνάμεις του ρωσικού ιστορικού προτρεσε. Και σαν τέτοιο, το θέμα αυτό το πήρε και το ανέπτυξε η κατοπινή ρωσική λογοτεχνία. Κανένας όμως από τους διαδόχους του Πόσκιν δεν πλίσιασε στη λίσσα του με τέτοια σαφήνεια σινοέςθεις, με τέτοια δύναμη κριτικής στάσεις απέναντι στην τάση του, όπως τήκανε ο συγγραφέας του «Εβγένι Ονέγκιν». Ίτε τον «εχμάλτο», ύτε τον Αλέχο, ύτε τον Ονέγκιν δεν τος βάζει σαν οδιγιτικούς παράγοντες του ιστορικού προτρεσε. Αφτός καταδίασε τον αστικό-εγοιστικό αντιβιτωαλιζμό-τους.

Συνεχίζοντας τη θεματική γραμμή του Πόσκιν, αναπτύσσοντάς-τη μέσα σε νέο κοινωνικο-βιοτικό και εκπολιτιστικό-ιστορικό περιβάλλον προς την κατεύθυνση του Γογολικού «κριτικού ρεαλιζμού», και ο Τουργένιεφ, και ο Γοντσαροφ, και ο Α. Τολστόι, αφίνουμε τον Ντοστοέφσκι, δεν προχώρισαν σε σύγκριση με τον Πόσκιν, αλλά κατέβασαν τον τόνο τις έρεμεις, και αφστίρις ταχισίς αφοκριτικίς-του. Στους έρωές-τους — και το Λαβρέτσκι, και τος Κιρσάνοφ, και τος Αντόεφ, και το Ράισκι, και το Λέβιν — τος δόσανε τέτιες ιδιότητες φορέον τον αρχόν τις πανανθρώπινις κουλτούρας, σαν να έχαναν αμφιζβιτίσιμο το ζίτιμα, αν έχον το δικέομα αποφασιστικίς καθοδιγιτικίς σιμετοχίς στο ρωσικό ιστορικό προτρεσε.

Απ' το πυρσινικό κρεστεφάνωμα του αστικού αντιβιτωαλιζμού καινήγι δρόμος, που οδigi κατεφθίαν στις έρεβνες άλλον παραγόντων, άλλον δημιουργικών δυνάμεων. Σ' αφτόν ακριβός το δρόμο, το δρόμο τις προσεχτικίς μελέτις του ρωσικού παρελθόντος, στο δρόμο τις περιεσκεμένις επικινονίας με το στιχίο τις πανλαικιότητα, στο δρόμο τις αποκατάστασις τις ιστορικίς δραστιχότητας τον λαϊκόν μάζον στάθηκε ο ίδιος ο Πόσκιν στην κίνισί-του απ' το ρομαντιζμό προς το ρεαλιζμό.

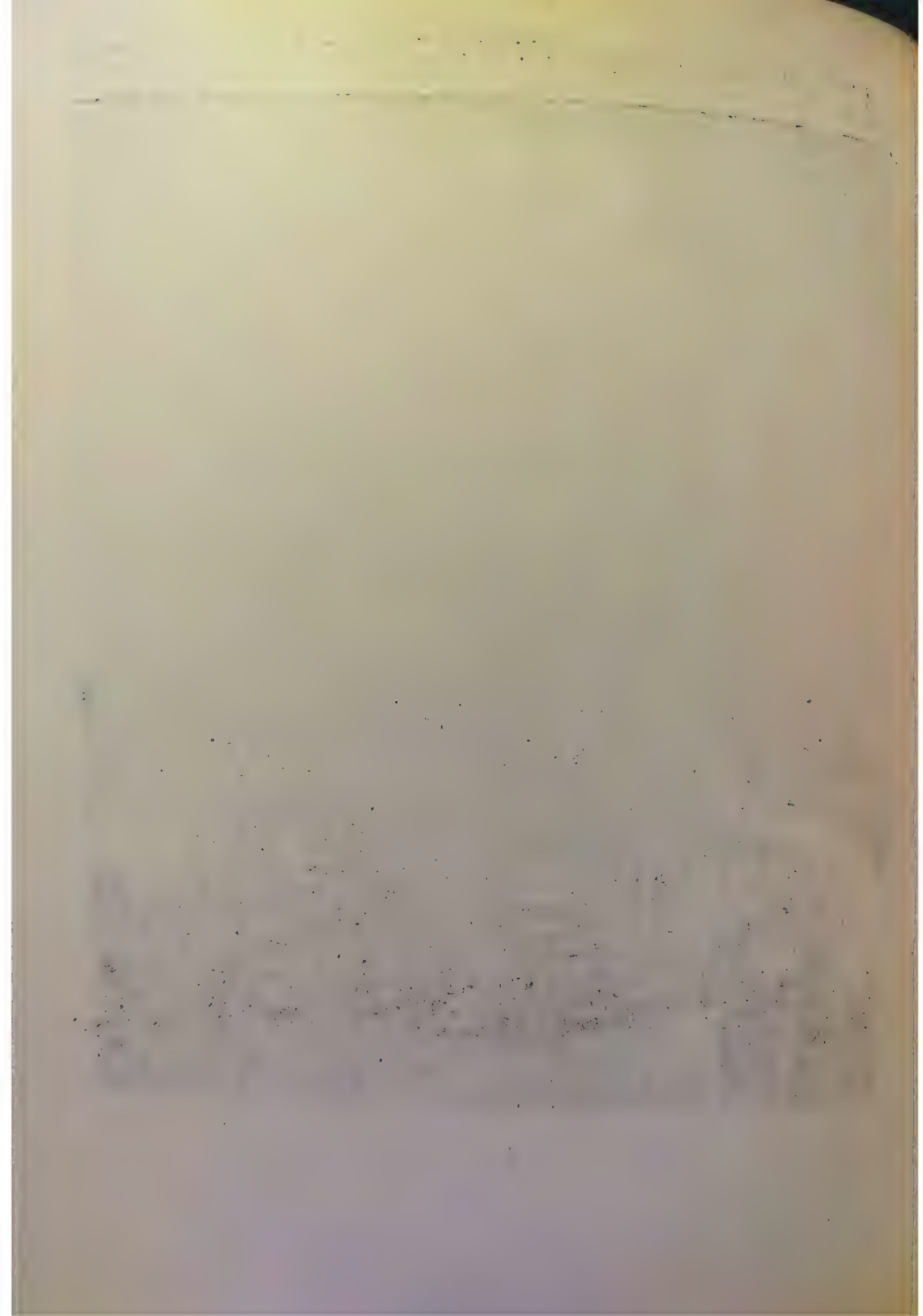
Ο Τουργένιεφ στο έργο-του «Πατέρες και παιδιά» έδωσε τον Μπαζάροφ, ο Γοντσαροφ στο έργο-του «Νικρεμος» έδωσε το Μαρκ Βόλκοφ. Κ' έδο αφτι δεν ίνε σινεχίστες του Πόσκιν, αλλά μαθητες και οπαδί-του.

Το ίδιο έγινε και με το θέμα του «μικρού ανθρώπου». Στην εσθιματικό-ανθρωπιστική θέσι του θέματος αφτού στο πλάνο τις αφίπνις και τον εσθιμάτον προς τος ταπινομένους, τος απόλλιρους ανθρώπους και ο Γογκολ, και ο Τουργένιεφ και ο Ντοστοέφσκι ίνε άμεσι σινεχίστες του Πόσκιν, ως συγγραφεία του «Επιτιριτι του σταθμού». Οστόσο αφτό

A. S. HYKIN.

18837 - 1937

μονο έχαναν. Ο Πόσκιν διευόργισε τιν Τατιάνα, το Γρίνεφ, το Μπέλκιν, το Σαβέλκις. Διευοργώντας τους τίπους αψυτος, ο Πόσκιν έβρινε το περιεχόμενο τις ζοις, πω περιλάβανε ότα τότε το πε-
διο τις όράσεις τις λογοτεχνίας. Για τον Πόσκιν αψτι δεν ήταν
ίρρες απ' τιν άποπει ενίσι, όπως αντιλαβανόταν του «ίρρα» ι αςτι-
χο-εντυβιτωχλιστικι λογοτεχνία. Τον πραγματικο ίρρα ο Πόσκιν τον
αναΐτι μέσα στην ίδια τιν κολεχτίβα το λαο, τον αναΐτι στο πρόσω-
πο τον αρχιγον τον αγροτικον εκσεγέρσεων — στο Στεπαν Ράζιν,
στον Εμελιαν Πουγατσιοφ, τον αναΐτι σε τέτους εκδιλωτες τον οδι-
γитικον τάσεων το έθνος, όπως ίνε ο Πέτρος.

Επαναλαβένο, ι ιστορικο-εκπόλιτιστικι κινονικι σημασία του θε-
μάτων, πω έβαλε ο Πόσκιν στη λογοτεχνία, εκδιλώνετε με το γε-
γονος, ότα τα θέματα αψτα ολοένα τα επεκσεργάζοντε ι καλίτερι
καλιτέχνες-μας κάτο απ' τις ενιθίκες τις πραγματικότητας, πω όλα-
χε. Ο Α. Τολςτόι πέρνι το θέμα τις αντιπαράθεσις το «φισικου κε
το πολιτιζμου», το ελέφθερο πεδίον τις φίσις κε το ανιθρόπου, το
οπίο αναπτικσε ο Πόσκιν στα «μπαιρονικά»-το πύματα. Ιυάό-
πιτες ενίκες το ταλέντο το Τολςτόι, για τις οπίες ο Λένιν τον ονό-
μασε «καθρέντι» τις ροσικις επανάστασις, βρίχαν τιν εκφρασί-τους κε
στη εμβρατικότητα τις ταχσικις κουλτούρας τις αστικις κινονίας, κε στην
αχανάχτις το Τολςτόι ενάντια στην «κουλτούρα» τις είνχρους κινον-
νίας, στο κσεσκέπαζμα κε τιν άρνιςι εκ μέρους-το το αστικου κράτους,
το δικαστιρίν, τις εκλίσιας, στην αντιφρατικι κε ασινεπι εκδιλωσι
τον διαθέσεων κε συμφερόντων τις πατριαρχικις αγροτικας.

Ο Πόσκιν έβρινε στο έπαχρο το περιεχόμενο τις λογοτεχνίας, έθεσε
κε έλιξε θαβμάσις μια σιρα θέματα, σπυδέα απο ιστορικι άποπει, σιμα-
ντικα απο εσθιτικι άποπει (εμεις σταματίσαμε μονάχα σε λίγα απ'αψτα) κε
ταψτόχρονα ήταν κε νομοθέτις τον λιρικον κε δραματικον ιδον το λόγου,
τον ιδον το ρεαλιστικου διγίματος, το μιθιστορίματος σε στίχους, το
ιστορικου μιθιστορίματος, το πύματος, το παραμιθιου. Τα περισσότερα
απ'αψτα μέχρι σήμερα ίνε απαράμιλα. Ο Πόσκιν σαν πεζογράφος
βρίκε θαβμάσις μαθιτες κε σπαδους, πω ανέβασαν τι ροσικι λογο-
τεχνία σε γιγάντιο ίππος. Τα ονόματα το Τυργένιεφ, το Γοντσαροφ,
το Α. Τολςτόι, το Ντοστοέφσκι, το Τσέχοφ, το Μ. Γόρκι κε τον
προγενεστέρον-τους μεγάλον λογοτεχνον — Πόσκιν, Τόγολ, Λέρμο-
ντοφ, έγιναν ονόματα πανκόζμιον σιγγραφεόν, πω εκφράσαντε τις αρ-
χες τις ροσικις εθνικις κουλτούρας.

Απ' το «Ροζλάβλεφ» το Πόσκιν πέρνει την αρχή-το το έργο το Α. Τολστόι «Πόλεμος και ειρήνη». Κατενθουσιασμένος απ' το απόσπασμα το Πόσκιν «Ι μουσφίριδες μαζέφτικαν στην εκδοχή», ο Α. Τολστόι αρχίζει να γράφει την «Αννα Καρένιν».

Ι γινεχί τίπι τον πυμάτον το Πόσκιν με την αντιπαράθεσι τις «γίνις και υράνιας ομορφιας» (Τατιάνα και Ολγα, Μαρία και Ζαρέμα) εναγίζον την πατιζή-τους ζοι στα θαβμάσια ροράντσα το Τουργενιεφ, το Γοντσαροφ, το Α. Τολστόι. Απ' την «Ιστορία το γερου Γουάχινσ» ο όρμος οδιγι κατ' εφθίαν στην «Ιστορία μιας Πολιτίας» το Σεντριν. Ο Οστρόφσκι δε διδάχτηκε μονάχα απ' τον Γόγκολ, διδάχτηκε κι απ' τον Πόσκιν-όραματόργου. Αν στον τομέα τις κομωδίας, στον τομέα το δράματος το παρμένου μέσα απ' τι ζοι, ο Οστρόφσκι επλύτισε τι ροσικι σκινι, έδωσε καθαφτο λαικα έργα, οστόσο ότε αφτος με τα «ιστορικά χρονικά», ότε ο Α. Τολστόι με την «τριλογία»-το δε διμιόργισαν τίποτε το άξιο να ειναι με τον μοναδικο ός τόρα ετι ροσικι λογοτεχνία «Μπορις Γοντσαροφ». Απαράμιλες ίνε ι «μικρες τραγοδιές» το Πόσκιν, ι θαβμάσιες ος προς τι μαεστρία τις είνθεις, ός προς το βάθος το ψυχολογικου χαραχτήριου, ός προς τι διάβγια τις σχέπεις, ός προς την ομορφια και την απλότητα τις γλώσσας.

Ι πυσκινικι κουλτόρα το ετίχου αφομιόθηκε φαρδια απ' τος πυτες τις μεταπυσκινικις εποχις, έγινε γι' αφτος, μπορι να πι κανέναν. ετίχου προταρχικις κατάρτισις. Το μιστικο όμος τις περιεχτικις απλότητας το Πόσκιν, τις εκφραστικις ειντομίας και μεστότιτάς-το, τις εφευγίαις και το πλύτο τον ιδεον το πυσκινικου λόγου δεν το ίχαν ι τικλι μαθητες και μιμιτές-το. Και πρέπι να σπυδάει κανέναν τον ετίχου το Πόσκιν, όπως κανουν ι καλίτερι σοβιετικι πυτες, αφου πλύται με την πέρα τις διμιουργίας τον λαικον τραγουδιον και καταχτίει τις επιτυχίες ελίνες, πυ μας άφισαν ι πυτες, πυ χριτικα και διμιουργικα αφομύσαν και επεκσεργάστικαν την κληρονομια το Πόσκιν—ο Λέρμοντοφ, ο Νεκράσοφ, ο Μπλοκ, ο Μπριόσοφ, ο Μαγιακόφσκι.

Ο Πόσκιν εμετέχι ζοντανα ετι εμερικι λογοτεχνική-μας εποχι. Παρ' όλη την πλατια επίδρασι το Πόσκιν πάνω ετι ροσικι λογοτεχνία τις εποχις τις ανάπτισις-τις κάτω απ' τις εινθίκες τις ταχικις κινονίας, αφτι ι επίδρασι δε μπορούσε να ολοκληρωθι.

Ο μεγάλος λαικος πυτις με όλη-το την μεγαλοφία αποκαλίπτετε μονάχα μπροστα στο μεγάλο ελέφθερο λαο. Όπως την εποχι

τις παιδικές ηλικίας τις ανθρωπότητες, όταν όλος ο λαός τις αρχέας Ελλάδας απολάμβανε τις ραψωδίες του ομηρικού έπους, έτσι και τώρα ε'εμείς, για πρώτη φορά στη νέα ιστορία, τον εθνικό πυτί-του τον αγαπά και τον διαβάzi όλος ο ελεύθερος λαός.

Ο ανθρωπισμός του Πόσχιν, το καθαίο λογικό-του, το πνέβμα τις ελευθερίας και τις μόρφωσης, η ομορφιά του στίχου-του ένε μεγάλο όφελος το απόμακρο παρελθόντος για το μέλλον. Και το πυζνικόν αυτό μέλλον ένε η πραγματιζότιτα τον ιμερόν-μας, που προάγει χαρα, η πραγματιζότιτα τις ανικοδόμεις του σοσιαλίζμου, τις άνθεις τις λογοτεχνίας του σοσιαλιστικού ρεαλίζμου, προάγει και το σπύ έτσι ο σοφός ρεαλίζμος του Πόσχιν. Η φωνή τις ελεύθερης, τις χαροπής μαςας του Πόσχιν περιπλέχετε με την εποχή μας.

Η «αναγένεσις» του Πόσχιν ήρθε. Στη δημιουργική επιχειρόνιά με τη μεγαλοφία του λαϊκού πυτί-τις η σοβιετική λογοτεχνία θα βρει ε' αυτόν φίλο και δάσκαλο. Γιατι η λογοτεχνία αυτή έχει περίλαμπρο μέλλον. Και η λογοτεχνία τις χώρας-μας δε μπορεί παρα να ένε μεγάλη: στη χαραβή τις άνθεις-τις ζύσε και δημιουργύσε ο Πόσχιν, και κάτω απ' τις ενθίνες τις σοβιετικές κυλτύρας δεν έγινε χτίμα εκλεχτον μό-νάχα, αλλά δημιουργική και χαρμόσινι υπόθεσι όλου του σοβιετικού λαού.

Εμ. Γιαροσλάφσκι.

Ο ΑΘΕΙΣΜΟΣ ΤΥ ΠΥΣΚΙΝ.

Στα εκατόχρονα, απ' τι μέρα το θανάτο το μεγαλοφυ Ρώσσι Αλέξανδρ Σεργέεβιτς Πύσκιν ι μορφί-το κε το βαθι περιεχόμενο τις πίσις-το αποκαλίπτοντε μ' όλες τις πολιτικές πλεβρές-τες μπροστα στα εκατομύρια τον εργαζομένον μάζον. Για τι είνδεσι με τις εργαζόμενες μάζες τις Ρωσίας ονιροπολύσε ο θαυμάσιος αφτος άνθρωπος ειν εποχι. πω ειν πολιτικι κοινότητα αλόμι δρόσανε σχεδον αποκλιστικα ι εβγενος καταγογίς μόνο επαναστάτες, όπως ονόμαζε ο Λένιν τι γενεα τον δεκεβριστον. Μονάχα ι προλεταριακι δικτατορία, πω έφερε σε επικινοία με τις γνώσις, με την επιστήμη, με τι λογοτεχνία. τα εκατομύρια τις μάζας τον εργαζομένον λαον τις ΕΣΣΔ, παρέχι τι δυνατότητα τις ολόπλεβρις κε βαθιας σπουδής τις μεγάλης λογοτεχνικής κληρονομιάς το πιτι.

Στιν κληρονομια αφτι τεράστια σημασία έχουε τα ζιτήματα τις πολιτικής κοζμοθεορίας το Πύσκιν. Στιν τσαρικι Ρωσία, πω βρισκόταν κάτω απ' τι λογοκρασία, ήταν αδύνατο κε ν' αποκαλιφτι ακόμα όπως πρέπει μπροστα στις λαϊκες μάζες ι πραγματικι ιστορία τον σχέσεων το Πύσκιν με τες δεκεβριστες, λογουχάρι. Πολι περισσότερο ήταν αδύνατο ν' αποκαλιφτον τέτιες πλεβρες τις κοζμοθεορίας το Πύσκιν, όπως ι στάσι-το απέναντι στι θρισχία, γιατι ι θρισχία για τον τσαρικόμο ήταν ένα απ' τ' απαραβίαστα σπιρίγματα τις ίπαρχείς-το, ένα απ' τα μέσα της κυριαρχίας-το, πολι εγγυρο όπλο τις πνευματικis υποδούλοσις τον μάζον.

Στις μέρες-μας ίνε πάρα πολι σπουδέο να δίκουμε κι αφτι την πλεβρα τις κοζμοθεορίας το Πύσκιν, πω παρα την τσαρικι λογοκρασία εκδιλόθικε ζοιρα σε σιρα καλλιτεχνικον έργον-το. Δεν πρέπει να

μαχνάμε, ότι στην τρίτη δεκαετία του ΧΙΧ εόνα, όταν το ταλέντο του πωτι βρισκότανε στην άνθισί-του, όταν πάνα-του είχαν τεράστια επίδρασι τέτοι άνθρωπι, όπως ο Πέστελ, ο Ριλέεφ, ο Πότσιν και άλλο φίλι-του, και κατοπινι δεκαεβριστες, στη Ρωσία επικρατούσε μεγάλη αντίδρασι, που προκάλεσε ο φόβος τις επανάστασις. Την εποχή τις βασιλιάς του Πάβλου, που προηγίδιζε, ο Πότσιν χαραχτίριζε έτσι: «και τις πολιτιζόμενες εποχες μπορούν να γενούντε Καλίγυλι. Οι ρόσι υπερασπιστες τις απολιταρχίας δε συμφωνούν μ' αφτο και πέρνουν το διάημο χορατο τις κυρίας ντε-Σταλ, για βάσι το συντάγματός-μας: «Οι κυβερνισι στη Ρωσία ίνε δεσποτιζμός, περιοριζόμενος με θελια»¹. Μα και κατοπινι εποχι τις βασιλιάς Αλέξανδρου του Ι δεν έφερε την ποθιτι ελευθερία. Διαπύεψθησαν ανόμα και μετριόφρονες ελπίδες τις φιλελεύθερις αριστοκρατίας. Όλα περιορίστηκαν σε «μέταριθμύσις», για τις οποίες ο πωτις έγραψε ε' ένα-του επίγραμμα:

Ελευθερίες θέλανε, τους δόθηκαν αφτες: •
και θράκες-τους απο στενες γενίκανε φαρδιες.

Στο 1816 υπουργος τις πεδιάς διορίστηκε ο μιστικιστις, αντιδραστικος πρίγκιπας Α. Ν. Γολίτσιν, τον οποίον ο Πότσιν ονόμαζε: «δουλικι πριχι» και «τις μόρφωσις στραγκαλιστι». Σύμφωνα με το σχέδιο αφτου του στραγκαλιστι τις μόρφωσις, το μέλος τις έρεσις τον περιστρεφόμενον μαστιγιον και εκφίλυ, το υπουργίο τις πεδιάς στα 1817 μεταχειματίστηκε σε «υπουργίο τον πνευματικόν ιποθέσεων και τις πεδιάς». Σ' αφτον τον Γολίτσιν ο Πότσιν αφιερόνι καυστικο επίγραμμα, που μαστιγόνι τον Γολίτσιν, σαν μιστικιστι-έκφιλο και προστάτι άλλο μεγαλύτερο εκφίλυ, — το Μπαντις-Καμένσκι:

Το Χβόστοβα 'ο κιδεμόνας
νά-τος, και δουλικι πριχι,
τις μόρφωσις ο στραγκαλιστις,
το Μπαντις ο υπερασπιστις.

Επάνα-του, για το θεο!
σφίχτε απ' όλες τις μεριες
και πιότερ' απ' τα πικινα,
που το 'ν' αδύνατι μερια.

¹ Πότσιν. Μόσχα, 1936, τ. VI, σελ. 21.

Η επιστήμη και η λογοτεχνία πέρανε κάτω απ' τον έλεγχο αντι-δραστικών. Όπως ήταν ο επιθεωρητής των σχολίων τις περιφέρειες του Κάζαν, Μαγνίτσκι, που έγραφε, «ότι η εκσυζία απαιτεί στρατιωτικές και πολιτικούς υπαλλήλους θεοσεβείς», και «η γνώσις, χωρίς πίστι στο θεό τις ίνε όχι μονάχα άχριστες, αλλά και βλαβερές». Καλύτερός-του δεν ήταν και ο φανατικός-διδάσκοντας Ρόνιτς, ο διεφθιντής του πανεπιστημίου της Πετρόπολης. Εφτάσαν στο ειμίο, να υποχρεώνουν τους καθηγητές τις φυσικές στα ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα, ν' αποδέχωνται τις διαλέξεις-τους «τιν πανσοφία του θεού και το περιοριζόμενο του εσθίζεόν-μας». Απαγορεύτηκε η κυκλοφορία του βιβλίου «Η βλάβη απ' τα μανιτάρια» για τον λόγο, ότι τα μανιτάρια τα ειστένι η «αγία εκκλησία», ως νιστίσιμι τροφή. Ο λογοκριτής απαγόρευσε τα πύματα, που ίχανε θέμα τον έρωτα, γιατί σε μια απ' τις πρώτες μέρες τις μεγάλης σαρακοστής θάταν πολί άπρεπο να γράφει κανείς για τον έρωτα μιας παρθένου, πιδός κσέρι τί ίδους...

Κάτω απο τέτοιες συνθήκες ζώσε ο Α. Σ. Πόσκιν. Ίχε γνωρισθι με τα έργα του Λουκρίτιού, του Βολτέρου, του Γόλπαχ, του Ελβετίου, του Χιουμ και άλλων. Σε μια παραλαγή του «Εβγένι Ονέγιν» ο Πόσκιν δίνει τον κατάλογο τις βιβλιοθήκης του ιδιού-του.

Χιουμ, Ρόμπερτσον, Μαβλι
δαρόνος ντ' Ολυπαχ και Βολτερ,
Ελθέτιος, Λιοκ, Φοντενελ,
Λουκρίτιος, Ντιντρο, Παρνι,
Οράτιος και Κικερον.

Άρκει αψτος ο κατάλογος, για να καταλάβει κανείς, ότι ο Πόσκιν ίχε γνωρισθι με τα έργα τις πιο προχωριμένες σχέψεις, που χαραχτίριζε τις διαθέσεις τις επαναστατικές διανοήσεις στη Μεγάλη αστική γαλική επανάσταση και που εκσάσκιζε τεράστια επίδρασι πάνω στους δεκεβριστές. Και προπάντων ο Βολτέρος — αψτος ο κατα τι γνώμι του πιτι,

κακος απ' το Φερνέι φονακλας
και πρότος απ' τους πρότους πιτες —

άφισε βαθιά αχνάρια στην κοσμοθεορία του Πόσκιν. Δεν πρέπει να κσεχνύμε, ότι στο λίκιο, όπου σπύδαζε ο Πόσκιν βρισκόταν η βιβλιοθήκη του Βολτέρου με πάνω απο 5000 τόμους, τιν οπία κάποτε ίχε αγοράσι η Εκατερίνη. Τα βιβλία αψτα τα διαβάζανε πολί απ' τους μαθητες του λίκιου.

Μεγάλη επίδραση, αναμείβουσα, πάνω στον Πύσκινο ενδεδειγμένη στο λίκνο και ο καθιγίτης τις γαλικές γλώσσες ντε-Μποντρι, ο αδελφός του διάσημου γάλλου επαναστάτη Μαράτ. Ο ντε Μποντρι είχε στον κεφά το μαθήματος διηγήθηκε αναμείβουσα-το απ' την εποχή τις τρομοκρατίας τον ιαχοβίνον στη γαλική επανάσταση.

Πολύ νωρίς απ' τη λήρα το Πύσκινο αντίχρισαν αντιθρησκευτικά μοτίβα.

Ακόμα απ' το μαθητικό θρανίο ο Πύσκινο στην „Πολιτύλα“-το δεν κρίνει το μίσος-το προς τους παπάδες:

Θεούλι-μου, ριχένομε,
τ' ομολογο μπροστα-τυ,
τους λιτωργούς-σου τους πιστούς,
τις πόλεις τους παπάδες,
φοβάμε τα νιρίγματα,
το γάμο τα τραπέζια.
Δεν τους χονέβο το χοριω
επίσης τους παπάδες
κι αφτους εγώ μισο,
όπος ο παπας τους οβριως.

Σ' έναν απ' τους πιο αντιθρησκευτικούς παράγοντες τις εποχής το Αλέξανδρου το Ι, τον αρχιμανδρίτη Φότιο, ο Πύσκινο αφιερόνει ειδικά καρτερικά επιγράμματα. Στα 1818 ο Πύσκινο έγραφε γι' αχτον:

Φανατικός και έχφιλος, μισος κι από τα δύο,
για όπλα-το πνευματικά
εχει σταβρο, σπαθι και βυρδουλα, φοβέρες και κατάρες.
Θεέ-μου, ι αμαρτολι εμεις, παρακαλούμε,
να μι μας κσαναστίλις παρόμιους πιμένες,
πὺν' στα μισά-τους αγαθι πὺν στα μισά-τους άγι.

Σε άλλο επίγραμμα, αφιερομένο στη θρησκουμανι, έχφιλι και υποχρίτρια κόμισα Ορλόβα, ο Πύσκινο έγραφε:

Σίζιγος με εδξέβια,
έχει αφιερομένο
στον θεο το πνεύμα-τις,
στον Φότιο τον άγιο —
τ' αμαρτολο κορμί-τις.

Ινε αλήθεια, ότι στην πολίπλεβρι κλίμακα τις πιυτικές διμωργίας το πιυτι και στην πρώτη περίοδο τις ζοίς-το και στο τέλος τις στα-

διοδρομίας-το, μπορούμε να βρούμε με θρησκευτικά μοτίβα. Μα τα μοτίβα αυτά αντιχούνε εμένα με φάκτο, με νόθοι με ε' αυτά όχι μόνο το εκτελιμένο, αλλά με ακλιζόνια. Ο ίδιος ο Πόσκιν έγραψε γι' αυτό με επιστολή-το στον Τσαχουτάεφ στις 19 του Οκτώβρι 1836: «I θρησκεία, ο λόπος, ας ένοι με τις ιδέες μας, με τις συνήθειες-μας... Μα γι' αυτό δεν είναι να μιλά κανένας»¹. Στην ίδια επιστολή ο Πόσκιν ρωτά τον Τσαχουτάεφ: «Διαβάσατε το τρίτο άρθρο το «Συβρέμενα»; Το άρθρο για το Βολτέρω τ'γραψα εγώ».

Αν παροίμε υπόψει, ότι ο Πόσκιν τ'γραψε αυτά ένα χρόνο πριν το θανάτο-το, τότε μπορούμε να φανταστούμε, με πώς παρικό πόνο εχτέλζε στι νεκρική κλίνη τις θρησκευτικές συνήθειες, τις εκδομολόγους με μετάλιπας για να μην πικράνι τος γόρο-το στις τελευταίες στιγμές τις ζωής-το. Με πόσο δύσκολο το ήτανε να εινκρατα μέσα-το την πραγματική στάσι-το απέναντι στι θρησκεία με την εκλιζία.

Βέβαια, ο Πόσκιν δεν ήταν αθεϊστικ με τις είχρονι σιμασία αφ τις τις λέξεις. Κάτι περισσότερο. Στα τελευταία χρόνια τις ζωής-το είχαν, αναμφίβολα, πάνω-το επίδρασι τα ιδεαλιστικά φιλοσοφικά ρέβματα το Σέλινκ, το Φίχτε, μα δυνατότερι απ' αυτές τις επιδράσεις ήταν η επίδρασι τον γάλον ματεριαλιστον με ελευθεροφρόνον με προπάντον το Βολτέρω. Διο χρόνια πριν το θανάτο-το ο Πόσκιν επεξεργάσθηκε σχέδιο δράματος, για το οποίο πήρε θέμα τις διήγους την πάπισα Ιοάνα, που κατόρθωσε ν' αποκρίψει ότι ήταν γυνέκα, με αναριχίθηκε στον παρικό θρόνο. Η ιστορία τις πάπισας τελιόνι με το γεγονός, ότι ο'ιποτιθέμενος πάπας γενα στο θρόνο. Βέβαια μια τέτια φιλολογική εργασία μπορούσε νάχι μονάχα ένα προορίζο — το κσεσκέπαζμα τις εκλιζίας. Με μάλιστα στα αντιθρησκευτικά μοτίβα το Πόσκιν, περισσότερο απ' όλα με δυνατότερο απ' όλα, χτίπα στα μάτια αφο ακριβος το σιμιο: το κσεσκέπαζμα όχι τις υσίας τις θρησκείας, αλλά το κσεσκέπαζμα τις εκλιζίας, το κσεσκέπαζμα τις απάτις απο μέρες-τις, το φαρισαιζμό-τις, που έχι ακσιόσις για πανανθρώπινι ιθικι.

¹ Α. Σ. Πόσκιν Ακαδημαϊκή έκδοσι επιστολον, επεμελιμένη απ' τον Σάντοφ 1911 τ. III σελ. 389.

Τα αντιθρισκευτικά μοτίβα το Πόρζιν απιχόν μια ελαφρά ιρο-
λία, πὺ χαραχτιρίζι το Βολτέρου, τὸς «ελευθερόφρονες» τὲς
απεικὲς γαλιεὲς επανάστασις. Στὴν επεκσεργασία αὐτοῦ τὸ στιλ εἰν-
τέλεσε, βέβαια, καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Πόρζιν ἔκφερε πολλὴ καλὰ τὴ
γαλιεὲ γλῶσσα καὶ διάβαζε με ἕλο τὴ γαλιεὲ λογοτεχνία. Οὕτως οὐ
αἰθερτικὴ εἶσι τὸ Πόρζιν ἔχον περιεχόμενον
πολλὴ βαθύτερον ἀπ' ὅτι ἡ ελαφρά ιρολία τοῦ
Βολτεριανόν. Στὸν Πόρζιν μποροῦμε, λογουχάρι, νὰ εἰνατιστοῦμε
αὐκτεὲς εἶχες, εἰτὸς ὅπως αὐτὸς ὀπλά στὴν χοροιδεφτικὴ-τὸ εἶσι
ἀπὸνᾶντι εἰν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰτὸς διάφορα «μυστήρια» τὲς
εὐκλισίας, παρὰθέτι βαθιὲς πολιτικὲς σχέσεις. Ὁ Πόρζιν
γράφι εἰτον Β. Α. Νταβίντοφ:

Διο λέξεις, θέλο νὰ σο πο,
για μένα καὶ το Κισινεφ:
Τὲς εὐκλισίας ὁ τίρανος, ὁ μιτροπολίτις,
ὁ ἀσπρογένις ὁ φαχας εἰτύτες τὲς ἡμέρες,
ἀκσαφνα, πρὶν τὸ φαγιτο, μας ἀφρισε ἰγία
καὶ πῖγε εἰτον παράδισο, το γιο για νὰ φιλίζει,
πὺ ἡ Μαρία γένισε με τὸ υἱανοπύλι.

Στο γράμα αὐτοῦ ὁ Πόρζιν χοροιδέβι τὴν ἱποκριτικὴ-τὸ θεοσεβία,
ὁ Πόρζιν παρυσιαζότανε ὡς πιστός, ορθόδοξος. Πῖγενε εἰτον
εὐκλισία, προσεφχόταν, μεταλάβεγε, εὐχομολογιόταν κ. τ. π. Ὅλα
αὐτὰ ἔσαν πσεφτικά. Εἰγραφε εἰτον Νταβίντοφ:

Γένικα τόρα γνωστικός κ' ἱποκριτὴς εἰνάμα.
Νιστέβο καὶ προσέφχουμε καὶ ἀκράδαντα πιστέβο,
τὰ κρίματά-μου ὁ θεός, ὅτι θα εἰχορέσι.
ὅπως ὁ τσιροτ εἰχορι ἀμαρτολὸς-μου εἶχους.
Νιστέβ' ὁ Ἰνζοφ καὶ ἐγὼ, δὲν ἔν' πολὲς ἡμέρες,
πὺ τὴ Βολτέρου πέτακσα μακριὰ τὲς φλιαρίες.
Τὴ λέρτ-μου, τὲς φῖσεος τ' ἀμαρτολο το δόρο,
παράτικα καὶ κύλικα ε' εἰφγες καὶ εἰνακζάρια,
καὶ για φαγί-μου τὰ κζερα διάλεκσα μανιτάρια.
Οὕτως το περίφανο, τ' ἀλάθο λογικό-μου,
γι' αἰφτά-μου τὰ καρόματα, μ' ἐλένχι εἰτὰ γερα,
καὶ ἱκίλια, πὺ λιγοστα νιάζετε για τὰ θία,
αἰφτίνα τὴ μετάλιπσι δὲν τὴ χονέβι πια.
Τυλάγιστο νὰ γίνονταν λιγάκι τεριαζμένι
καν με κρασι τὲς προκοπὲς το λαφίτι, λογουχάρι.
για Κλο ντ' βυζζο. Πάι καλὰ, παρὰπονο ὅς θῆχα.

Μα νά με τι τιν κάνουνα κε γέλα όσο θέλεις.
 Με τις Μολδάβας το κρασι, κι' αφτο νερο γεμάτο.
 Μ' όλα αφτα προσέφχομε, κάνο γονιχλίσίες,
 σταβροκοπιέρ', ακρόασι τυ σατανα δε δόνο.
 Κε άθελα, τ' ομολογο, Νταβίντοφ, το θημάμε
 το ιδικό-συ το κρασι, πυ πίναμε αντάμα.
 Κε ίτανε στ' αλιθινα αγία κινονία,
 όταν ι διό-μας κε μ' εμας μαζί κι' ο αδελφός-συ,
 στο τζάκι μπρος καθόμασταν ντιμένι κε ι τρίς-μας
 με ρύχο φιλελέφθερου, με διμοκράτι ρόμπα.
 Τυ γλιτομου το χίπελο γεμίζοντας κ' ι τρίς-μας
 με κριερο, δίχος αφρο κε ζοογόνο νάμα.
 Για τιν ιγία πίναμε εκίνον κε εκίνις*,
 χορις ν' αφίνουμε σταλια στυ ποτιριυ τον πάτο..
 Τιν ισιχία ι λαι ποθυν απο καρδιάς.
 Μι θσ. τυς σφίχσι ο ζιγος εόνια τυ σκλάβου,
 μι τις ελπίδας έζβισε ι φωτινι αχτίδα
 Οχι! τιν εφτιχία-μας θα τι χαρούμε πλέρια,
 μετάλιπσι θα πάρουμε απ' έματος ποτίρι,
 κε θα φονάχσο με χαρα νέο χριστοσανέστι.

Εδω βέβεα, πρέπι να δόσουμε μια εκσίγισι. Για ανθρώπους
 τέτιας νοοτροπίας κε διαθέσεων, όπως ήταν ο Α. Σ. Πύσκιν, ι θρισκε-
 ψτικι απικόνισι δε σιμένι καθόλου, ότι αφτι προέρχετε απο θρισκε-
 ψτικι κοζμοθεορία. Κε γι' αφτο, όταν ο Πύσκιν καταφέβγι σε τέτιας
 απικονίσις, όπως ι μετάλιπσι απο ματομένο διςχοπότιρο,
 αφτο θα σιμένι, ότι ο πιτις πιστέβι, έστο κε κατελάχιστο στι δόνα-
 μι τις θρισκεψτικισ μετάλιπσις. Ολο αφτο το πύμά-τυ, το αφιερο-
 μένο στον Νταβίντοφ, δίχνη τι' εστάσι τυ Πύσκιν απέναντι στι θρι-
 σκία κε τυς τύπος-τις: ι νιστία, ι προσεψχι, ι ανάγνοσι σινακσαρίυ,
 ι μετάλιπσι, το βάπτισμα κε ι άλες ιεροτελεστιές όλα αφτα ίνε
 ιποκρισία. Ο Πύσκιν χοροιδέβι όλυς αφτυς τυς τύπος τον ιεροτελε-
 στιον καθος κε τύτο, ότι ο ίδιος ίνε ανανχαζμένος να τις τιρα. Κε
 ι ίδια ι αφίγισι γι' αφτα, τυ χρισιμέβι ος αφορμι για να τονίξι τι
 δόναμι άλις κοζμοθεορίας, πυ ζι μέσα-τυ — τι δόναμι τον βαθιον
 σινκινίσεον τυ νερο, πυ πέρασε στιν Κάμεννα, ανάμεσα στυς κατοπι-
 νυς δεκεβριστες, όταν αφτι σικόνανε τα ποτίρια για τιν επανάστασι
 τις Ισπανίας, τις Πορτογαλίας κε για τι μελόμενι επανάστασι τις
 Ρωσίας. Αποτινόμενος στον Νταβίντοφ, βρίσκι αφορμι, να εκ-

*Το „εκίνος“ αναφέρετε στυς πολονυς, το „εκίνις“, στιν ελεφθερία (Σ. Μ.)

φράσι το διάπυρο πόθο-το για χίνο τον κερσ, σπόταν θα πέσι ο Άγιο-
τις τσαρικής απολιταρχίας, που πιέζει το λαό, σπόταν ο λαός θα με-
ταλλάβι απ' το ματομένο διςκοπότιρο τις Επα-
νάστασις.

Κάποτε ο Λένιν, γαταπολεμώντας τους Θεοκρατορκεβαστες, υπό-
διχνε, ότι ίνε ολότελα λανθαζμένος ο σινδιαζμός τον λέκζεον «θρισχία
το σοσιαλίζμ» στο στόμα το μαρξιστι. Στο στόμα όμως το
Πόσκιν, το «ματομένο διςκοπότιρο τις μετάλιπρις», αποτελεί όχι
βίμα προς τι θρισχία, αλα βίμα προς τον αθειζμ.

Ο Πόσκιν ος προς την κοζμοθεορία-το ίνε ορθολογιστις κε τρέ-
φι βαθια πίστι στι δίναμι τις σχέπρις.

Στα 1826 ο Πόσκιν δημοσιέβι το «Βακχικο άζμα»:

Σαν τι λαμπάδα, που τρέμοντας ζβίνι,
μπρος ις το φος τις καθάριας αβγρις,
έτσι κ' ι πσέφτικι ζβίνι σοφία
μπρος ις τον ήλιο τ' αθάνατο νυ.
Ζίτο ο ήλιος, ας λίπρι το σκότος!

Δεν πρέπει να κσεχνάμε, ότι λίγα χρόνια πριν απ' αφτα, ο φο-
τοζβέστις Μαγνίτσκι με εκσερετικι λίσα επιτίθονταν ενάντια στο
ανθρώπινο λογικο, στον αθάνατο νυ. «Εφεβρέθικε, — έγραφε ο Μαγ-
νίτσκι, — νέα ιδέα — ο ανθρώπινος νυς. Ι θεολογία αφτου το ήδολυ
ίνε ι φιλοσοφία, ι λιτυργί-το — ι διάσιμι σινγραφρις τον διαφόρον
εποχον κε χορον. Αρχισε ι λατρία το ήδολυ το νυ. Το σκότος τις
φιλοσοφίας επισχίασε πάλιν το φος το Χριστου».

Σχετικα με τους φωτοζβέστες αφτου το ήδους, το «βακχικο άζμα»
το Πόσκιν, που εκθιάζει τον ήλιο το λογικυ, το αθάνατο νυ, μπρος στιν
οχρι λαμπάδα τις θρισκεφτικις ιδέας, αποτελεί βέβεα τολμυρι πρόχλιςι.

Μεγάλι ταραχι προκσένισε στιν εκκλησία ι «Γ'αβριλιάδα» το Πόσκιν.
Ιστερα απ' το «Κανδιτ» κε την «Αβριλιάνι Παρθένο» το Βολτέρυ, ι «Γ'α-
βριλιάδα» το Πόσκιν ίνε, αναμφίβολα, το πιο δινατο στον κόζμο λο-
γοτεχνικο έργο, που έχι την εχμί-το στραμένι ενάντια στιν εκκλησια-
στικι θρισκεφτικι ιδεολογία. Ι κοφτερι κόπρι τις σάτιρας δεν αφίνι
πέτρα πάνο σε πέτρα απ' τους εβανκελικυς μίθους τις ασπόρου σιλί-
πρεος. Δίσκολο να πι κανις σε πιά αρμενικι παράδοσι στιρίζετε ο
πιτις, δίνι όμως στι «Γ'αβριλιάδα» ολότελα νέα εκσίγριςι το εβα-
νκελικυ αφτου μίθου, για την άσπορο σίλιπρι. Ινε αναμφίβολο, ότι ο
Πόσκιν χρυσιμοπίισε την πλατια γνωριμία-το με την αρχέα μυθολο-

ρία — ελληνικ., ρωμαϊκ., εγίπτιακ.: τὸς μύθος γιὰ τὴ θεὰ Ἰσίδα, τὴ Λίδα κ.ά. Τὸν θεο, πὺ φλεγότανε ἀπὸ ἐρώτα στὴ Μαρία, ὁ Πύσκιν παριστάνει μὲ ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά¹.

Κε ἡ Μαρία τὸ Πύσκιν δὲν μιάζει καθόλου τὴ Μαρία τὸ εὐαγγέλιον. Ἦνε γυνὴ πὺ διπεσὰ εἰνιθιζμένο. ἀνθρώπινον, φυσικὸ ἐρώτα κε γελιέτε εὐκολὰ. Ὅταν φέβγῃ τὸ περιστέρι, τὸ εὐαγγελικὸ «ἅγιον πνεῦμα», ἡ Μαρία σκέφτετε ὅπως ἡ πιο ἀπλὴ κοπέλα.

Πέταξε. Κε κατὰκοπι ἐσκέφτικ' ἡ Μαρία.

„Μορε, τί τρέλες! Ἐνας, διο, τρις, κε δὲν κυράζοντε!

Ἀλήθεια ἴταν αρκετὶ εἰνκινισί γιὰ μένα,
τὸ νὰ δοῦθὸ μὲ τὴ σ'ρα μὴ κε τὴν ἴδια μέρα,
στο σατανα, στὸν ἀνκελὸ κε στο θεο, ἀκόμα².

Στὰ 1826, πέντε χρόνια ἴστερα ἀπ' τὴν ἐμφάνισι τῆς «Γαβριλιάδας» ὁ συνταγματάρχης τῆς χοροφιλτικῆς Μπίμπικοφ ἔγραψε στὴν ἐκθεσί-τὴ γιὰ τὴν ἐπίδρασι τὸ Πύσκιν κε τῆς «Γαβριλιάδας» πάνω στὴ νέα γενιά: «Ἀναθρεμένο, ὡς ἐπιτοπλίστο μὲ ἰδῆες ταραχοπῆες κε διαμορφωμένο μὲ ἀρχεὲς ἀντίθετες πρὸς τὴ θρησκία, ἀποτελὸν φιτό-ριο. πὺ μὲ τὸν κερὸ μπορε νὰ καταντίσι καταστρεφτικὸ γιὰ τὴν πατρίδα κε γιὰ τὴ νόμιμη ἐκσυζία... Κερδίσουμε, ἐκσορίζοντας τὸν Πύσκιν στὴν Κριμέα; Τέτσι νέι, βρισκόμενι στὴ μοναχσία, στὴν ἐριμία, ἀπομακρῆζόμενι, νὰ πύμε ἔτσι, ἀπὸ κάθε διανοούμενι κινονία, χάνον-τας κάθε ἐλπίδα γιὰ τὸ χάραμα τῆς ζωῆς-τὸς, χίνουν στὰ εἰνγρά-ματά-τὸς τὴ χολί, πὺ προκαλε ἡ δισαρέσκια, κατακλῖζον τὸ κράτος μὲ ἕνα σορὸ ταραχοπῆα πύματα, πὺ διαδίδουν τὴ φλόγα τῆς ἐκσέγερσις ἐ' ὅλες τῆς μεριες κε ἐπιτίθεντε μὲ τὸ ἐπικίνδινον κε προδοτικὸ ὅπλον τῆς ἱρονίας ἐνάντια στὴν ἀγιοςίνι τῆς θρησκίας — αὐτὸ τὸ δέξμν, τὸ ἀπαρέτιττον γιὰ ὅλους τὸς λαὸς κε προπάντον γιὰ τὸς ρόσους (Κίτα «Γαβριλιάδα» ἀπάντα τὸ Πύσκιν)... Ἐπισινάπτο ἐδο εἰς τὸς, πὺ κηλοφοροῦν ἀκόρι κε στὴν ἐπάρχια κε πὺ χρεσιμέβουν ὡς ἀπόδειξι τὸ γεγονότος, ὅτι ἱπάρχουν ἀκόμα πολλὴ κακεντρεχίς ἀνθρώπι.

Βόσκετε, λαί τῆς Ρωσίας

γιὰ σας ἀκατανόητι τῆς δόκτας ἡ φονί.

Τῆς λεφτεριὰς ἰν' ἀχρίστα γιὰ σας τ' ἀγνα τὰ δόρα
ἴσατε ὅλι γιὰ σφάνκιμο, ἴσατε ὅλι γιὰ κύρεμα.³

¹ Πύσκιν II τόμος, ἐκδοσι ИИХЛ, 1935, σελ. 453 — 454.

² Στὸ ἴδιο μέρος, σελ. 463

³ В. И. Модзалевски. О Пыскин хато ἀπὸ μυστικῆς ἐπιτίρισι. 1922 σελ. 10

Ο ίδιος ο Πύσκιν λέγει σ' ένα-το γράμα, ότι η διαμονή-το στην Οδύση ολοκλήρωσε την αθρησκευτική-το κοσμοθεορία. Σε γράμα-το, το Μάρτι το 1824, που έπεσε στα χέρια της χοροφιλίας, ο Πύσκιν γράφει: «Διαβάζοντας το Σέξπιρ με τι Βίβλο, κάποτε με τραβα το άγιο πνεύμα, μα προτιμώ το Γκέτε με το Σέξπιρ. Θέλεις να μάθεις τί κάνω; Γράφω πολύχρονος στίχους ενός ρομαντικού πύματος με πενήν μαθημάτα καθαρού αθαιζμού. Εδώ βρίσκεστε ένας ευαλέζος, κορυφός φιλόσοφος, ο μοναδικός γνωστικός άθλος (αθαιστis), που σιγά-σιγά ως τώρα. Αυτός έγραψε ίσαμε χίλια φίλα για ν' αποδείξει το αδύνατο τις ύπαρξεις λογικού όντος, δημιουργού με παντοκράτορα, — καταρίπτοντας εν παρόδο τις αδύνατες αποδείξεις για την αθανασία τις ψυχής. Σίςτιμα όχι με τόσο παράγορο, όπως εσώθης νομίζουν, αλλα διστιχος, περισσότερο απ' όλα αληθοφανες». Αυτα γινόντανε στο χρόνο με κάτι, πριν απ' την εκσέγγερση τον δεκαεβριστον. Όταν η κιβέρνισι το Αλέξανδρου το Ι κάτι γνώριζε πια για τις διαθέσεις του κίτλον, που βρίσκονταν κοντα στον Πύσκιν. Για την κιβέρνισι το Αλέξανδρου το Ι ήταν αρκετο αψτο το γράμα, για να εκσώρξει τον Πύσκιν με να τον έχει κάτω απο πολιτικη επιτίρισι. Γνε γνωστο μεσα σε πιά περιβάλλον ζύζε ο Πύσκιν σ' αψτι την εκσώρία.

Ο φίλος-το ο Πύστειν, διυγότανε ιστερότερα, πως επισκέφθηκε τον Πύσκιν με το έφερε για δόρο το νεόφαντο έργο «Σιμφορα απ' το ποίη μιαλο» το Γκριμπογέντοφ. «... Ιστερα απ' το γεβμα άρχισε να διαβάξι μεγαλόφωνα... Στο μέσο τις ανάγνωσις, πλίσιασε κάποιος στα πρόθυρα. Ο Πύσκιν κίταχσε απ' το παράθυρο, ταράχτηκε, κι άνηκε βιαστικά ένα σιναχσάρι, που κίτονταν πάντο στο τραπέζι. Βλέποντας την ταραχή-το, χωρίς να μαντέβο την ετία, τον ρώτησα: Τί τρέχει; Δεν πρόφτασε ν' απαντίσει, όταν μπήκε στο δωμάτιο ένας χαμύλο αναστίματος, πιρομάλης καλόγερος, που μ' ενιστίθηκε ως ιγύμενος το γιτονικη μοναστηριου. Εσκιπια να μ' εβλογίσει. Το ίδιο έκανε κι ο Πύσκιν, προσκαλώντας-τον να καθίσει. Ο καλόγερος άρχισε να ζιτα σιγύρισι, μίπος με τον ερχομό-το μας εμπόδιζε κι έπιτα ίπε, πως όταν έμαθε το επίθετό-μυ, περίμενε να βρει το γνωστό-το Π.Σ. Πύστειν». Όταν απαλάχτικαν απ' αψτον το μυσαφίρι, ο Πύστειν εκσέφρασε τι λίπι-το, γιατί έγινε έτιος αψτις τις επίσκεπσις: «Δε βαριέζε, αγαπιτε. Αυτος με χωρίς ετία έρχετε σιχνα,

γιατι μ' έχουνε υπο τιν επιτίρισί-το. Τί νά πι κανίς γι' αυτές τι ανοισίες». ¹

Τα ιλιχα κ' ι μαρτιρίες, που αναφέραμε, νομίζω πως ίνε αρκετα, για να καταλάβουμε, ότι ο Πόσκιν ήταν πεπιζμένος αντίπαλος τις θρικελίας, αντίπαλος τις εκκλησίας, ένας απ' τις πρώτους αθειςτες, εναντια στον οποίο κρεσπαζαν ι τυρορίες τις τσαρικής εκουσίας. Δεν έχω καθόλου δικιο μερικι βιογράφι το Πόσκιν μεταχει τον οπίου κε ο Βαρανκοφ, που δοκιμάζον να παρυσιάσων τον Πόσκιν σαν άνθρωπο που πιστέφι, πέρνοντας για βλά, ότι στα έργα-το ανατιόντε θρικερτικες εκφράσεις κε ότι ο Πόσκιν εκτελόςε τότες ι εκίνες τις θρικερτικες συνήθειες. Ιόχμε πια τί στάσι κρατόςε ο Πόσκιν απέναντι στην εκτελές: αφτον τον θρικερτικον συνήθειον κε κέρουμε, ότι ι θρικερτικες διαθέσεις-το αποτελόςαν ρίγματα στην κοζμοθεορία-το, την εμποτιζμένι με αθειςτικο πνέβμα. Σ' όλος ίνε γνωστο, ότι ο Πόσκιν εκτελόςε ακόμα κε συνήθειες, ολότελα βλάστουμες, απο θρικερτικη άποψι. Ο ίδιος διηγίτε ότι στις 7 το Απρίλι 1825, την μερα το θανάτου το Μπάιρον, παράνχιλε σ' έναν παπα να κάνη λιτουργία, για την ανάπαψι τις πσιχis το Μπάιρον. Την ίδια μερα γραφι στον αδερφό-το: «Παράνχιλα λιτουργία, για την ανάπαψι τις πσιχis το Μπάιρον. Σίμερα ίνε ι μέρά το θανάτου-το... Στις διο εκκλησίες γενίχανε δείσεις. Αφτο μν' ιπενθυμιζι λιγάκι τι λιτουργία το Φριδερίκου το II για την ανάπαψι τις πσιχis το κηρύ Βολτερου. Στο Βιαζέμενκι στέλνω την προσφορα, που χρσιμοπίζε ο πάτερ Σχόντα για την ανάπαψι το πιτι».

Εδω κε 50 χρόνια ο αρχιεπίσκοπος Χερσόνος κε Οδισυ, πανιερωτατος Νικάνορ, κατα την «εβδομάδα το ασότυ ιω» έχανε κίριγμα για τον Πόσκιν ². Σ' αφτο το κίριγμα ο ανότερος αφτος κληρικος Νικάνορ θέλοντας κε μι αναγνόριζε, ότι ο Πόσκιν ήταν άνθρωπος προκίζμένος με επάνια χαρίσματα. Τί ήταν λιπον εκίνο, που ίδε απ' το παπαδίστικί-το άποψι ο αρχιεπίσκοπος, στην πίσι το Πόσκιν:

Βλέπουμε σ' αφτι την πίσι όχι μόνο το κρεσκέπαζμα το ασότυ, όχι μόνο την επιείκια απέναντι σ' αφτον, αλα κε την επιδοκιμασία-το καταρχιν, την εκζήμνισί-το σε γοιτεφτικος ίχους, την ενθάρινσί-το

¹ Α. Μαικοφ. Πόσκιν. Βιογραφικο ιλιχο, 1899, σελ. 81 — 82.

² Κίριγμα το πανιερωτατου Νικάνορος, αρχιεπισκόπου Χερσόνος κε Οδισυ, την εβδομάδα το ασότυ ιω, ις μνημόσινον το δόλου το θεου Αλέξανδρου (πιτι Πόσκιν) στην 50-ετηρίδα το θανάτου-το. Εκδόσις δεφτέρα το Ροσκιν Μοναστηρίου το Παντελεΐμονα στον Αθωνα. Μόσχα 1899.

«... τι εἰστάξι-το στις επιθιανάτιες παρηνκελίες το πιτι». (1) παπαε
εραϊθίζετε γιατί ι πῆρι το Πόρσιν κηρίχνι το «χιρότερο ἴδος τις
ἰθολοκατρίας, τιν επικυρικι» λατρία τις ἰθονις. Ἰδιέτερα ὅμως λιπάτε
ι παπαε, γιατί ο Πόρσιν ἴνε με το μέρος τις επαναστάσις. «Κε τί
ἀπόμινε, πῶ να μιν το εκερμινι. Εἰςμινι τον ερσχαρι Ναπολέοντα,
ὅπως νε τος επαναστάτες το ΧVIII εἶνα. Ἰδιέτερα ι επαναστατικι
ελευθερία ἴταν το ἰθολό-το...» (1) σταβροφόρος κριτικος, χωρίς να το
νιώθι κε ο ἴθιος, ἀποδίδι το μεγαλύτερο ἔπενο στον πιτι: «Μάλιστα,
τον κόζμο τον χόριζε σε δύο μέρη: τον ἕνα, πῶ δεν τον συμπαθῶ-
σε, τον ἄλο, πῶ τον συμπαθῶσε κε στον οπίαν κατέτασε κάθε-τι το
φιλελεύθερο, το ταραχοπιτο, το τολμιο, το ακατανήιτο, το ερθιτικι α
ορσο, το πεχνιδιάρικο, το ελευθερόφρονο, το απαρνιτικο. Αφτο το
κόζμο ἴταν ο τραγυδιστις, ο καλοθελιτις, ο εχλάβος, ὅπως ἴταν ο
εχθρος κε ο απαρνιτις το ἄλο κόζμο. Για τι διςφύρισι αφτο το
ἄλο κόζμο, για τιν ταπίνοςί-το, για το πρᾶνταγμά-το ἔκαμε εκ
μερως-το... κάθε-τι, πῶ μπορῶσε να χάμι».

Βέρεα, ι παπάδες κε ι ἄλι αντιδραστικι δε μπορῶσαν να εἰχο-
ρίσουν στον Πόρσιν τιν ἐνθουσιῶδικι στάσι-το ἀπέναντι στους δεκεβρι-
στες, τιν οπίαν εκξέφρασε ζοιρα στὶ γνωστὶ «επιστολι στον Τσακ-
τάεφι»:

Μ' ἔκστασι αναμένομε, μ' ακίμιτι ἐλπίδα,
τον ερχομο το γλίγορο ε'εμας τις λεφτεριας,¹
ὅπως ο ερωτόλιπιος ο νέος αναμένι
ερωτικις σινάντισις τις γλικερης στιγμες.
Πίστεβε φίλε κε ε'εμας αβγι ελευθερίας
θα ρθι κ' ι κιμιζμένι-μας Ροσία θα κσιπνίσι
κε πάνο στα ερίπια τις πρῶιν μοναρχίας
τ' ονόματά-μας, πίστεβε, με ζίλο θ' αναγράψι.

(1) Πόρσιν ο ελευθερόφρονος κε αθειςτις, ο Πόρσιν ο φίλος τον
δεκεβριστον, ο Πόρσιν ο ματεριαλιστις, ο πιτις τις «Γαβριλιάδας»
ἴταν καρφι στα μάτια το ορθόδοξου κλήρου. Ο κλήρος αφτος δε μπο-
ρῶσε ν' αφίσι ἱσχι τι μνήμι το πιτι κε το χίριγμα το αρχιεπισκόπου
Νικάνορ δεν ἴνε το μοναδικο στο ἴδος-το. Ι θεολόγι τον ιερατικον
σχολον προδιμοπιίδικαν ἰδιετέρος στιν «κριτικι» το «άθευ» Πό-
ρσιν κε τον «βλασφύμον» ἔργον-το.

Απ' τιν ἄλι μερια ο κλήρος ανέλαβε κε ἄλο ἔργο — ν' ἀποδείξει
ὅτι ο Πόρσιν στις τελεφετές στιγμες τις ζοίς-το μετάνιοσε πικρα

για τι διαγογή-το απέναντι στον τσάρο κα απέναντι στην εκκλησία. Ο ίδιος ο αρχιεπίσκοπος Νικάνορ προσπάθη στο κίριγρά-το απ' τον άμβωνα τις εκκλησιες να παροχήει τον Πόσνιν, εχον μετανοήοντα «άσπτον ιον». Σιμ-βολέζε να θεωρηθή η «Απιστία» το Πόσνιν, εχον ζορι αντανάχλας αλκς πλεόρα τις ανόμιες το Πόσνιν — τις θ ρ ι ε ς ε ς τ ι κ ε ς - το ανόμιες, κριτας ομως ανανήλτε να παραδεχτα, ότι για τον Πόσνιν πολι πλειεστέρα εχον ο Γιάετ κα ο Σάκιπρ, παρκα η Βίβλος, ότι η επανες θρησκευτικες ελλειψεις ίτε ρίγματα το Πόσνιν ανιάζοντα ε'χονταν με τον αθαιζμο, με την σπικτία. Σχετικα με την «Απιστία» το Πόσνιν, πρέπει νάχουμε υπόψει, ότι ο Πόσνιν έγγραφε το έργο αρτω στα 1817, με άμεσι διαταγι τις διέφθινσεις το λιχίου να απανχέλι την ιμέρα τον απολιτιρίον εκσετάσει, ότι απιερομένη εστιν ανέρεςι τις απιστίας. Τέτια διαταγι δόθηκε στον Πόσνιν, τιμορία για τις αθειςτικες ιδέες - το κα επομενος αρτι η οδι δεν έχι καμια σοβαρι εμψασία, γιατι δεν ανταναχλα σε κανένα βαθμο την πραγματικι ετάσι το Πόσνιν απεναντι ετι θρησκία. Απεναντίας βρίσκετε σε πλήρι αντίθεσι με την πραγματικι αθειςτικι κοζμοθεορία το πιπι.

Η κληρικι μάλιστα δοκιμάσανε να χραιομοποιήσουν την εβρενι μορρι το Πόσνιν κα στις ικόνας. Στο Κεντρικο αντιθρησκευτικο μυσιο μορρι να δι κανς ικόνα τον «αγίον μαρτίρον Κοζμα κα Δαμιανον» παρμένη απο μιαν εκκλησια. Στην ικόνα αρτι υπο τι μορρι το εως αγίου παριστάνετε ο Α. Σ. Πόσνιν. Εχ πρότις όπειος φρενεται, ότι ο αρμογράφος πήρε για την ικόνα-το το ποτρέτο το Πόσνιν, πο εγγράφισε ο Τροπίνιν. Ο Πόσνιν (άγιος Κοζμας) εστιν ικόνα κρατα τάρου στο χέρι, κα δίπλα-το ετέχετε, ο γέροντας Δαμιανος, με πολι υποπει οριότητα με τον χοροφίλακκα-παπα, πο φαρμακονε τι ζοι το πιπι στο Τριγόρσκας, νάτασχοπέβοντας το κάθε-το ρίμα.

Η κληρικι πολες φορες παριστίσανε στις ικόνας τις εχθους τις τσαρικις απολιτωρχίαι. Σε πολες ικόνας τον εκκλησιον, πο φτιασανε η τειφλικόδες, κέχετε στον άδι ο Εμελιαν Πιχατσινφ. Εχτος απ' αρτό, στις ικόνας τον εκκλησιον μορρι να δι κανς κα εινγραφες, πο μιούσαν η τειφλικόδες. Ο Α. Ν. Τολσται κέόμενος με της αμαρτολους στον άδι, αποτελι θέμα μεγάλις έμπνεφαις για της οπαδους τις εκκλησίας... Σ' αλι τιχογραφία, πο παριστάνι την δευτέρα παρυσία, ανάμεσα στις «κακοπιους, της άσπλαχνους, της φθονερους, της σκνιρους, της υπερήφανους, της δολοφόνους, της κλέφτες, της πρέφτες

ερετικώς» χέγετε στον έονιο πιν ο πατις Μ. Γ. Λέρμοντοφ. Ι δοκιμι τις παράστασις του Πόσκιν με μορφι αγίου ανίη, ίσος, στο πινέλο ζωγράφου, που τον κατενθούσασε ι ομορφάδα τις προσκυνικίς μεγαλοφίας. Ι προσκυνολόγι πρέπει να ενδιαφέροντε γι' αφτι τον εργασία.

* *

Τα αθειςτικα έργα του Πόσκιν ίσαν τόσο πολυ κερου απαγορεβμένα, τα σχολιάζανε τόσο άπρεπα, τονίζοντα σε μερικα απ' αφτα τα πορνογραφικα στιχία, ώστε ακόμα κε τώρα, τέτια έργα, όπως ι «Γαβριλιάδα» ίνε λίγο διαδομένα.

Κάποτε ο ίδιος ο Πόσκιν ίχε απαντίσει σε τέτοις κριτικος, που θεωρούσαν τα αντιθρησκευτικα του έργα, σαν ανίθικα:

«Αφτι ι κίρι κριτικι, — έγραφε ο Πόσκιν, — βρίκαν παράκτενο τρόπο για να κρίνουν τον βαθμο τις ιδιότιτας κάθε πύματος. (Ι ένας απ' αφτους έχι 15 χρονον ανεψια, ο άλλος 15 χρονον γνόριμι, κε κάθε-τι, που συμφονα με την εφθικρισία τον γονέον, δεν τους επιτρέπετε να διαβάζουν, ανακίρίχνετε άπρεπο, ανίθικο, άσεμνο... Ολι αφτι ι κίρι, ι τόσο εβέσθιτι στο ζίτιμα τις εφπρέπιας, θυμίζον τον Ταρτύφο, που σκέπαζε ντροπαλα με το μαντίλι τα γιμνα στήθι τις Δοριάνας»... «Ανίθικο έργο, — έγραφε ο Πόσκιν, — ίνε κίνος, που σκοπό-του κε ενέργια έχι τι διασάλεφσι τον κανόνον, πάνο στους οπίους στηρίζετε ι κινονικι εφτιχία, ίτε ι ανθρόπινι ακσιοπρέπια... Μα το χορατο που εμπνέετε απ' την εφθιμι διάθεσι τις καρδίας, απ' τα στιγμιέα πεχινιδίζματα τις φαντασίας, μπορι να φένετε ανίθικο μόνο σε κίνος, που για την ιδικι έχουν πεδικι, ίτε σκοτινι ιδεα, που τι μπερδέβουν με την ιδικι διδασκαλία κε βλέπουν στι λογοτεχνία μονάχα πεδαγωγικι ενασχόλisis».¹

Εμεις, ι κομμουνιστες, δε βλέπουμε ε' αφτο την ιδικι. Για μας ι ιδικι εκσιπιρετι της γενικος σκοπου του αγόνα για το σοσιαλίζμο. Ι δικί-μας, ι κομμουνιστικι ιδικι μας βοιθα για να εκσαλίψουμε τα ιπολίματα τις ιδεολογίας, που ίνε εχθρικι για το σοσιαλίζμο, εχθρικι για τι σοσιαλιστικι κουλτούρα. Τα αθειςτικα αντιθρησκευτικα έργα του Πόσκιν σιντελουν ε' αφτο το σκοπο.

Εμεις θεωρούμε τον εαφτό μας υπόχρεο στι μνίμι του Αλεξανδρ Σεργέεβιτς Πόσκιν. Τα αντιθρησκευτικα έργα-του ακσίζου να διαδοθουν

¹ Έργα του Πόσκιν, τόμος VI, Μόσχα 1936 σελ. 111 — 112.

πολύ πλατιά, γιατί μας βοηθού να εχτελέσουμε το καθήκον. που έβαλε ο Λένιν, στον αγώνα ενάντια στη θρησκεία. Την παραγγελία αυτή ο Λένιν διατύπωσε σε ένα γράμμα-το οποίο εντάχθηκε το περιοδικό «Ποτ ζνόμενερ μαρξισμό».

«Ι βέλιτι, ζοντανι, με ταλέντο, με εksiπνάδα, δημοσιογραφία. που ανιχτα επιτίθετε ενάντια στην παπαδοκρατία του παλιού προχτόρον το XVIII εόνα, απ' όλες τις απόψεις. Δάνε χιλιάδες φορές καταλιλότερι για το κρίνιμα του ανθρώπου απ' τον θρησκευτικο λίθαργο, παρὰ ι πλιχτικες, κσερες, αδιασάφιστες σχεδόν ολότελα με τεχνικά διαλεγμένα γεγονότα επαναλίπεις το μαρξισμό, που επικρατούν στη λογοτεχνία-μας κε που (γιατί να κρίψουμε την αμαρτία) συχνά παραμορφώνουν τον μαρξισμό»¹.

Ισα-ίσα σε τέτιο ίδος λογοτεχνία — ζοντανι, με ταλέντο, με εksiπνάδα κε που ανιχτα επιτίθετε ενάντια στην παπαδοκρατία, στη θρησκεία, — ανίχνυνε κε τα αθειςτικά έργα το μεγάλο-μας αιδάνατο πιτι Αλεξανδρ Σεργέεβιτς Πόσκιν.

¹ Λένιν, Απαγτά, τόμος XXVII, σελ. 134.

Главный редактор Х. КАЧАЛОВ

Редактор К. ОЧАЛИС

Переводчики:

И. ФОТИАДИ
Ф. ГРИГОРИАДИ

Ответ. по корректуре С. АСАНОВ

Техред. У. ГРИГОРИАДИ

Сдано в набор 31/I--1937 г.

Издание № 258

Формат бумаги 62×94^{1/16}

Тираж 1000+90.

Цена книги 1 р. 80 к. переплет 70.к.

Подпис. к печ. 15/II--1937 г.

Уполкрайлит Г—2

Объем печ. лист. 5

Заказ № 136.

Типография „Коммунистис“ Ст. Крымская 1937 г.

1937

No

7/61

1937

30/4/20

46999

D 10
9212

На греческом языке

А. С. Пушкин

ОКЛАД ИЗДАНИЯ
Ростов на Дону
Ул. Московская 53
— КОГЕЗ —